THE
MAR IVANIOS COLLEGE
ANNUAL

VERITAS VOS LIBERABIT

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

Vol. X
1959-'60

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

THE
MAR IVANIOS COLLEGE
ANNUAL
(1959-'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

PRINTED AT
THE ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM,
AND
PUBLISHED BY
THE REV. FR. GEEVARGHESE PANICKER, MAR IVANIOS COLLEGE,
BETHANY HILLS, TRIVANDRUM.

The Editorial Board

Rev. Fr. Francis Kalacherry, Principal (*Ex-officio President*)

Rev. Fr. Geevarghese Panicker (*Vice-President and Publisher*)

Sri E. J. Carri (*Chief Editor*)

" P. C. Devassia, M. A. (*Malayalam Editor*)

" C. G. Abraham, B. O. L. (*Hindi Editor*)

" S. David, B. O. L. (*Tamil Editor*)

" Ernest Stephen, M. Sc. (*Art Editor*)

" T. M. Mathew, III D. C. (*English*)

" B. Krishnan Nair, III D. C. (*Malayalam*)

" E. George, III D. C. (*Hindi*)

" K. M. A. Syed Abbass, II D. C. (*Tamil*)

" C. Bhaskaran, II D. C. (*Arts*)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS

	Page.
EDITORIAL NOTES	
The Annual Report	1
Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs	9
The Hostel Report	21
The College Chronicle	23
ENGLISH SECTION	
Wordsworth—the Great Poet of Nature ... ... *Mohan K. Varughese, I D. C.*	1
The Earth's Ozone Umbrella ... ... *K. S. Sebastian, II D. C.*	3
Newspapers .... *A. M. Mathew, P. U. C.*	5
Thermionic Valves ... ... *M. Ramadas, III D. C.*	6
On Smoking Tobacco ... . *M. I. Thomas, M. A., F. R. E. S., Dept. of Zoology.*	8
The Role of Electricity in the Field of Chemistry ... *M. S. Maraikar, II B. Sc.*	10
Juvenile Delinquency ... ... *Susan Mathai, B. Sc., D. S. S. Course.*	12
Radio-Isotope ... ... *P. A. Abraham. M. Sc., Department of Chemistry.*	14
'Eccovi l' uom ch' e stato all' Inferno ... ... *G. P.*	17
Cosmic Rays ... . *K. Vasudevan Pillai, III D. C.*	22
Socialist Realism ... ... *A. C. Ambrose, I D. C.*	24
A Fascinating Hobby ... . *Dr. A. P. Mathew, M. A., Ph. D., Department of Zoology.*	26
Festival of Youth ... ... *P. Sadasivan, M. A., Director of Drama, Kerala University Team.*	28
Our All-India Tour ... ... *S. Balaraman, II B. Sc.*	32
Glimpses of our All-India Tour ... ... *B. Justin, B. Sc., D. S. S. Course.*	34

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MALAYALAM SECTION

	Page
സർവ്വോദയം	1
(സി. പി. ശിവസ്വാമി)	
മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം	3
(ബി. കൃഷ്ണൻനായർ, III D. C.)	
സഹ്യാദ്രിസാനുക്കളിൽ	7
(കുളത്തൂപ്പുഴ എം. ജെ. ലാൽ, P. U. C.)	
സ്വപ്നജീവി	11
(കെ. ജി. വിജയകുമാരൻ, P. U. C.)	
യുദ്ധം വേണ്ട (കവിത)	16
(ജി. സുധാകരൻ, II D. C.)	
രമണൻ—ഒരാസ്വാദനം	18
(എൻ. എ. കുഞ്ഞ്, P. U. C.)	
ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയുടെ ചിന്തകൾ	22
(കെ. യതീന്ദ്രനാഥൻ P. U. C.)	
കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യയന ഭാഷ	25
(ഹുസൈൻ, P..U. C.)	
ഒരു ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു	28
(കെ. സത്യദാസ്, II B. Sc.)	
സോളായും നാച്ചുറലിസവും	32
(എഫ്. അബിലിയൂസ്, II D. C.)	
പരിവർത്തനം (കവിത)	35
(ചന്ദ്രൻ, II D. C.)	
മണ്ണിലൊരു മാലാഖ	36
(ആർ. മോഹൻദാസ്,)	
മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരി	41
(കെ. കൃഷ്ണമൂർത്തി, P. U. C.)	
വരണമാല്യം (കവിത)	42
(ജി. സോമൻ, P. U. C.)	
മനോമോഹനമായ ടാജ്	43
(റാഹേൽ വറുഗീസ്)	
വിടരേണ്ട ഒരു പുഷ്പം	44
(ബി. ഗിൽബർട്ട്)	
"നാസ്സുളെ സൂക്ഷിക്കുക"	48
(കെ. ആർ. വാരിയർ)	
കുമാരനാശാൻ വീണപൂവിലൂടെ	49
(സുകു)	

TAMIL SECTION

HINDI SECTION

His Eminence Cardinal Amletto Cicognani

Secretary to the Congregation of Oriental Rites

Born in Brisighella (Province of Ravenna), Italy, on February 24, 1883; ordained in Faenza, September 23, 1905; appointed Under-Secretary of the Sacred Consistorial Congregation, December 16, 1922; appointed Assessor of the Sacred Congregation for the Oriental Churches, February 16, 1928; appointed Secretary of the Commission for the Codification of Oriental Canon Law, December 2, 1929; appointed Apostolic Delegate to the United States and Titular Archbishop of Laodicea, March 17, 1933, consecrated in Rome, April 23, 1933. Created Cardinal on 15th December, 1958; appointed Secretary to the Sacred Congregation for the Oriental Churches, January, 1960.

His Excellency the Most Rev. James Robert Knox

The Apostolic Internuncio in India

Editorial Notes

The Liberation Struggle.

The political atmosphere of Kerala was turbulent in the extreme when the college re-opened after midsummer holidays. The freedom-loving people of Kerala—inheritors of an ancient culture and of liberal traditions—were engaged in a life-and-death struggle to liberate themselves from the clutches of a dictatorship, which, after the pattern of Red dictatorships the world over, had unleashed a reign of terror over the people, and had done away with the rule of law. For over two years the people had borne, though not without protesting, the unbelievable atrocities perpetrated by the Red government and by the gangs of ruffians it organized, nurtured, and sheltered under its protective wings. But the patience of the people was exhausted in the end; and they decided to pull the Red government down from the high throne of authority which it had grossly abused. A "vimochana samaram" or war of liberation, was launched on June 12, 1959, under the brilliant and inspiring leadership of Sri Mannathu Padmanabhan, an octogenarian, now populary known a 'Bharatha Kesari' or 'the Lion of India'. It was an epic struggle. The Communist Government reared itself like a venomous serpent, and started hissing and striking in all directions. The police force was assisted everywhere by the well organized gangs of Red *goondas*, in their diabolical efforts to crush the struggle. Firing was resorted to in seven places, and eighteen persons, including an expectant mother, were killed, and scores of people were maimed or injured. Baton charges were resorted to on 250 occasions, and thousands of men and women sustained severe injuries. Communist assassins butchered at least 12 of the brave freedom-fighters in cold blood, and beat up scores of others. An average of 3500 volunteers were arrested each day. During the fifty days of the struggle more than 177,000 people were arrested by the police. Of these, nearly 43,000 were women. With such brutalities did the Communist Government hope to cow down the millions of brave men and women that opposed it, and to maintain itself in power. By the beginning of July, the Government was so hard pressed that it had practically abandoned all its functions save that of directing the police force and the *goonda* gangs. On 31st July, 1959, the President of India dismissed the Red ministry, thus removing a most disgraceful blotch from the fair face of democratic India.

And so peace returned to the ancient soil of Kerala once again. During the struggle most of the educational institutions in the State had remained closed. Now the students returned to their schools and colleges and resumed their academic pursuits.

The Rape of Tibet.

But though the nefarious attempt of the Indian Reds to establish a dictatorship in one of the States of the Indian Union has thus been foiled, they still have the consolation that their comrades from across China have succeeded in imposing upon the unfortunate people of Tibet a dictatorship far more ruthless than any the world has yet witnessed. The Government of India's attitude towards this brutal subjugation and spoliation of Tibet was indistinguishable from abetment of oppression. Mr. Nehru was rightly critical of Mr. Neville Chamberlain's pusillanimity when Czechoslovakia was sold down the river, sime time before the second World War started. Ten years later, addressing the U. S. House of Representatives, he declared: "Where freedom is menaced or justice threatened, or where aggression takes place, we cannot be, and shall not be, neutral." These were brave and gallant words, no doubt, but when the barbarous hordes of Han expansionists rode rough-shod over the corpses of tens of thousands of patriotic Tibetans and steam-rollered over their ancient land, did Mr. Nehru recall those words? One wonders.

The Sino-Indian Border Dispute.

A development that concerns India more directly and much more closely is the Sino-Indian border dispute. Red China's claim on the territory of India amounts, according to their latest statement, to 35,000 square kilometres in the Ladakh-Tibet area in the West, 90,000 square kilometres in the Assam-Tibet area in the East, and a good bit of land in between along the northern borders of the Punjab and Uttar Pradesh. The Chinese, however, have not been content with making claims; they have gobbled up roughly 56,000 square miles of Indian territory.

In 1954, the notoriously affable Chou En-lai lulled Mr. Nehru into believing that China accepted the Indian boundary, that there could in fact be no real difference of opinion about it If Chinese maps showed otherwise, why, they were just old maps, and would in due course be put right. But within a few months after the signing of the Panchshila agreement, the Chinese Reds began to put forward claims on our territory; and encroachments began in a short while.

But the strange thing is that for three years the Government of India kept Parliament and people in ignorance of what was taking place on India's borders with China. On September 26, 1959, Mr. Nehru wrote to Chou En-lai: "………your forces……came into our territory Such incidents……were very serious, but in our anxiety not to create feelings against your Government we deliberately avoided giving publicity to them." From this it would appear that, in the Prime Minister's estimate, his first responsibility is to the Chinese Government and not to India's Parliament and people!

It was only the importunity of members of Parliament that at last wrung from the Government the admission that large-scale incursions into Indian territory had taken place. Even after this, no sensible policy of rallying the armed forces and the nation to the imperative task of dislodging the aggressor from

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

our territory was attempted. Mr. Nehru counters each new act of Chinese aggression with a Niagara of words; this has served only to dismay India's people and to embolden the Chinese. Even the brutal killing of 17 of our men in Eastern Ladakh evoked from the Prime Minister nothing more than a feeble warning to Peking that the Government of India "reserved the right to demand compensation"!

The truth is that even now Mr. Nehru sadly underestimates the real menace of Han expansionism and Chinese imperialism. Even now, after all that has happened, he nostalgically recalls the 2,000 years of peace and friendship between India and China – a myth, if ever there was one. When the first Chinese incursions across our border occurred, Mr. Nehru declared that "there was no major idea" behind them. Obviously there was. It is now evident to all but the wilfully blind that the Chinese communist objective is not a few thousand square miles of Indian territory, but the whole sub-continent of India.

Mr. Nehru has advised Indians not to react to China's brutality in anger or passion, but to remain calm. But there is a time for calmness, and there is a time for indignation; calmness now would only be a cloak for complacency. As an alibi for doing nothing, calmness can be awfully dangerous.

After having rejected Chou En-lai's invitation to meet him at Peking or Rangoon, Mr. Nehru has now gone out of his way and chosen to invite the the agressor as an "honoured guest" to New Delhi. Acharya Kripalani has characterized this invitation as a national humiliation. It is. But Mr. Nehru has been at great pains to impress on his country-men the responsibility of a hospitable reception to his "honoured guest". If the country does not respond to this call, Mr. Nehru should not be surprised. The people of India have still some pride left, even if their government shows no sign of possessing any.

Chou En-lai has accepted Mr. Nehru's invitation, and will come to New Delhi on April 19 to discuss the border question. Mr. Nehru is not himself optimistic about the outcome of the talks. But the outcome will depend very much upon how tough or how soft an attitude he himself adopts in the conference room and outside it.

It is certainly high time New Delhi decided to shed its languid airs and got really tough with China. Mr. Nehru must realize that he can no longer take the pledges and assurances of the Red mandarins of Peking at their face value, as unfortunately he has for too long and too complacently done. He must rap it home to the Chinese dictator that the people of India are in no mood to condone the aggression that has taken place or to take lying down any further encroachment on the sacred territory of their Motherland. He must tell him, in no uncertain terms, that he must pull his Red army out of India, or it will be forthwith driven out by force of arms, even if that should mean war. Pusillanimity and vacillation are not likely to persuade the Han expansionists to vacate aggression.

If Chou En-lai does not respond by vacating aggression—and the chances

are he will not--what should India do? If Mr. Nehru feels that we do not have sufficient military might to drive the invader out, he must also remember that world opinion is with us, and that the sensitivity of the free world—Asian, African, European, and American—has been deeply offended and shocked by the unabashed aggressiveness of Red China. Surely, if we will only look for them, we will find in the comity of nations friends who are both willing and able to come to our assistance.

The autonomy of Universities.

Recently there was a battle royal in the Madras Legislative Assembly between Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, the Vice-Chancellor of the Madras University, and Mr. Subramoniam, the Education Minister, over the question of university autonomy. It is most unfortunate that authorities of State and Central Governments in India do not understand why universities should be autonomous bodies, liberally subsidized by the Government in the interests of national education. Governments seem to think that, because they give financial assistance to the Universities, they must also have unlimited authority to interfere with their academic activities. Surely it is the extreme megalomania of our politicians that induce them to constitute themselves as authorities in the field of education as well as in the field of politics. One would think that a blacksmith would not dare to dictate to a goldsmith how to fashion a delicate piece of jewelry; but our politician-blacksmiths are for ever trying to impose their inexpert views on education upon men who have given their lives and all their thoughts to the problems of education. For instance, educational experts all over India agree that the medium of instruction in Indian Universities should continue to be English for many years to come. But some of our politicians are in no mood to accept the expert opinion of educationists on matters of education!

The Kerala University Senate's Decision.

The Kerala University Senate recently passed a resolution in favour of retaining English as the medium of instruction in our University. This is a wise decision, and there is good reason to believe that the State Government will respect it. The Government itself is obviously aware of the value of English, since it has decided to start at least one English-medium High School in each district of the State.

The Pro-Chancellor and the Vice-Chancllor.

The Kerala University has a new Pro-Chancellor and a new Vice-Chancellor. According to the University Act passed by the Communist ministry when it was in power, the State's Education Minister is also the Pro-Chancellor of the University. It is providential that Sri Ummer Koya is a man who approaches problems of education with deep reverence and becoming modesty. Sri K. C. K. E. Raja, the first full-time Vice-Chancellor of the Kerala University, is already applying his virile and sober mind to the many problems confronting the University. His policy of giving generous encouragement to research and post-graduate studies will in due time bear abundant fruit, and help to put the Kerala University in the front line of Indian Universities.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

EDITORIAL NOTES

The D. S. S. Course.

Our College has started a new course this year—the Graduate Diploma Course in Social Service, affiliated to the Indian Institute of Social Order, Poona. Originally a two-year course open to non-graduates, it has been condensed here into a one-year course open only to graduates. The syllabus has not been abbreviated or adapted in any way, but, the number of lectures per week has been more than doubled, and holidays have been cut down to the barest minimum. Contributions submitted by three students of this small class are published in this Annual.

Our New Vice-President.

The Editorial Board has a new Vice-President in the person of Rev. Dr. G. Panicker, M. A., Ph. D., who joined the college as its Vice-Principal at the beginning of the academic year. He has spent much time and taken much trouble over the production of this Annual, and the editors wish to record their indebtedness to him.

The English Articles.

The English section of the Annual is bigger than usual, but a large proportion of the articles are on scientific subjects. This, one supposes, is due to the fact that students nowadays realize the importance of science in a scientific age, and not because they despise the graces of English literature. However, it might not be presumptuous to claim that the articles we have published in this Annual are, on the whole, of a higher order than the silly short stories and second-rate literary articles that nowadays fill the pages of some college magazines.

A Word of Thanks.

I wish to record here my sincere thanks to the other members of the Editorial Board for the generous help they have rendered in the production of the Annual. The Malayalam, Hindi, and Tamil sections were ready long before the printing of the English section was completed, thanks to the assiduity of the respective editors. I must also admit that, except for the constant encouragement (and stern insistence) of Rev. Fr. Francis Kalacherry, our Principal, the Annual would not have come out even now, late as it is.

Our patron.

His Grace the most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., the Patron of our college, has always evinced the greatest interest in our Annual. The editors wish to record here our deep gratitude to His Grace for his kind encouragement. May God shower down on him the choicest of His blessings.

Trivandrum,
April 7, 1960.

E. J. CARRI,
Chief Editor.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

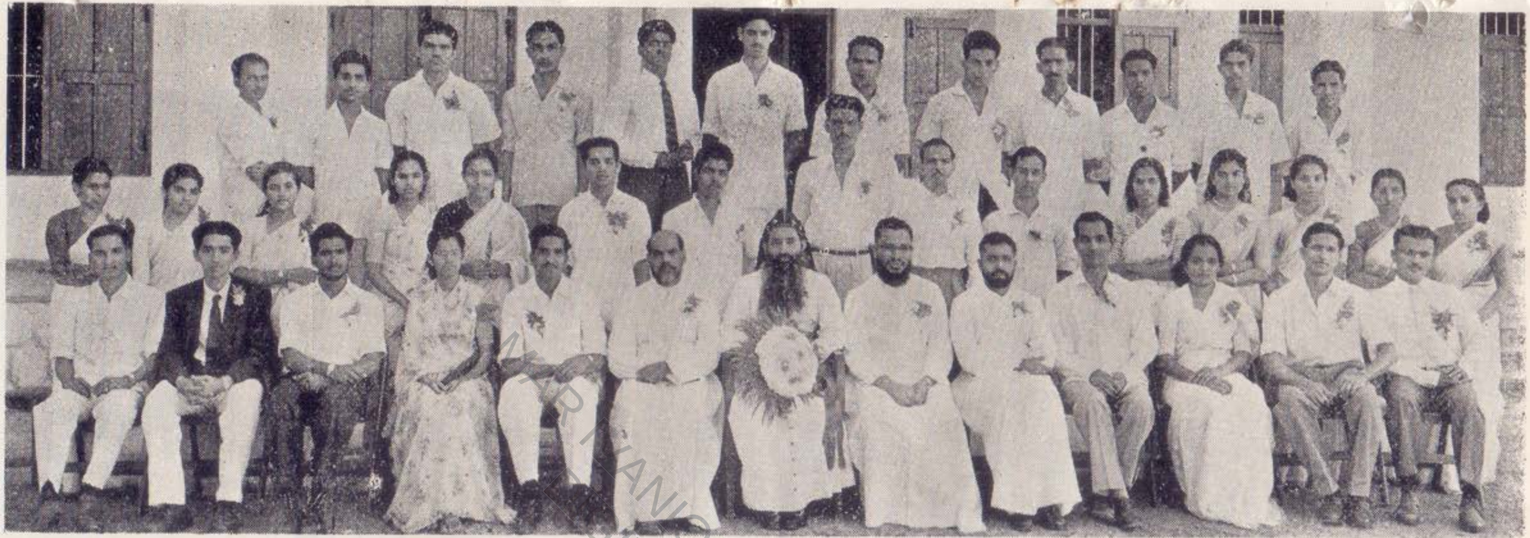

FIRST BATCH – DIPLOMA COURSE IN SOCIAL SERVICE (1959–'60)

PROFICIENCY PRICE WINNERS (1959– '60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

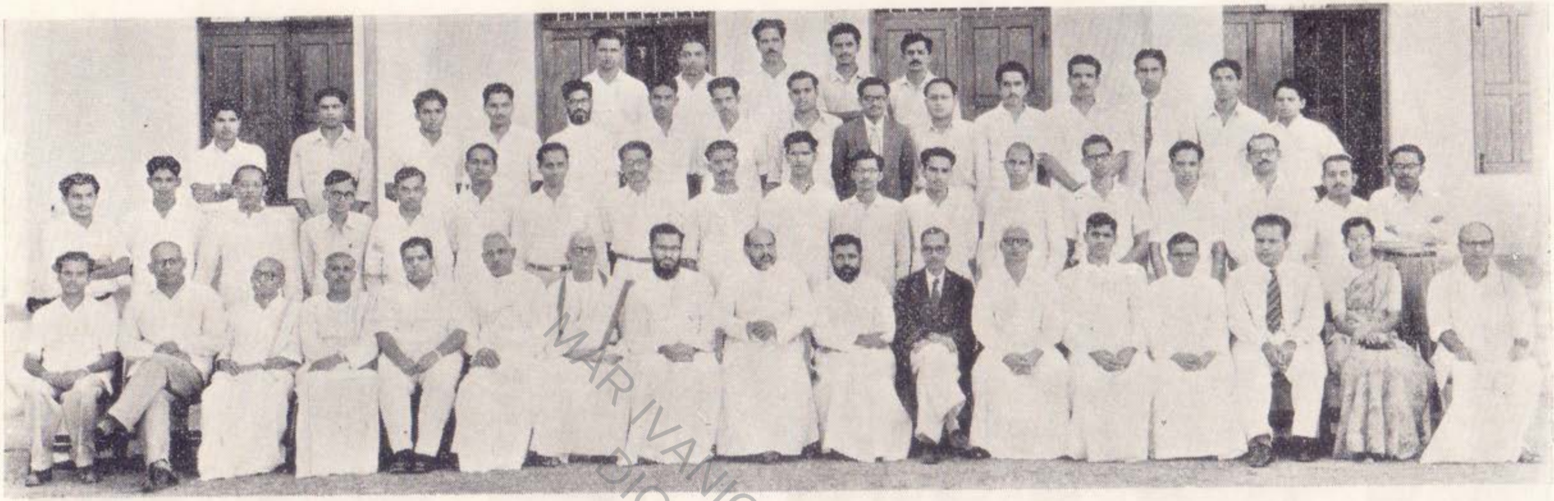

THE STAFF (1959 – 60)

SODALITY OF OUR LADY (1959–'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Annual Report

1959 - '60

VERITAS VOS LIBERABIT

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

IN presenting the 11th College Annual Report, I must confess, I have somehow the feelings of an elderly man in the serene evening of life, happy and contented in his children, and looking forward with hope and pride to the good and great things they are aspiring to do. This I believe will become clearer as I proceed.

Welcome

In the presidential chair we were to have today Justice Mrs. Anna Chandy, a true kindred of spirit of the great founder of this temple of learning. Because of engine trouble, she is held up in the air-port at Ernakulam. The disappointment at either end is no doubt gieat. Our embarrassment was relieved, however, when Mr. Thampy Harris, Principal of our sister institution, the Mar Theophilus Training College, was told of our plight, and without a moment's hesitation he agreed to take her place. When I extend to him a very cordial welcome, I may also say that we could not think of a better substitute than he. If Mrs. Anna Chandy is a follower of our founder, I may say, sir, you are a fellow-traveller, his great friend and co-worker. I offer you therefore a hearty welcome.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

Our Motto.

Archbishop Mar Ivanios was, first and last, a seeker of truth. Step by step he moved forward over crag, moor and fen, a kindly light guiding him, to achievements great and enduring. From his cradle in a Jacobite home in Mavelikara he journied to his grave in the Cathedral crypt at Pattom, in Trivandrum. The distance is only 60 miles as the crow flies, but he took 71 long years to cover this distance, and the length of miles he covered on foot, on wheels and in flight, the events he packed into this passage, the persons whom he enriched and ennobled by contact, these are not easily counted. At one time the idol and hero enshrined in the hearts of thousands of his people in Central Travancore, at another he became a cast-away, a deserter from the faith of his fathers, in becoming a convert to the Catholic Church. The spirit and ideals of this Newman of the East are best enshrined in this institution to which he has bequeathed the motto 'VERITAS VOS LIBERABIT'. Truth is light, and light, we know, cheers and braces up even the naturally timid. Truth seen and accepted, or rather lived up to, liberates one from fear and releases one's internal energies for the successful combat of life. Incidently, though, I may say that the life and career of Mar Ivanios give the lie to people who cavil at the church and her educational institutions as proselytising agencies, exploiting the ignorance and indigence of people. For men and women who are true to themselves, to know the truth is to accept it. Those who know the truth have no right to hide it. Truth shines: VERITAS VOS LIBERABIT: Truth shall make 'you' free.

Admissions and Strength:-

The college re-opened early in June for the senior classes, but regular work was not possible because of the political unrest in the country. This year also there has been an unprecedented rush for admission to the Pre-University Class. We had to disappoint several candidates owing to lack of accommodation. The following is the list of students on the rolls.

Group	I Year	II Year	III Year
B. A. (Economics)	24	18	21
B. Sc. (Mathematics)	30	27	20
,, Physics	36	27	15
,, Chemistry	35	36	35
,, Botany	23	32	30
,, Zoology	31	32	28
Commerce	60	33	40
Total	239	205	189
			633
Pre-University Class	...	...	480
Diploma Course in Social Service	...	...	37
		Grand Total	1,150

The only blind student of the University, I am happy to say, is on the rolls of this College, and he hails from Trichur.

Staff.

Rev. Fr. Geevarghese Panicker, who had been to the United States for higher studies, returned early this year with a doctorate degree in Eng. Literature from the Catholic University of America, and joined the College as its Vice-Principal. In the short time he has been with us, Fr. Panicker has proved, beyond doubt, he is a real 'Panickaran' and a stalwart support to the aging Principal. I am glad to welcome him and wish him all success. Dr. A. Sivarama Subramonia Iyer, Professor of English, left us to join

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

a sister institution, the St. Joseph's College, Devagiri, and his place was taken up by an equally eminent person, Sri K. N. Vasudeva Panicker, Retired Professor of English of the Kerala University.

Rev. Fr. John Mathew Elenjileth, Professor of Syriac, left for higher studies, and Rev. Fr. Kuriakose Koikalazhikath joined the Syriac Department.

Mr. K. J. Job of the Hindi Department, Mr. V. Sreedharan of the Physics Department, Mr. K. N. Subramonian of the Botany Department, and Mr. C. K. Jayachandran of the Zoology Department left the College.

Professor P. V. Ramaswami Iyer, retired Professor of the University College, joined us as Professor of Physics, and Mr. M. K. George as lecturer in the same department.

Mr. E. T. Varkey joined the Chemistry Department as lecturer after completing three years of research work in the Kerala University. Mr. Jose Philip joined the department as demonstrator.

Mr. Joseph Mathew was appointed lecturer in Botany, and Mr. Thomas James, one of our old students, demonstrator.

Mr. M. I. Thomas of our Zoology Depratment, who had been working as Professor of Zoology in the Scott Christian College during the last one year, came back and joined up early this year. Mr. M. K. Parameswaran Nair was appointed lecturer in Zoology in the place of Mr. K. O. John, who took up Research Assistantship with Dr. A. P. Mathew.

Messrs P. John and K. Bhaskara Pillai joined the Economics and Commerce Departments respectively as additional staff at the beginning of the year. In the College Hostel staff, Rev. Fr. Panicker was appointed in the place of Rev. Fr. Daniel Ayyaneth, who moved over to the Vianney Home.

Rev. Fr. Kuriakose Koikalazhikath of the Syriac Department was appointed a resident warden with special charge over the hostel mess.

Mr. David Solomon, Head Accountant for over a year, I am sorry to report, passed away after a brief illness on 10-11-1959. In him we have lost a very efficient member of the clerical staff, who had a deep attachment to the Institution. While recording his services, we convey our sympathies to the bereaved family and pray for the repose of his soul.

Extension work.

Special mention must be made of the introduction, this year, of the Graduate Diploma Course in Social Service. The course is affiliated to the Institute of Social Order, Poona, and the Diploma is approved by the Government of India. Twenty-six men and eleven lady students have been admitted to the course. The duration of the course is one year. Messrs K. A. Ignatius and M. Shankar, and Mrs. Stella Victoria Carri have been appointed lecturers for the course. For the sake of convenience their lectures begin at 8.30 a. m. and continue upto 11.30 a. m. In the after-noon the students have to go for field work according to special schedule.

The members have already mady an all-India educational tour, covering

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

places of industrial and educational importance. The tour lasted for 24 days, and they touched places like Calcutta, Delhi, Bombay, etc.

Building, Additional.

The Co-operative Store has been shifted over to a new building attached to the College canteen. The College canteen itself has been improved. An auditorium has been newly constructed with the aid of a matching grant paid by the University Grants Commission. The auditorium just completed has a seating capacity of a thousand. The spacious adjacent rooms are planned to provide ample facilities for our students of the hostel for indoor games and a common reading room. Another building named the Vianney Home has been constructed as residential quarters for the priests on the staff of the college. At present it has accommodation for only four.

Results.

Last year we presented 404 students for the Pre-University Examination, out of whom 62.5 per cent came out with complete pass. Even though we had only five S. S. L. C. first class students, we were able to produce at the Pre-University Examination, nine first classes and sixty-eight second classes from among the 252 complete passes.

In the percentage of passes we stood highest among the city Colleges.

For the B. A./B. Sc./B. Com., Degree Examinations, the percentage of results in the various supjecs is as follows:-

English	48	per cent including	3 second classes
Malayalam	70	,, ,,	1 first class.
Hind	70	,, ,,	1 second class.
Syriac	100	,,	
Tamil	100	,,	
Economics	93	,, ,,	1 first class and 2 second classes.
Mathematics	81	,, ,,	1 first class and 4 second classes.
Botany	100	,, ,,	10 second classes.
Zoology	93	,, ,,	1 first class and 8 second classes.
Commerce	72	,, ,,	5 second classes.

This year we present the first batch of the three-year degree course, and hope that 100 per cent will pe attained not only in Syriac, Tamil and Botany, but in other subjects as well.

Research.

A research section has been opened in the Department of Zoology of this College from the beginning of this year. This research scheme is sponsored by the Council of Scientific and Industrial Research, Government of India, to work out certain Zoological problems in the embryology of scorpions. The work is undertaken by Dr. A. P. Mathew, Honorary Professor of Zoology of this College Sri K. O. John, lecturer in Zoology of this College, has been appointed a Research Assistant to help Dr. A. P. Mathew in his work. Sri K. O. John is also undertaking, along with this, a study of the so-called flying lizards.

Library.

The departmental and general libraries have been considerably enriched

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

with the additon of 855 books valued at Rs. 7,800 during the course of the year. Considerable and immediate expansion of the library is a prime necessity,

Sports and games.

This was a year of signal success for the College in regard to sports and games. Our Volleyball and Basketball Teams deserve special congratulations in this respect. In the very keenly contested Fr. Bartholomeo Memorial Tournaments conducted by the Sacred Heart College, Thevara, our teams came out with flying colours and snatched away both the Volleyball and the Basketball trophies. To crown this success, our Volleyball team became the champions of the year in the University Inter-collegiate Tournaments also. Our Basketball team also has the credit of being the undefeated champions of the Trivandrum District League Tournaments.

The Mar Ivanios College Basketball Tournament was conducted in November, 1959. Out-station teams like S. H. College, Thevara, and P. S. T. Institute, Coimbatore, participated. Two matches in this tournament—Engineering vs. Medicals and Thevara Vs. Engineering—were thrilling events and showed very good sportsman spirit. The trophy was won by the S. H. College, Thevara. Major P. G. Menon presided over the closing function and Mrs. Menon gave away the trophies.

In the Inter-Collegiate Football tournament, we had great hopes, but as ill-luck would have it, three of our star players were indisposed in the semi-finals and we lost to Thangalkunju Musaliar Engineering College.

Our teams also took part in the Bhadran Memorial Football Tournament, the Trivandrum District Hockey League Tournament, and the Mani Memorial Cricket League Tournament.

To ensure greater interest in sports among our students, this year we divided the staff and students of the College into four houses. The Houses were named Blue, Green, Red and Yellow. Each house has a Member of the staff as House-master and a student House-Captain. All competitions in sports and games were conducted on the house basis. The house system has created greater enthusiasm and healthy competition among the students. A rolling trophy known as the principal's trophy has been instituted, to be awarded to the House that scores the maximum number of points.

The following are the House-Masters and Captians of the various Houses for the year.

Houses	*House-Masters*	*House-Captains.*
Blue	Prof. P. V. Ramaswami Iyer.	K. K. Abraham.
Green	Prof. K. N. Vasudeva Panicker.	P. V. Thomas.
Red	Prof. A. C. Mathai.	Sivapathan.
Yellow	Prof. A. Venkitachalam Iyer.	Arulraj.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

I take this opportunity to congratulate the Yellow House who scored the maximum points and to whom the Principal's trophy will be awarded this year.

The house-masters and the student captains of the various Houses and the members of our staff deserve special congratulations for the successful organisation and conduct of the activities in games and sports this year.

We place on record our great appreciation of the outstanding performance of Sri John Mathew, of the Third Degree Class, in the field of sports and games. He represented the College with distinction in Hockey, Football, Basketball, Volley-ball and athletics. He is awarded the trophy for the most outstanding athlete of the College.

It is regrettable to note that this year the Inter-Collegiate Athletic Meet was cancelled in this University, particularly at a time when sports and games are given very great importance all over the country. I am afraid that the inconveniences and financial losses caused by such last-minute decisions are perhaps under-estimated by the University authorities. The disappointment, however, is not only for the athletes and the Colleges, but for all sports-loving people.

National Cadet Corps.

Our N. C. C. Unit is considered to be one of the best units of the Battalion. We have a strength of two officers and 103 cadets.

Our N. C. C. Unit was selected to present a Guard of Honour to H. E. the Governor, Ramakrishna Rao, the Chancellor of the Kerala University, at the 30th Convocation of the University. Lt. V. S. Kuncheria commanded the parade.

Our cadets were also selected to render voluntary service at the Red Cross Carnival, the India-Pakistan Football Tournament and the General Elections. The work done by our cadets in connection with the recent elections in Kerala in helping the police for bandobust duties received praise from all quarters.

Under-Officer T. K. Padmanabhan Thampi was selected as a volunteer for the Inter-Varsity Youth Festival held at Mysore this year.

2/Lt. A. J. Varghese was deputed to attend the Annual Training Camp held at Mangalore by the neighbouring state of Mysore.

Lt. V. S. Kuncheria underwent the refresher course in the N. C. C in the Training Centre at Kampti, Nagpur, during January, 1960.

Seventy cadets and one officer attended the annual training camp held at Peroorkada during December—January.

For the N. C. C. Day celebrations in the city, our Unit put up the best performance in the entertainment and sports items.

I am happy to record that our cadets are good students and they participate in all the activities of the N. C. C. not at the expense of curricular studies. Among our last year's cadets, Cpl. Jose James secured a first class in the B. A. degree examination in Economics, and Sgt. Kurien Simon secured a second class in the B. Com. degree examination. Cdt. Terrence secured a first class and Cdt. G. Sarma secured a second class in the Pre-University examination.

Associations and Clubs.

To harness and canalize the youthful energies of our students in the right direction, the college provides various associations and clubs, such as the Photographic Club, the Arts Club etc. These Associations have been doing good work and conducting competitions in which the winners are awarded certificates and prizes. In the All-India Radio Music Competition, 5 members of the College Music Club, along with those of the Women's College, won the prizes for the classical and folk music. The prizes were received by the Leader from the President of India.

In the Inter-Collegiate Radio Discussion Competition in Malayalam, in connection with Radio Week, 1960, our team was adjudged the best.

Members who took part:-

1. B. Krishnan Nair, III D. C.
2. T. M. Mathew, III D. C.
3. Stephen M. Mathunny, III D. C.
4. Mathew Anthrapper, P. U. C.

Two of our artists, namely, C. Bhaskaran and Madhavan Nair, represented the University at the Inter-University Youth Festival in Dramatics and Group Singing. The Kerala University Dramatic Team, which won the first prize at Mysore, was directed by Mr. P. Sadasivan of the English Department.

Dr. A. P. Mathew, Honorary Professor of Zoology, who was awarded, in 1959, the Sir Dorab Tata Medal by the Zoological Society of India, presided over the Embryology and Cytology section of the first All-India Congress of Zoology held at Jabulpur in October, 1959. He was deputed to this Congress by the University of Kerala.

Rev. Dr. Geevarghese Panicker attended a seminar of English Literature held at Mysore from 11th to 20th January, 1960, as one of the three representatives selected by the Kerala University.

Social Service League.

This year the Social Service League has 180 members, divided into six batchs, each in the charge of a group leader. They have been devoting themselves to various kinds of extension and developmental programmes like constructing new houses and latrines, distributing milk, and doing manual labour. They collected and spent over Rs. 300/- on these programmes. This includes the construction of two new houses near Katachakonam L. P. School. The major achievement was the conducting of a Labour and Social Service Camp at Pramadom, Pathanamthitta, sponsored by the Ministry of Education and Scientific Resrarch, Government of India. The Work was the construction of a road about two miles long. The trainees, 80 in strength, spent three weeks in camp, and the total man-hours spent by the campers for the construction of the road came to 5,400.

My thanks are due to Mr. C. Philip, B. A., L. T., Headmaster, Netaji High School, Pramadom, Pathanamthitta, who helped to make the camp a success.

The Planning Forum of the College conducted a random sample socio-economic survey of the neighbouring Mannanthala Panchayat area.

A State Seminar of Planning Forums was held at the Union Christian College, Alwaye, on 29th and 30th December, 1959. Rev. Fr. Francis Kalacherry was the convener and we sent three members

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

of the staff and two students as delegates to the Seminar. The service rendered by our representatives won the appreciation of all the campers and contributed in large measure to the grand success ofthe camp.

Discipline.

Discipline inculcated in schools and colleges is ineffective if it does not last through life. Whether or not we are at present a disciplined people here in Kerala, I do not presume to pronounce, particularly in presence of so many honourable people as are present here. That we stand for law and order has once again been asserted in public life by the verdict of the people at the recent elections. In our own sphere we are trying to educate our alumni to good citizenship through work and play, by training them to do their work honestly, with punctuality and method. With the hearty support of my esteemed colleagues and the helpful co-operation of our students, I am glad to report that we have maintained, this year also, the reputation of the college for good discipline. I wish to congratulate both the staff and the students on this score.

Scholarships.

Merit scholarships instituted by the Patron, His Grace Archbishop Benedict Mar Gregorios, O. I. C., last year, have been awarded to the following students.

They are:

Pre-University Class.

1. P. C. George, No. 453.
2. M. J. Mathew Anthrapper, 488.
3. Thomas Joseph, No. 459.
4. K. Ramakrishnan Nair, No. 77.
5. T. K. Alexander Vaidyan, No. 263.

I. Degree Class.

1. L. Ramachandran Potti, No. 6.
2. Mohan K. Varghese, No. 85.
3. P. C. Tharian, No. 102.
4. T. D. Yohannan, No. 180.
5. F. Joseph, 214.
6. S. Bhagavatheeswara Iyer, No. 258.

The encouragement from the part of the Management, it is hoped, will foster a spirit of healthy emulation among the students to excel in their academic attainments. I congratulate the scholars and wish them greater successes.

Conclusion:

In concluding this report, I wish to thank in a special manner my colleagues on the staff of the College for their devotion to duty and identification of interests with those of the institution. His Grace the Archbishop, though absent on this occasion, is always with us, cheering and guiding each one of us, not by condescension and from a loftiness, but as one of us. I thank His Grace for his benevolent patronage. With gratitude I raise my heart to the giver of all good gifts and wish to say with you a big "Thank You, Lord and Master!" May His life and ligh animate and guide each one of us and this institution for years to come.

"VERITAS VOS LIBERABIT"

Principal.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

SENIOR B. Sc., (PHYSICS) GROUP (1959—'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

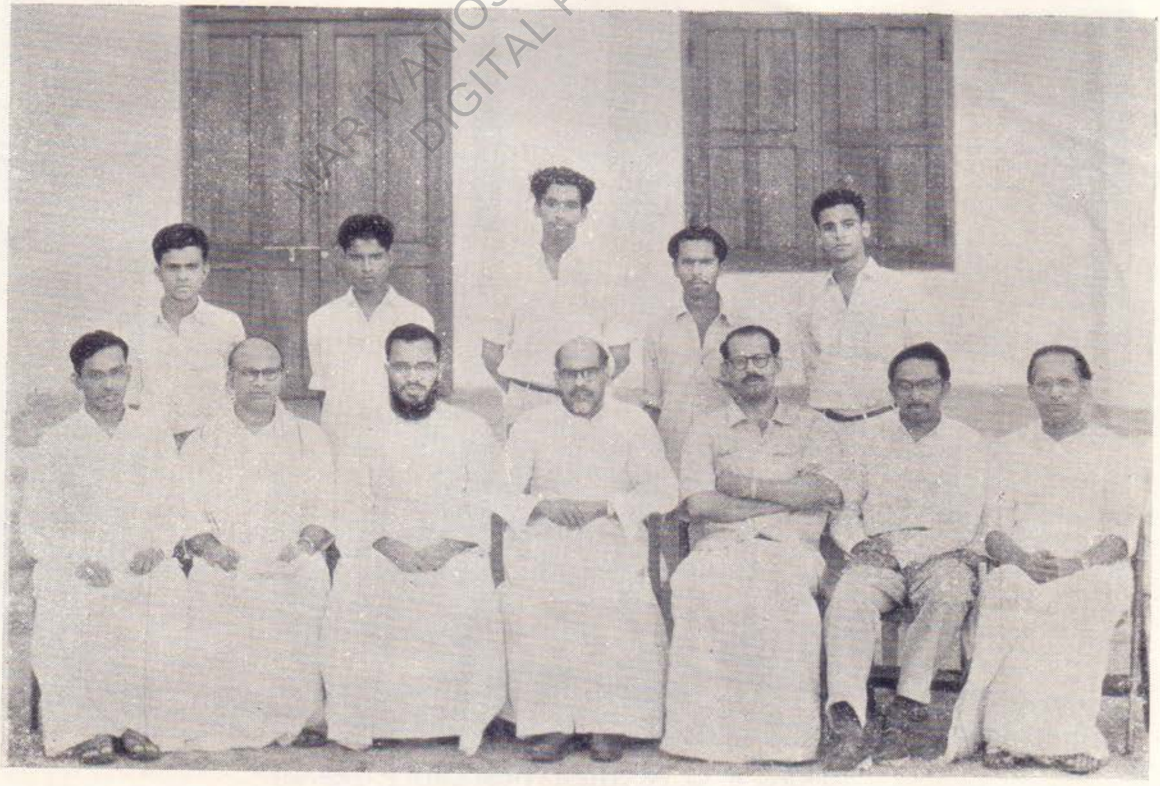

COLLEGE MAGAZINE COMMITTEE (1959—'60)

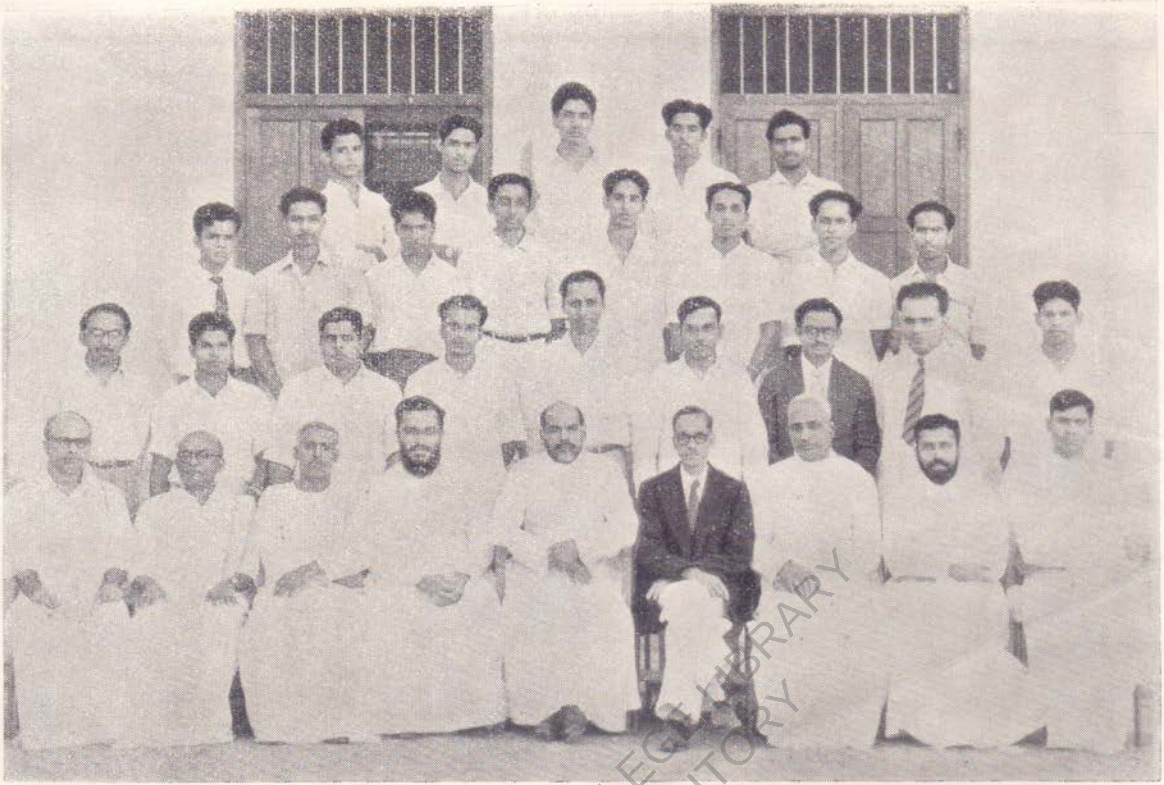

PRESIDENT, VICE-PRESIDENTS AND SECRETARIES OF ASSOCIATIONS (1959-'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

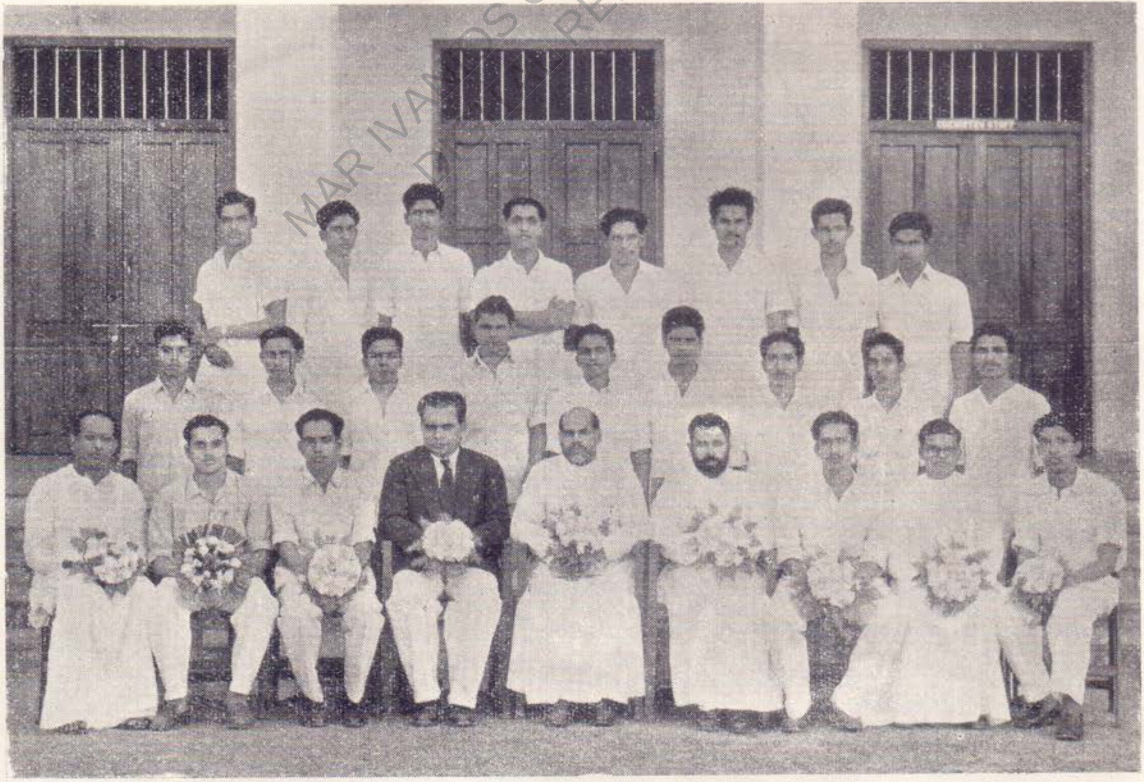

SENIOR B. Sc. (MATHEMATICS) GROUP (1959-'60)

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs (1959-'60)

The English Literary And Debating Society.

The English Literary and Debating Society was inaugurated on 3rd September, 1959, by Dr. N. P. Pillai, M. A., Ph. D., Professor of English, Training College, Trivandrum. Several meetings were conducted during the year under the auspices of the association. A debate on the proposition that "English should be the medium of instruction in the Universities of India" was conducted in October, 1959.

A reception was given to Mr. Sanjiva Reddy, the newly elected President of the Indian National Congress, on 22nd January, 1960. He made an erudite speech on the values of life on the occasion. We are extremely thankful to him.

The Association conducted elocution and essay competitions in connexion with the College Day celebrations. In the elocution competition, the First Prize was secured by Austin Rodricks (III B. Com.) and the Second Prize by V. Jolly of the D. S. S. class. The First Prize in the essay contest was awarded to S. Thomas, III D. C., and the Second Prize was shared by Roy Varghese, III D. C., and Jacob Thomas, I D. C.

T. M. MATHEW,
Secretary,

The Malayalam Association.

The inaugural meeting of the Malayalam Association was held under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., our Principal. Dr. N. P. Pillai delivered the inaugural address. Sri. G. Kumara Pillai, M. A., made an interesting and thought-provoking speech on "The Political Influences in Malayalam Literature".

An extra-ordinary meeting was held under the presidentship of Rev. Fr. Gheevarghese Panicker, M. A., Ph D. Sri. Jagathi Velayudhan Nair, M. A. lecturer in Malayalam, Sanskrit College, Trivandrum, made an eloquent and informative speech on "Malayalam literature and Community". B. Krishnan Nair, III D. C., won the Second Prize in

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs (1959-'60)

The English Literary And Debating Society.

The English Literary and Debating Society was inaugurated on 3rd September, 1959, by Dr. N. P. Pillai, M. A., Ph. D., Professor of English, Training College, Trivandrum. Several meetings were conducted during the year under the auspices of the association. A debate on the proposition that "English should be the medium of instruction in the Universities of India" was conducted in October, 1959.

A reception was given to Mr. Sanjiva Reddy, the newly elected President of the Indian National Congress, on 22nd January, 1960. He made an erudite speech on the values of life on the occasion. We are extremely thankful to him.

The Association conducted elocution and essay competitions in connexion with the College Day celebrations. In the elocution competition, the First Prize was secured by Austin Rodricks (III B. Com.) and the Second Prize by V. Jolly of the D. S. S. class. The First Prize in the essay contest was awarded to S. Thomas, III D. C., and the Second Prize was shared by Roy Varghese, III D. C., and Jacob Thomas, I D. C.

T. M. MATHEW,
Secretary,

The Malayalam Association.

The inaugural meeting of the Malayalam Association was held under the presidentship of Rev. Fr. Francis Kalacherry, M. Sc., our Principal. Dr. N. P. Pillai delivered the inaugural address. Sri. G. Kumara Pillai, M. A., made an interesting and thought-provoking speech on "The Political Influences in Malayalam Literature".

An extra-ordinary meeting was held under the presidentship of Rev. Fr. Gheevarghese Panicker, M. A., Ph D. Sri. Jagathi Velayudhan Nair, M. A. lecturer in Malayalam, Sanskrit College, Trivandrum, made an eloquent and informative speech on "Malayalam literature and Community". B. Krishnan Nair, III D. C., won the Second Prize in

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

the Inter-Collegiate Elocution Competition conducted by the Kerala Co-operative Institute.' Stephen M. Mathunni won the Second Prize in the Inter-Collegiate Elocution Competition conducted by the Y. M. C. A., Trivandrum. In connexion with the College Day celebrations, the association conducted competitions in essay writing and elocution.

B. KRISHNAN NAIR, III D. C.,
Secretary.

The Tamil Association.

The inaugural meeting of the Tamil Association was held on 8th September, 1959 under the presidentship of Rev. Fr. Gheevarghese Panicker M. A., Ph. D., our Vice-Principal. Sri. S. David, B. O. L., the Vice-President of the association, welcomed the gathering. Sri. Veerabadran, lecturer, University College, Trivandrum, spoke on Tamil poetry.

During the course of the year the "Elocution Club," started last year under the auspices of the association, continued to function with great vigour.

The purpose of the club--to give expert training to its members in the art of public speech—was to a great extent, fulfilled. Mr. S. David, B. O. L., lecturer in Tamil, who was present at every meeting of the club, helped the students with sound critical advice.

An elocution competition in Tamil was conducted under the auspices of the Association on 22nd January, 1960. The first prize was awarded to M. Abdul Kader, III D. C., and second prize to R. P. Shunmugam, P. U. C.

An essay competition in Tamil was also conducted on 25th January, 1960. The first and second prizes were awarded to D. Yesudas, III D. C., and S. D. Somarajan respectively.

K. M. A. SYED ABBAS,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Economics Association and Planning Forum

The activities of the Economics Association and Planning Forum began with the inaugural meeting held on 3rd Sept., 1959, when Dr. N. P. Pillai, lecturer, Govt. Training College, Trivandrum, delivered the inaugural address. In the middle of August, '59, a socio-economic survey was conducted under the auspices of the Planning Forum. A debate on co-operative farming was held on 25th Sept., 1959. Mr. T. K. Koshy, M. A., moved the proposition and Mr. V. S. Ouseph, B. A. (Hons.), opposed it. It was a lively debate and a number of students participated in it. An extraordinary meeting was held on 3-11-'59, when Mr. C. K. Kochukoshy, I. A. S, R. D. O, Trivandrum, gave a very interesting and instructive talk on "Planning in India". Another debate was conducted on 27-11-59. Mr. T. V. Mathai, III D. C., moved the proposition "Promotion in the Civil Service should be based on merit." Mr. M. J. Russel, II D. C., opposed the proposition. Mr. V. S. Ouseph, B. A. (Hons.), presided. Two representatives, F. Joseph, I D. C., and Stephen M. Mathunny, III D. C., took part in the State Planning Seminar held at Alwaye on the 29th and 30th of December, 1959. In connection with the College Day celebrations, an essay contest and an elocution competition were conducted. F. Joseph, I. D. C., and Karunakaran Nair, I D. C., won the first and second prizes respectively in the essay competition; and T. R. Ramakrishnan, III D. C., and George Varghese, D. S. S. Course, won the prizes in the elocution competition.

STEPHEN M. MATHUNNY,
Secretary.

The Chemistry Association.

The Association was inaugurated by Professor K. C. Chacko, of the College of Engineering, Trivandrum. On the 5th November, 1959, Dr. N. S. Warrier, Professor of Chemistry, University College, Trivandrum, addressed the members of the Association on the greatness and beauty of Chemistry as a science. At an ordinary meeting of the Association held in December, 1959, Marikar Thampy, II D. C., spoke on 'Atoms and Isotopes'.

The final year students went on a study tour to the various industrial plants in Kerala State and saw the various processes in these plants. They were led by Sri A. J. Varghese, M. Sc,, lecturer in Chemistry.

Under the auspices of the Association an essay competition was held in connection with the College Day Celebrations. The prize for the best essay was awarded to K. Sadasivan Pillai, III D. C.

N. STEPHEN LUKOSE,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Botany Association

Dr. C. K. Jayaram Panicker, Senior Lecturer in Bacteriology, Medical College, Trivandrum, gave the Association an interesting lecture on "Botany and Medicine" on 7th Oct., 1959. Rev Dr. Geevarghese Panicker, the Vice-Principal of the College presided over the function. An educational tour was conducted by the Botany students of the Senior B. Sc. class during the Christmas vacation. The party set out for Ooty on 20th Dec. 1959, under the leadership of Messrs. K. P. Ravindran, M. Sc., and Thomas James, B. Sc., and visited the Botanical Gardens, Ooty, Sinis Park, Coonoor, Pasteur Institute, Ooty lake & Dodobata Hills. On the way back, various places of historical importance, like, Thirumalanaikken's Palace, & Meenakshi Temple, Madurai, were also visited.

C. A. LAWRENCE, III B. Sc.,
Secretary.

The Zoology Association

An extra-ordinary meeting of the Zoology students was conducted in the college auditorium on 8th Sept., '59. Dr. David Tylor, Visiting Professor, Medical College, Trivandrum, spoke on "The Scope of Zoology." A study tour to Kovalam was conducted during this year under the guidance of Prof. K. P. Sebastian, and two lecturers. A large number of specimens was collected by the students.

S. BALARAMAN,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Commerce Association.

An extraordinary meeting of the Association was held on 26th October, 1959, over which Rev. Fr. Geevarghese Panicker, Vice-Principal, presided. Mr. G. Rama Chandran, M. A., Regional Officer of the National Savings Organisation, delivered a speech on "Financing the Third Five-Year Plan". The second meeting was held on 23rd November, 1959. Mr. John Abraham, B. Sc., M. Com., was in the chair. Messrs. D. N. Das, III B. Com., K. Daniel, II B. Com., and Zacharia, I B. Com., spoke on "the Objectives of National Planning." The last meeting was held on 3rd December, 1959. Rev. Fr. Francis Kalacherry, principal, was in the chair, and Mr. J. Rathinam, B. Com., (Hons), was the main speaker.

Mr. P. P. John, II B. Com. represented

the Commerce Association at the conference organized by the All-kerala Commerce Association at the N. S. S. College, Changanacherry, and he was elected as a member of the Executive Committe of the Association.

In connection with the College Day celebrations, the association conducted an essay competition on 29th January, 1960, in which D N. Das, III B. Com., was awarded the first prize, and Messrs. A. Siva Subramoniam, I B. Com., and P. P. John, II B. Com., were awarded the second prize.

P. V. GEORGE, III B. Com.,
Secretary.

The Arts Association.

Vice-President:-
Mr. T. L. Varghese, B. A., Hons).

Secretary:-
Mr. C. Bhaskaran, II B. Sc.

Vice-Presidents of the Clubs.

Dramatic Club:-
Mr. P. A. Abraham, M. Sc.

Music Club:-
Mr. P. Sadasivan, M. A.

Painter's Club:-
Vidwan Mr. P. J. Joseph, B. A.

Photographic Club:-
Mr. Ernest Stephen, M. Sc.

The Arts Association comprises the Dramatic Club, the Music Club, the Painters' Club and the Photographic Club. The reports of the activities of these Clubs are published separately. The Association was inaugurated on 4th September, 1959, at 3.30 p. m., by Mr. T. N. Gopinathan Nair. He spoke on "The Development of Histrionic Talents in Students". The Rev. Fr. Principal presided over the function, and Mr. Abraham Joseph, M. A., spoke on the occasion. The entertainments which followed the inaugural meeting were organized by the Association.

Four members of the Association were sclected to the "District Team" to participate in the various competitions conducted at the "Inter-District Collegiate Youth festival" held at Changanacherry. C. Bhaskaran, IIB. Sc., and Madhavan Nair of the Pre-University Class were chosen members fo the Group Music and Drama teams which represented the University of Kerala at the Sixth Inter-University Youth Festival" held at Mysore in December, 1959. Under the auspices of the Association a grand reception was given to the "Kerala Youth Festival Contingent" in the College Auditorium.

C. BHASKARAN, II B. Sc.
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Dramatic Club

Twenty-four students were members of the Dramatic Club this year. On the 4th of September, 1959, the Club staged a one-act play, "പൊടിക്കൈ", in connexion with the inauguration of the Arts Association. A one-act play competition was also organized by the Club. Five teams participated. Three of the teams presented Malayalam plays: "ഇൻഡസ്ട്രി", "മനുഷ്യാ നീ മണ്ണാകുന്നു", and "എഡ്യൂക്കേറ്റഡ് മങ്കീസ്". The fourth team staged a Tamil play, "Ellalan"; and the fifth team presented a few scenes from Shakespeare's 'Merchant of Venice' in English, "എഡ്യൂക്കേറ്റഡ് മങ്കീസ്" and "Ellalan" were the plays adjudged the best. Certificates were awarded to the teams which presented these plays.

First prize: Sathyadas and party (എഡ്യൂക്കേറ്റഡ് മങ്കീസ്.)

Second prize: Arunachalam and party (Ellalan)

T. R. Ramakrishnan, III B. Com., who played the role of Shylock, in 'Merchant of Venice', was adjudged the best actor. It may be mentioned here that this talented young man has secured the best actor's award for three years in succession. P. V. Thomas, II B. Sc., and Baker Shah, P. U. C., were bracketed for the second place.

In connexion with the College Day celebrations, the Dramatic Club staged four one-act plays: "നാളെക്കാണുന്നവനെ ഇന്നു കാണുന്നില്ല", and Malayalam; "Irulil Oli", in Tamil; and "Remember Caesar", and "Mathew Falcone", in English. A novel and entertaining feature of this year's programme was a "Rock-N-Roll" Dance performance by the members of the Club.

Madhavan Nair, of the Pre-University Class, a member of the Dramatic Club, was chosen as a member of the Drama Team which represented the University of Kerala at the Inter-University Youth Festival held at Mysore in December, 1959.

C. BHASKARAN, II B. Sc.,
Secretary.

The Painters' Club.

The Club had a large membership this year. The activities of the Club were directed by Vidwan Sri. P. J Joseph, B. A., its Vice-President. The Club conducted a competition in painting in cunnexion with the College Day celebrations and certificates were awarded to the prize winners.

C BHASKARAN, II B. Sc.,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Photographic Club.

The Photographic Club had seventeen members on its rolls this year. They were given instruction in various photographic processes by Sri. Ernest Stephen, M. Sc., the Vice-President of the Club Certificates were issued to all the members of the Club.

S. HENRY RAJAN, III B. Sc.,
Secretary.

The Music Association.

This has been a year of great activity and laudable achievements for the Music Club,

The Club first made its existence felt when its members presented a lively orchestra and sang melodious songs under the able direction of our Vice-President, Sri. P. Sadasivan, M. A., at the inauguration of the Arts Association.

Three of our members were selected to the Trivandrum Group Music Team, which, led by Sri P, Sadasivan, M. A., participated in the Inter-District Youth Festival held at Changanacherry. From among these, Sri. C. Bhaskaran, II B. Sc., was selected as a member of the Group Music Team, which represented the Kerala University at the Sixth Inter-University Youth Festival held at Mysore in December, 1959. Our Vice-President Sri. P. Sadasivan, M. A., was privileged to be nominated by the University as the Director of the Kerala University Dramatic Group, which represented Kerala at the Mysore Youth Festival. The group, by its commendable performance, won first prize and laurels for Kerala.

We are proud to record that in the All-India Radio music competition, five members of the Club, together with the students from the College for Women, Trivandrum, competed and won two prizes in Classical and Folk Music. The Prizes were received by the Leader, Prof. Vijayaraghavan, M. Litt, from the President of India during the Radio Sangeeth Sammelan, held at New Delhi. The following members were the participants from our College: C. Bhaskaran, N. Suresh Chandran, M. Abdul Khader, T. R. Ramakrishnan, and M. Sankaranarayanan

This year scarcely a week passed without the members meeting for music practice under the direction of the Vice-President. Under the auspices of the club a grand music festival was conducted. Keen competition was evinced and the following members distinguished themselves:

1. Vocal Music.

First Prize:-

N. Sureshchandran, I B. Sc.

Second Prize:-

T. R: Ramakrishnan, III B. Com.
M. Abdul Khader, III B. Sc.

2. *Group Music.*

First Prize:-
N. Sureshchandran & party.

Second Prize:-
M. Abdul Khader & Party.

3. *Instrumental Music.*

First Prize:-
T. Kolappa Pillai, II B. Sc.

Second Prize:-
D. K. Elias, P. U. C.

Let me conclude this report with an expression of sincerest thanks to Sri P. Sadasivan, M. A., our Vice-President, who has been the life and soul of the Music Club, and whose continuous guidance, encouragement and enthusiastic leadership were the main source of all our success.

T. R. RAMAKRISHNAN,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Yogic Club.

The Yogic Club was formed this year, thanks chiefly to the enthusiastic initiative of our Vice-President, Sri P. Sadasivan, M. A. The Club was inaugurated on 25th November, 1959, by Sri B. Padmanabha Pillai, M. A., President of the Institute of Yogic Culture, Trivandrum. He gave a very informative and useful lecture on the practical benefits gained by the regular practice of Yoga Asanas and Pranayama. Prof. K. Seshadri, Professor of Philosophy College for Women, who also spoke on the occasion, touched on the cultural aspects of Yoga. The members of the Institute of Yogic Culture, along with B. Krishnan Nair, a member of the Club, gave practical demonstration of Yogic Asanas, which elicited genuine appropation from the spectators, especially from His Grace the Most Rev Benedict Mar Gregorios, our patron, who kindly graced the occasion by his presence.

Regular instruction in Yogic exercises and Pranayama was imparted to a selected few under the personal guidance of Sri P. Sadasivan, M. A., and the students have benefited immensely by it.

B. KRISHNAN NAIR, III B Sc.
Secretary.

The Social Service League

The league started functioning with the election of the office-bearers. Mr. P. S. Mathew was elected as the secretary. This year one hundred and fifty members enrolled themselves as members of the league. For convenience and efficiency the members were divided into six groups, each group having an elected Group Leader.

The most important piece of work done by the League was the consruction of two new houses for two poor persons. The expenses were met by selling stamps printed by the League.

Every Sunday afternoon, the members worked on the construction of a road, three furlongs in length on Barton Hill, Trivandrum. This was mainly intended to impart to the students a sense of the dignity of manual labour.

A large quantity of milk powder received by the League was distributed in milk form among undernourished children every evening.

Eight members of the League were deputed to attend a seminar organized by the Bharat Sevak Samaj. Sri. P. S. Mathew, Secretary, was nominated to undergo training in a camp organized by the B. S. S. for a period of ten days at Manacaud.

We are deeply indebted to our President, Rev. Fr. Principal, and Vice-President, Sri. I. M. Sacria, M. Sc., and all the members of the staff who guided us and rendered us valuable help.

P. S. MATHEW,
Secretary.

The Sodality of the Blessed Virgin Mary.

At a special meeting held in the hostel chapel, George Somanather, III D. C., Sri. K. O. Oonnoonny, III D. C., and M. T. Thomas, III D. C., were elected Prefect, Secretary and Treasurer respectively. Roy Varghese, III D C., V. J. Joseph, II D. C., and P. C. George, P. U. C., were elected Councillors.

A special service was conducted in the middle of Sept. '59, and thirty-eight new members were recieved into the Sodality by our Director Rev. Fr. Daniel Ayyaneth , B. A. The weekly meetings were held on Saturday, after morning Mass. At the meetings the Little Office of our Lady was recited and short sermons were preached by the Rev. Fr. Director.

This year we were privileged to listen to two distinguished visitors. Mr. P. C. Abraham spoke to us, and formed the All-Kerala Mission League of the Little Flower of Jesus. Rev. Fr. V. Varkey, from Mysore, spoke to us on vocations to the priesthood.

The Mission Sunday celebrations included the staging of a drama, "പൊള്ളുന്ന പരമാർത്ഥങ്ങൾ", and an auction sale in aid of the Missions.

A solemn candle procession was conducted on Tuesday, the 10th of February 1960, the feast of the Purification of our Lady.

K. O. OONNOONNY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Catholic Students' Union

The election of the President and Secretary for the year 1959-'60 was conducted at the end of the last academic year. C. P. Thomas and John P. Titus were elected President and Secretary respectively. The election of the Joint Secretary and the class-respresentatives was held at the beginning of this academic year.

The City Council, which is the central organization for all the units of Trivandrum city, chose our Secretary John P. Titus as its Chairman for this year. A common inauguration and a common social and the celebration of the feast of Christ the King, were the main functions organized by the Council.

The President and Secretary of our unit attended the committtee meeting of the S. Kerala Region, held at St. Joseph's College, Alleppy, on the 30th of August, 1959.

The inaugural meeting of our Unit was held on the 7th September, 1959. Rev. Fr. Bernardine, O. C D., presided and Mr. Gilbert J. C. Pappaly delivered an eloquent speech on 'Catholic Education'.

The C. S. U. organised the annual retreat for the Catholic students of this College. It was conducted from the 8th to the 11th October, 1959. Rev. Fr. Tarsicius, O. C. D., preached the retreat.

The Mission Sunday was celebrated under the auspices of the C. S. U., and the Sodality. A public meeting, an auction sale, a Malayalam Drama (*Pollunna Paramarthangal*) were the the main functions of the day. An amount of about Rs. 700/- was collected through the drama and the auction sale, in aid of the Missions.

The joint annual meeting and social of all the Units of Trivandrum City were conducted on the 7th of January, 1960, in our College. The public meeting was presided over by Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., M. Ed. Nearly 300 students from various Colleges took part in the function.

This year our team won the "Thariathu Kunjithomman Shield" for elocution organized by the City Council. Congratulations to Stephen Mathunni, A. M. Anthraper, and Jose Zacharia, who represented our unit.

Through a raffle, our unit collected a small amount of money, and with that money we instituted the "Mar Ivanios College Shield" for English Elocution competition. This competition will be conducted by the City Council every year, and is open to all the units of the S. Kerala Region.

JOHN P. TITUS,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Newman Association.

The Catholic members of the staff met on the 13th July, 1959, under the chairmanship of the Principal, Rev Fr. Francis Kalacherry, and elected Prof. P. C. Devassia and T. K. Koshy as President and Secretary respectively of the Newman Association.

A novel feature of this year's work of the Newman Association was the participation by the teachers of the other colleges in the city. The Catholic teachers of the various colleges of the city were enrolled as members of this association, andit was renamed 'The City University Teachers' Newman Association'. The first meeting of the new association, held on 17th September, 1959, was presided over by His Grace The Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., Archbishop of Trivandrum. Dr. P. T. Joseph, M. Sc., Ph. D., of the University College, gave a talk on the importance of Catholic intellectual leadership. The second meeting of the association was held on the 22nd October, 1959, with Rev. Fr. Principal on the chair. Mr. P. A. Abraham initiated a discussion on 'The Challenge of Communism'. During the course of the discussion members expressed the view that the eradication of poverty and Catholic initiative in that sphere is the most effective means of meeting the challenge of Communism. In the third meeting of the the association held on 10th December, 1959, Mr. K. A. Ignatius initiated a discussion on the 'Social Aspect of Communism'. The discussion was based on the Papal Encyclicals. The general trend of discussion pointed to the urgent need of more effective constructive efforts on the part of the Catholic intelligentia.

The work of the Newman Association for this year has come to a close. We recall with profound gratitude the inspring guidance given to the association by the Rev. Fr. Principal and the abiding interest taken by His Grace in the work of the association. Our discussions have enabled us to realize our social responsiblity and to approach the problems facing us from a true Christian perspective. The little done and the much undone, our successes and our failures, everything we dedicate to the glory of God.

T. K. KOSHY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MALABROS SPORTS CO.
TRIVANDRUM

"Malabros" are makers of outstanding sports equipments, & wherever games are played and sportsmen foregather, this name stands a guarantee.

MALABROS SPORTS CO.,
MAKERS OF QUALITY EQUIPMENTS,
MAIN ROAD,
TRIVANDRUM.

Telephone 3200

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

St. Thomas Hostel, Mar Ivanios College,

Trivandrum.

Report for the year 1959-'60

The hostel sprang to life this academic year with the re-opening of the college on 16th June, 1959. As usual there was a great rush for admisson to the Hostel A notable feature of the current year is that the institution houses an international group of students hailing from all parts of Kerala, Ceylon and even from distant Africa. Rev. Fr. George Malancharuvil, Rev. Fr. Daniel Ayyaneth and Mr. A. J. Varghese, M. Sc., continued as wardens. Towards the beginning of the year Rev. Dr. Geevarghese Panicker joined us after spending four years in the United States. Rev. Fr Kuriakose Koikalazhikath also joined us as one of the wardens and as the "mess boss." Rev. Fr Daniel Ayyaneth shifted his residence to the newly built Fathers' Quarters towards the beginning of the second term. Our thanks are due to Rev. Fr. Daniel for his patient and forbearing service and solicitude.

One of the major achievements of the year is the completion of the spacious and beautiful Hostel Auditorium—the fulfilment of a long cherished dream. Surrounded by corridors on three sides the auditorium has a seating capacity for eight hundred. Beneath the beautiful stage is the basement which will serve as the gymnasium. One who comes to the Hostel will easily notice the facade of the auditorium and even may mistake it for a modern movie theatre. Arrangements are now being made to install indoor games such as table tennis, and carroms and to open a reading room in the auditorium. It is hoped that the students will get more occasions to come together, especially during the recreation times. The stage there will also serve as the arena for would-be speakers and actors.

This year we had the usual "Quadrangle Meetings", something mysterious-sounding for the uninitiated, but nakedly simple for the initiated. During these "Public Gatherings" a stern-looking warden gives a few tips and a few do's and don'ts to the hostellers, some of whom may conveniently forget all these tips after a night's sleep.

It is a matter of pride for us that as usual the hostel played a significant part in the athletic, dramatic, and other activities of the college. Mr. Charles of the Pre-University Class snatched the senior championship of the college for the year, and Mr. Sivasankaran Nair of the Pre-University Class came out as junior champion. Mr. Thomas Varghese, II D. C., was the captain of the College Basketball Team which won the Bartholomew Memorial Basketball Trophy. Mr. Philipose Panicker, III D. C., deserves special mention for this achievement.

K. Sarasan, II D. C., captain of the college volley-ball team, and Mr. P. V. Thomas, II D. C., our best volleyball players put up their brilliant performance in winning the Intercollegiate Volleyball Tournament of the Kerala University and the Bartholomew Memorial Volleyball Trophy. Most of the members of the various college teams are hostellers. Mr. P. S. Mathew, Secretary of the College Social Service League is a hosteller. Mr. C Bhaskaran, Secretary of the Arts Club of the college was selected to participate in the Inter-University Youth Festival at Mysore.

Understanding the value of picnics and excursions, our hostellers organised quite a few excursions and picnics to places such as Courtallum, Kovalam and Aruvikkara.

Our budding orators tried to excel Mark Antony and Cicero in the elocution competitions held in connection with the hostel day celebrations. The musical talent of some of us was clearly revealed in the singing competition. As a contrast, we note that some of the contestants produced such a croaky sound that a few dogs began to bark and howl around; perhaps even some jackals. Tournaments were conducted in Basketball, Volleyball, Ball Badminton, Badminton Shuttle and Ring Tennis. The annual sports meet of the hostel took place on 6th February, '60. All the hostellers contributed their best to make the various competitions and tournaments a grand success.

The Hostel Day was celebrated with due festivity on 8th February. We were previleged to have His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, Archbishop of Trivandrum, to inaugurate the Hostel Auditorium on the same day. Dr. P. T. Joseph was the chief guest on the occasion. Rev. Dr. Geevarghese Panicker welcomed the gathering. Mr. Marakar Thampi proposed the toast to the outgoing students Mr. T. M. Mathew replied to the toast. His Grace distributed the prizes to the winners in the various competitions. Rev. Fr. George Malancharuvil proposed the vote of thanks. The meeting was followed by a programme of variety entertainment.

It is to be recorded with a certain amount of pride that the hostellers conducted themselves in an exemplary fashion both inside and outside the Hostel. Thus they kept up the notable tradition worthy of emulation by their successors.

We wish the outgoing students all success.

WARDE S.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

The College Chronicle

19th June, 1959. The College reopens after the long midsummer vacation. Senior students step into the open class rooms. Admission to the Pre-University Class begins.

Classes are irregular due to the political disturbance in our State.

1st July, 1959. Pre-University Classes begin.

13th July, 1959. Classes for Junior B. A., B. Sc. and B. Com. begin.

14th July, 1959. Rev. Dr. Geevarghese Panicker returns from the United States after higher studies. He has come back better fitted in mind and body. Dr. Panicker assumes the office as Vice-Principal of the College. Cordial welcome and hearty congratulations to you, Rev. Dr. Panicker.

15th July, 1959. Holiday in commemoration of the demise of Archbishop Mar Ivanios, the founder of th College. The Catholic students offer Holy Mass and prayers for the repose of the soul of the great Archbishop.

31st July, 1959. End of Vimochanasamara—no need to say that this is a a relief in many ways.

3rd August, 1959. Now all the classes go on in full swing. All have the common feeling that serious work is to be done to make up for the days lost.

5th August, 1959. To implore the blessings of God on the work of the academic year, the Mass of the Holy Ghost is celebrated. This should have taken place earlier. But conditions were then unfavourable.

10th August, 1959. The election of the secretaries of the various College Associations. The polling goes on smoothly and briskly. Some faces fade and some brighten up as the results are announced by Fr. Principal, the Chief Returning Officer. "Better luck next time for the losers"! "Do not whoop it up, winners".

14th August, 1959. In connection with the Independence Day Celebrations, a special meeting of the students and staff is held in the College Auditorium. Fr. Principal is in the chair. Mr V. S. Ouseph, B. A. (Hons) and B. Krishnan Nair, III D. C., are the speakers. The speeches were filled with "the fire of national spirit".

17th August, 1959. Newman Association elections. Mr. P. C. Devassia and T. K. Koshy are elected president and secretary respectively. Gladly head the burden once more Mr. Devassia! Take it with a smile, Mr. Koshy!

19th August, 1959. Ethics classes begin. Character formation has a very great place in education.

20th August, 1959. Fr. Principal "at home" to the members of the staff. Sweet words and sweeter edibles are served. A hearty welcome to the new members.

27th August, 1959. The new course of Diploma in Social Service starts. A

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

real want is thus made up for, and Fr. Principal's long-cherished dream has come true.

A meeting under the auspices of the Hindi Association is held today at 3.30 p. m. in the college auditorium. Mr. Nandadulare Vajappe, Dean of Hindi, Sagar Universify, addresses the gathering.

The inaugural meeting of the Newman Association. His Grace the Archbishop of Trivandrum presides. Dr. P T. Joseph of the University College gives an eloquent talk. Representatives from various Colleges of the city attend the function.

28th August, 1959. The joint inauguration of all the associations of the college takes place in the college auditorium. Dr. N. P. Pillai, M. A., Ph D., Professor of Education, Kerala University, delivers the inaugural address. Mr. G. Kumara Pillai, M. A., of the University College, makes an interesting and inspiring speech in Malayalam.

4th September, 1959. Inauguration of the Arts Association. Mr. T. N. Gopinathan Nair and Mr. Abraham Joseph, two famous actors, speak on drama and art. A Malayalam drama named "Podikkai" is staged with tolerable histrionic skill.

7th September, 1959. Inauguration of the C. S. U. Rev. Fr. Bernardine O. C. D. presides. Mr. G. Pappaly, Lecturer, Trivandrum Engineering College, addresses the audience.

8th September, 1959. An extra-ordinary meeting of the Zoology Association takes place. Dr. David B. Tylor, Visiting Professor of Pharmacology, Medical College, Trivandrum, addresses the members.

10th September, 1959. The inauguration of the Associatfon of the D. S. S. Students. His Grace the Archbishop of Trivandrum in the chair. Mr. M P. Manmathan, Principal, Mahatma Gandhi College and Mr. M. M. Jacob, organiser, B. S. S. Kerala, speak eloquently on the need and nature of "Social Service".

11th September, 1959. Our volleyball team and basketball team come back from Thevara with "Fr. Bartholomew Trophies". They are congratulated at a special meeting of the staff and students of the college. Congratulations boysl Keep up the spirit and go forward.

12th September, 1959. All go home to celebrate the great national, festival "Onam".

22nd September, 1959. Reopening after Onam holidays.

23rd to 30th September, 1959. First trial in the "court" of examination.

8th October, 1959. In connection with Gandhi Jayanthi a special meeting is held. Mr. C. Narayana Pillai, ex-M. P., and Mr. Santhinikethanam Krishnan Nair spoke about the sublime ideals of Mahatma Gandhi.

9th to 12th October, 1959. Catholic students in retreat under the direction of Very Rev. Fr. Tarcisius O. C. D.

16th October, 1959. Shouts of joy and words of congratulations are uttered when our volleyball team comes back from Changanacherry, after winning the Inter-University Volleyball Finals.

18th October, 1959. Under the auspices of the C. S. U., Mission Sunday celebrations take place in usual pomp. The public meeting is presided over by Dr. P. A. Abraham, Assistant Professor of

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

Surgery, Medical College, Trivandrum. Mr. V. T. Joseph, B. A., speaks on the occasion.

24th October, 1959. The final match of the "Mar Ivanios College Basketball Tournament" between the Thevara Sacred Heart College team and the Trivandrum Engineering College team is keenly contested. Thevara wins. Major G. P. Menon presides over the final function and Mrs. Menon distributes the pizes.

25th October, 1959. Feast of Christ the King. Together with the members of the Nalamchira Parish, we conduct a grand procession to the Pattom Church.

2nd November, 1959. Demise of Dr. John Mathai, Vice-Chancellor of the Kerala University. A condolence meeting is held in the College auditorium.

A combined extra-ordinary meeting of the Economics Association and Planning Forum. Sri C. K. Kochukoshy, I. A. S. gives an instructive talk on the First and Second Five Year Plans."

3rd November, 1959. Holiday to bemoan the death of Dr. John Mathai.

30th November, 1959. Annual sports of the College. The staff and students, each one belonging to one of the "four houses", take keen interest in the sports. The various items are keenly contested on house basis. Each house exhibits its own "colours" both on the field and on their beautifully decorated "houses" (yellow, red, blue, and green).

1st December, 1959. The conclusion of the annual sports. His Excellency the Most Rev. James Robert Knox, the Apostotic Internuncio, whose arrival happily coincides with our sports final, awards prizes to the winners. A warm welcome was given to His Excellency. All enjoyed His Excellency's sweet smile and fine words.

15th—22nd December, 1959. Selection examinations.

22nd December, 1959. Christmas holidays begin.

7th January, 1960. College reopens after Christmas holidays.

8th January, 1960. Sri Ramlal Pareek, the President of the All India Youth Congress, addresses the staff and students.

9th January, 1960. Eve of the feast of His Grace, the Archbishop, our patron. The members of the staff and representatives of the hostel meet His Grace and wish him "a happy feast" and "ad multos annos". His Grace entertains us with words, smiles and delicious cakes!

19th January, 1960. President of the Uganda National Congress (M. A. M. Obote) and two other members of the Uganda Legislative Council arrive here after attending the Bangalore Congress. They are given a warm welcome and they address the staff and students.

20th January, 1960. Inauguration of the University Union by His Excellency the Governer of Kerala, in the University Senate Hall. Some of our teachers and students attend the function.

21st January, 1960. To felicitate the Kerala University Team which took part and won several prizes in the Sixth Inter-University Youth Festival at Mysore, an extra-ordinary meeting is held. Mr. P. Sadasivan, Director of the Contingent and a member of our staff welcomed and congratulated the members of the team. Selected items of vocal and instrumental music were presented by the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

members of the contingent. Special congratulations to our present and former students.

22nd January, 1960. Mr. N. Sanjeeva Reddy, President of the Indian National Congress, is given a hearty welcome by the students and staff. Mr. Reddy in his address stresses the role of young students in the reconstruction of our nation.

1st February, 1960. Holiday in connection with Kerala Elections. Our adults go to the polls, while our minors visit the polling booths.

5th February, 1960. College Day Social. Lt. Col. A. D. J. Victor is the chief guest. After silent prayer, packets and bottles—with nothing hot inside—are opened and all are "at home." Toast to the outgoing students is proposed by V. J. Joseph, II D. C. The reply to the toast is made by Ramakrishnan of III B. Com. The guest of honour gives an instructive talk. A Malayalam drama and a Tamil drama are staged, the former notable for humour and the latter for pathos.

6th February, 1960. College Day celebrations. The public meeting commences in the well decorated auditorium. In the absence of The Hon. Mrs. Justice Anna Chandi who was expected to preside, Mr. T. Y. Harris, the principal of our neighbouring Training College, fills up the gap. Mr. N. Krishna Pillai, Principal, Intermediate College, Trivandrum, gives an eloquent address. An English drama is staged and music and dances are performed at intervals.

7th February, 1960. The combined social and annual meeting of all the units of the C. S. U. Trivandrum city takes place in our College. His Grace the Archbishop is the guest of honour. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., M. Ed., presides over the meeting. Mr. P. C. Devassia speaks on the great responsibilities of the Catholic students. Altogether two hundred and fifty students attend the function.

8th February, 1960. Hostel Day Social. The guest of honour is Dr. P. T. Joseph of the University College. His Grace the Archbishop inaugurates the newly built hostel auditorium. After the social in the open air we attend the meeting and entertainments conducted in the new auditorium. The usual toasts are proposed. Dr Joseph in his speech pays a glorious tribute to the wisdom of the late Archbishop Mar Ivanios who founded this college and the hostel.

14th February, 1960. Examination in "Religion" for the Catholic students.

29th February, 1960. Regular classes come to a close.

1st March, 1960. Annual examination for junior students.

7th March, 1960 Model examination for students appearing for the public examinations.

Public Examinations and the Midsummer Vacation to follow.

DEO GRATIAS!

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

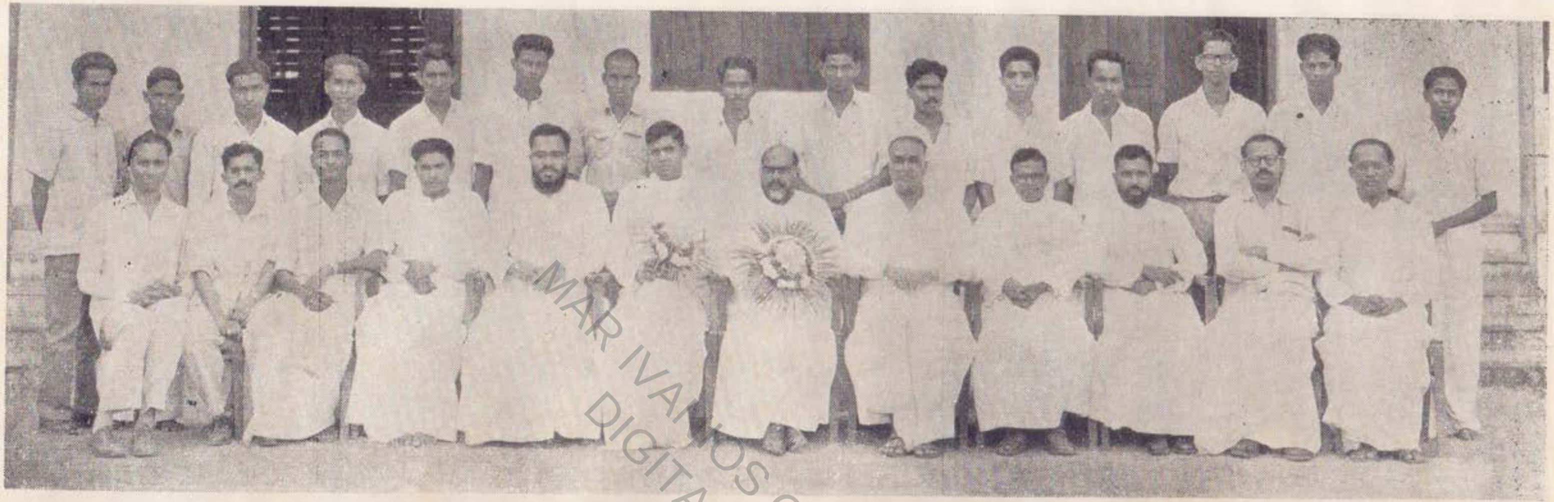

SENIOR B. A. (ECONOMICS) GROUP (1959-'60)

SENIOR B. Sc. (CHEMISTRY) GROUP (1959-'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

SENIOR B. Sc. (BOTANY) GROUP (1959 – '60)

SENIOR B. Sc. (ZOOLOGY) GROUP (1959 – '60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Wordsworth — the Great Poet of Nature

(*Mohan K. Varughese, I D. C.*)

WORDSWORTH is regarded as the greatest nature poet that England has produced. Even from his childhood he felt that he was a dedicated spirit who had a mission to fulfil. The mission was to show the sustaining and beneficent influence of nature on man's mind and body. Even in his boyhood he found ethereal exaltation in roaming about the countryside to catch glimpses of the beauties of nature. As he grew up, his lore and understanding of nature deepened and widened.

Wordsworth's attitude to nature may be mentioned here with advantage. ' He was the keenest-eyed of all modern poets for what is deep and essential in nature." He loved all natural objects—clouds, flowers, meadows, streams, stars. To him nature was alive. He found nature a beneficent mother, capable of comforting him in his moments of misery. In her he found "the anchor of his purest thoughts, the guide, guardian of his heart, and the soul of all his moral being." Nature was the language of sense to him. Prof. Garrod calls this 'Sensationalism,' and Shelley, alluding to this aspect of his attitude to nature, says that he awakened 'a sort of thought in nature'. Every natural object was full of significance to him. As he states in the *Intimations of Immortality*:

> " To me the meanest flower that blows can give
> Thoughts that do often lie too deep for tears.'

Wordsworth was a lover of birds, and he wrote many bird poems. 'To the Cuckoo' is an indelible monument to his love for birds. To him the Cuckoo had a significance beyond its physical and vocal beauty. To him the Cuckoo was a voice from the vanished world of youthful dreams By this poet's magic we can catch glimpses of something far beyond a bird, glimpses of a golden time, of visionary hours. Even in his old age, the poet used to listen to the melodious song of the cuckoo, and this enabled him to forget the sorrows of this busy world and to call up the sweet memories of his dreamy past. To him the least motion of a bird was full of thrill. He states in the poem *Early in Spring*:

> " The birds around me hopped and play'd,
> Their thoughts I cannot measure—
> But the least motion which they made
> It seemed a thrill of pleasure."

To Wordsworth the beauties of nature were an unfailing source of inspiration. He saw the golden daffodils "fluttering and dancing in the breeze," and this scene inspired him to write the famous poem, *Daffodils*. Whenever he was in

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"vacant or pensive mood", the dancing of the daffodils brought back to him the heavenly joy he had had during his wanderings through the countryside.

Matthew Arnold says: "Wordsworth's poetry is great because of the extraordinary power with which he feels the joy offered to us in nature, the joy offered to us in the simple primary affections and duties, and because of the extraordinary power with which, in case after case, he shows us this joy, and renders it so as to make us share it".

Michael is one of the greatest poems of Wordsworth, about which the remark of Matthew Arnold is especially applicable. "Nature seems to snatch the pen from the poet's hand and write with her own bare, sheer, penetrating power". His poem, *Ruth or the Influence of Nature*, shows his awareness of the existence of a seductive element in the beauty of nature in tropical climates, at variance with his usual idea of a motherly and beneficent nature." In many of his poems he pointed out how the contemplation of nature can be made a revealing agency like love or prayer. Nature had a message to the world, and Wordsworth considered himself to be her high priest and interpreter. He held that

"One impulse from a vernal wood
Can teach you more of man,
Of moral evil and of God,
Than all the sages can."

While other poets were satisfied with regarding nature as a background for human actors, Wordsworth went further and made nature part of man's life. He spoke of nature as the wisdom and spirit of the universe.

"It was through nature, ennobled by a semblance of passion and thought that he approached the spectacle of human life. By raising nature to the level of human thought he gave it power and expression".

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ADVICE FROM THE GENERAL

Towards the end of his tragic and devoted life, General Robert E. Lee attended the christening of a friend's child The mother asked him for a word that would guide the child along the road to manhood.

Lee's answer summed uy the creed that had borne him, through struggle and suffering, to a great place in American legend.

"Teach him," he said simply, "to deny himself."

Earth's Ozone Umbrella

(*K. S. Sebastian, II D. C.*)

ONE day in 1839, Christian Schönbein noticed a peculiar smell when he passed an electric current through a tube of oxygen gas. Just what took place, the distinguished professor of chemistry at the University of Basel could not guess.

One thing was certain. This queer electrified oxygen had an odour all its own. Schönbein decided to name his discovery from its only clear trait. Adapting a Greek term for "to smell" (ozein) he called it ozone.

During much of the 19th century ozone was regarded merely as a curiosity. Parlour demonstrations of science often included its production in small quantities. To produce the pungent stuff, two concentric glass tubes were needed. Tin foil was wrapped about the inner surface of the inner one and the outer surface of the outer. Both layers of metal were connected to an induction coil. Then air or oxygen was passed through this clumsy apparatus.

Two atoms of oxygen held by electrical bonds form a single molecule of oxygen; ozone is produced when an extra atom is included Therefore the chemical formula for ozone is O_3

Ozone was found to have some queer traits. It is readily absorbed by both cinnamon oil and turpentine, though neither substance takes up oxygen in quantity. As liquid or solid, ozone is blue in colour; oxygen is colourless. Brought near a magnet, oxygen (solid or liquid) in pulled in as readily as iron; liquid ozone is not attracted. It is a powerful oxidizing agent. Liquid ozone explodes violently, and the explosion may be set off by minute quantities of leather, coal, wood, hair or other materials.

Far from being beneficial when breathed by living creatures, ozone is a deadly poison. Use of rubber tubing in ozone research was abandoned, for it was found the gas begins reacting with rubber a few minutes after coming into contact with it. Machinery for compressing ozone into liquid form is lubricated by water, since even a small trace of oil on the bearings may cause an explosion.

Rather early in the study of ozone, it was found that this gas absorbs ultraviolet rays. But some analysts disagreed with this finding. They pointed to the fact that ozone is the rarest of all gases A million parts of air contain only one or two parts of ozone. Certainly this is not enough to affect the way in which sunlight plays its role in the pageant of life on this earth. Yet something was known to be screening out short-wave radiation coming from the central heating plant of the solar system, namely the sun.

Only a minute fraction of solar radiation reaches our planet. But many

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

wave-lengths are included in the unceasing shower. Many of them are invisible to the human eye, since their wave-lengths are unbelievably small. In controlled quantities, waves in some portions of the ultra-violet band are beneficial to man and to other living creatures. But excessive radiation of this type quickly causes eye-damage, skin-burns, and shock. If the earth lacked a protective shield of some kind, the present form of life could not have developed. It was known that ozone shields the earth from deadly radiation long before the location and nature of such strange molecular umbrellas were known with any certainty. Ozone absorbs 99 per cent of the ultra-violet rays that reach our planet with fantastic quantities of heat.

In nature, at low levels of the atmosphere, ozone is produced by many electrical processes, including lightning. Minute quantities come from evaporation of water, radioactivity, etc. None of these factors can possibly account for the ozone formation in quantity at great heights. According to the most reliable theory, the shortest of all radiant waves from the sun collide with air molecules from 50 to 120 miles above the planet's surface. Molecules so hit are split into atoms, fragments, and charged particles, or ions. Atomic oxygen is among the products. Fusion between molecules of oxygen and atoms of oxygen creates molecules of ozone.

Commercial use of ozone, still in its infancy, is expanding rapidly. Ozone is already important in food preservation, for bleaching many things, and in the refinery of oils and fats. It promises to be one of the most exciting industrial chemicals of the future. It is now being made in quantity by bombardment of oxygen with high speed electrons, and potentially rivals radioactive materials for use as fuel in rockets and other projectiles.

No matter what dramatic new use may be found for it, no function of the three-cornered molecules will ever rival that which it was perfoming for years before its existence was known to science. For had the earth not been wrapped in protective blankets of this smelly gas, the present forms of life, including man, could not have developed.

A Chinese Communist officer was examining a young Tibetan boy to determine whether he had been properly indoctrinated. When asked who his father was, the boy replied: "Mao-tse-Tung."

Beaming, the examiner then asked the boy who his mother was. "The great Chinese People's Republic," said the boy.

"Splendid," grinned the officer, "You'll make a fine Communist soldier. Now tell me, what do you want to be when you grow up?"

"An orphan," snapped the boy.

Newspapers

(*A. M. Mathew, P. U. C.*)

THE newspaper had its origin in Venice, and later other people followed the example of the Venetians and started newspapers in their own countries. This was early in the sixteenth century. In England, the first real newspaper, the 'Public Intelligencer' was established in 1633. In India, there were no newspapers prior to the coming of the British. The *India Gazette* was the first newspaper to be published in India. In Bengal, three Christian missionaries issued a vernacular newspaper, the *Somachar Darpan*, in 1818. Next to this came the *Kanmudi* of Ram Mohan Roy and the *Pravakar* of Iswar Chandra Gupta. Newspapers in India came to hold an important place from 1835 when Lord Auckland granted full liberty to the press. The first newspaper to be published in Kerala was the *Kerala Patrika* It was launched in 1885. Then came the *Malayala Manorama* in 1887. This paper holds an important place even to-day.

Newspapers are one of the signs of progressive civilization. The more educated a country is, the greater is the demand for newspapers. Every educated person will be eager to know what is going on around him and to get the news of the world. The primary function of a newspaper is to give us the important daily news, local and foreign. It brings different parts of the world into closer touch with one another, and thus promotes friendly feelings among them

A newspaper is also the best means of communication between the Government of a country and its people. The rulers and the ruled make known their respective view-points through the medium of newspapers. The newspaper appeals to all classes of people, whether lawyers, statesmen, politicians, doctors or students. The greatest benefiit derived from newspapers is the widening of knowledge. They give us information in the field of literature, in the political world, and in the world of science. They give us the views of great thinkers and philosophers. Newspapers also make known to people what their rights are, and teach them how to protect these rights. By placing before the readers newer things every day, they stimulate thought and increase the power of independent thinking.

Newspapers, however, have certain drawbacks. They often become the organs for stirring up class hatred and setting one class of people against another. They can be and often are biased in their statements. Local papers are sometimes used as media for publishing libels against respectable persons Indecent advertisements often appear in these papers, and they have a tendency to demoralize the people.

The evils of newspapers, however, are far outweighed by their manifold advantages. A newspaper is one of the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Thermionic Valves

(*M. Ramadas, III D. C.*)

LISTENING to a song coming over your radio, you may exclaim, "How delightful!" But have you ever thought of the mechanism inside that wonderful box?

The thermionic vaccum tube (valve, as you may call it) is a marvellous device. One of the most important inventions of science in the present century, it has given rise to an entirely new filed of engineering—electrorics. As the name implies, Mr. Electron is the most important person in the field. Who is this electron? Well, he is everywhere. He is the constituent of all matter. He revolves continuously around the nucleus of every atom. He is very active and fond of dancing and jumping. Normally he is content with the dancing conducted around the nucleus. But if conditions permit, our electron becomes a trespasser, like many of us. He will move as far away from the parent nucleus as the conditions will allow. This trespassing character of the electron is used in the field of engineering known as Electronics.

Almost eighty years ago, in 1883, Thomas A. Edison was at work on the development of the incandescent electric lamp. Edison was troubled by the frequent burning out of the carbon filament he used. Investigation disclosed that all the lamp-failures happened at the positive end of the filaments. So he constructed a special lamp in which he placed a metal plate between the ends of the filament wire. The filament was heated by a current. He found that when he connected the plate to the positive end of the filament through a sensitive galvanometer, a current flowed through the meter. But when the plate was connected to the negative end of the filament, no such current flowed. From the deflection of the galvanometer it was clear that the current flowed from the plate to the filament when the plate was made positive and never in the opposite direction.

This was a mystery; for, at that time nothing was known of the emission of electroms from hot bodies. A vacuum had always been thought of as a perfect

---

greatest boons to civilization. The restrictions on the press should be removed as far as practicable to ensure the healthy growth of a nation. Newspapers, if fettered by laws and restrictions, cannot give expression to free opinion; and without the freedom of expression, the utility of the newspapers is destroyed. Today, newspapers are an absolute necessity. They now occupy such an important place in the life of a nation, that the press is often jokingly spoken of as the 'fourth estate'.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

electrical insulator because it contains nothing to conduct electricity. The action just described is known as "Edison effect". Edision was too busy with the development of his lamp to spend much time in the investigation of this effect at that time. But he made a record of it. The phenomenon remained a mystery until 1899, when J. J Thompson showed that it was due to electrons or particles of negative electricit, given off by the filament when it was heated. Now this explanation is accepted in the light of our modern knowledge about the structure of the atom.

Every atom of any element is composed of one or more planetary electrons revolving around a central nucleus. Under ordinary conditions, the electrons and atoms of a substance are in a constant state of motion, and possess some kinetic energy owing to this motion. They do not escape from the substance because of a force—a force of attraction due to the positively charged nucleus. Metals and other conducting substances are supposed to have many free electrons which are wandering about, mostly through the comparatively large spaces between the atoms. If an electromotive force is applied to the material, a drift of these electrons takes place in a definite direction at a speed of 300 to 1,25,000 miles per second—depending on the intensity of the e. m. f. applied —and we have a flow of current. Unfortunately the actual flow of electrons is in the direction opposite to that in which the resulting current is conventionally said to flow, because the rules regarding the direction of currents through electric circuits were formulated arbitrarily before electrons were even thought of.

It is possible to exert sufficient energy in some form or another so as to enable the electrons to shoot out of the body of a substance. Of course, as soon as the electron is emitted, the unbalanced electrical force in the body tends to attract it back again. So the final movement of the emitted electron depends upon what other external forces act on it at that time. The forms of energy that may be given to the electrons are those of heat, light, etc. In the vacuum tube, heat is used. The emission of electrons through the application of heat to a body is called thermionic emission. The body which emits the electrons is called the cathode. The body to which the emitted electrons may be attracted is called the anode. The emission of electrons depends chiefly on four factors. They are: the material of the emitter, the surface of the emitter, the temperature of the emitter, and the surrounding gas and its pressure.

The electron tube can be used for three purposes, namely, Rectification, Amplification and Oscillation.

Rectification: In a vacuum tube, if a heated filament is kept side by side with a plate which is supplied with an alternating voltage, as long as the plate is positive, electrons will be attracted towards the plate. This will constitute a current. But when the plate is negative, electrons from the emitter are repelled back. So there will be no current flowing between plate and cathode. In other words, the current is allowed to

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

On Smoking Tobacco

(*M. I. Thomas, M. A., F. R. E. S., Dept. of Zoology*)

MANY varieties of plants grow on our earth. Some are useful to man as his own food, some as food for his animals, and some for making clothing and various utensils. But there are some for which no legitimate use can be found except as poisons to destroy harmful insects and animals. Tobacco belongs to this group. It is not an article that the body must have in order to maintain health; for it is found that people who do not use it have better health and are stronger and live longer than those who do use it.

In every hundred ounces of dried tobacco leaf there are two ounces of a deadly poison called nicotine, which is more poisonous than arsenic. Tobacco can be a fatal poison. In China, a common method of comitting suicide is to drink water out of a hookah which contains nicotine. Tobacco poisons the body. Some people think that the cigarette is less harmful than the pipe, or cigar. But tobacco is harmful, no matter how it is used. In addition to smoking tobacco, some chew it, some use it as snuff. These ways of using it are as harmful as smoking.

Tobacco is a habit-forming poison. The first time it is used, the user is usually made sick; the second time it is used, the disagreeable effects are less noticed; and finally, after using it several times, the user feels only pleasing effect, and the longer he uses it the more difficiult he finds it to stop its use. Tobacco benumbs the brain and nerves. When a person feels tired or worried, he smokes, and at once feels better. But the pain and discomfort are still there, though they are not felt.

Every tobacco-user has an inflamed nose and throat. This makes him cough. The lining of his nostrils is in-

---

pass only in one direction, that is, from the plate to the cathode. So an alternating voltage can be made unidirectional by cutting off the negative part of the cycle.

Amplification: For this purpose, a triode is used; that is, in a diode a perforated metal plate is introduced between the cathode and the plate. In this case, the third electrode (grid) introduced is capable of controlline the current through the tube to a very large extent. If a small voltage is supplied to the grid, it is amplified many times.

In our radio, the diode or rectifier gives the D. C. voltage necessary for the valves. The weak signals from the aerials are amplified in the triode, and they are converted into audio-frequency by using another diode This is the working of a simple receiver in outline. The modern techniques employed in the manufacture of radios are beyond the scope of this article.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

jured, so he does not have a keen sense of smell. His tongue gets scorched by the tobacco smoke, so food is tasteless to him. So he prefers highly seasoned food. The smoke makes the mouth and throat dry; the highly seasoned food also burns the mouth and the throat. This produces a thirst that water cannot quench. There is only one thing that will quench his thirst, and that is some kind of alcoholic liquor. That is why very often tobacco-users become alcohol users.

Tobacco has a very bad effect on the heart. There is a disease known as the tobacco heart. In this disease, the heart for a time beats too fast; then it will suddenly stop for a beat or two, then it will beat slowly. A person suffering from tobacco heart very quickly gets out of breath. Tocacco users always have short wind. That is why athletes are advised not to use tobacco in any form.

Tobacco injures the alimentary canal, so that this canal cannot do its work of digesting the food fully. As a result, the body is not supplied with sufficient building material. Not only this, but the nicotine benumbs the parts of the body that are growing and so checks growth.

Tobacco poison shortens life. It has been found out by an American Life Insurance Company that among 180,000 people insured during a term of sixty years, the tobacco users had shorter spans of life than the non-users. Surgeons find that a surgical operation from which a non-tobacco-user would quickly recover often causes the death of a regular user. It has been established recently that tobacco-users frequently fall victim to the dreadful disease of cancer. Worst of all, is the bad effect of tobacco on the mental powers. People gradually become dull and stupid owing to its regular use.

It is rather difficult for a tobacco-user to give up the habit. The best method to stop smoking is not to decrease gradually the amount used, but to stop abruptly. This requires strong will-power and a firm resolution. Those who do not use tobacco should, therefore, never start using it

---

A Hungarian gentleman, named Benny Cohen, announced to his friends that he was about to depart on a tour of the Balkans. A week later, his friends in Budapest received a postcard: "Greetings from Free Rumania." This was followed by postcards with greetings from Free Bulgaria and Free Yugoslavia. Two months later a postcard arrived from New York. It was signed, "Greetings from Free Benny Cohen."

* * * * * * * *

It is said that a river becomes crooked following the line of least resistance. So does man. *(Abraham Lincoln)*

The Role of Electricity in the Field of Chemistry

(*M. S. Maraikar, II B. Sc.*)

ELECTRICITY today plays an increasingly important role in the progress of Chemistry. Electro-plating and electro-metallurgy are two of the branches of Chemistry in which electricity plays an important part.

Electro-plating is the art of depositing one metal over another metal with the help of the electric current. The deposited metals must evidently have some superior properties. Thus iron is coated with nickel, chromium, tin, zinc, etc. to increase its life by the prevention of rusting. Baser metals are coated with gold and silver to enhance their beauty. Therefore it is understood that electroplating is carried out for two purposes, namely, preservation and decoration.

This process is carried out in a tank which may be made of iron, concrete, soapstone, stoneware, cement, wood, etc. It may be lined inside with a suitable material like rubber or lead. The objects to be electroplated are hung from rods placed horizontally at its top, known as busbars, which are insulated from the tank by means of hard rubber. A number of tanks are generally worked at the same time, and they are set up in series or in parallel. The electrolyte chosen for this purpose must be a soluble salt of the metal and must fulfil certain conditions. It should be highly soluble. It should be a good conductor. It should be stable towards hydrolysis, oxidation and reduction. It should be cheap, and it should possess a good covering power.

As an example, copper sulphate and sulphuric acid mixed together are used in the copper-plating bath. To get a uniform, impervious, and adhering coating, the article to be plated should be free from impurities. First it must be cleaned with concentrated sulphuric acid or by sand blasting. The article to be electroplated is made the cathode, while the anode consists of the metal to be deposited. The nature of the deposit obtained is crystalline. The appearance and physical properties of the deposit depends upon the shape and size of these crystals. It has been found that the finer the crystals the brighter, smoother, stronger, and harder the deposit will be. Therefore when bright and dense deposits are required, effort should be made to select these conditions which would produce very fine crystals. The factors which help the deposit of fiine crystals are high current density, low temperature, high metal concentration, and low metal ion-concentration.

Another branch of Chemistry in which electricity is utilized is electro-metallurgy. This deals with the extraction of the metals. Although metals, like gold, silver, and mercury, are found native, that is, in the elementary form, most of the metals occur in the earth's crust in the form of their compounds associated with a very large number of impurities. The

compounds are called minerals and a mineral from which the metal can be recovered is first obtained as an electrolyte from which it is precipitated electrolytically. Two general methods are in use. In the first method, the prepared ore is leached into a solution containing the major portion of the metal and is then subjected to electrolysis. Relatively pure metal will be obtained. According to the second method, a suitable compound of the metal is fused and the fusion is then subjected to electrolysis. The metal in the refined form is produced. The metals refined by the first process are copper, zinc, cadmium, etc., and the metals refined by the second process are aluminium, magnesium, beryllium, etc.

Aluminium is obtained by the electrolysis of fused aluminia. Pure aluminium oxide is dissolved in molten cryolite and electrolysed between carbon electrodes. The electrolytic cell consists of a rectangular iron tank lined inside with carbon, which acts as the cathode. The anode is a bunch of carbon rods kept dipped in the solution of aluminium oxide in the molten cryolite. A layer of carbon powder is spread over the molten mass of electrolyte to prevent oxidation as well as cooling of the metal. As electrolysis proceeds, aluminium oxide decomposes into the metal and oxygen. The cryolite helps to conduct electricity through the aluminium oxide.

In modern times iron is also extracted from its ore by this process of electrolysis. In countries like Norway, where electricity is very cheap, they adopt this method. But in our country it is not applicable as electricity is not cheap. In India it is done by the reduction of the ore with coke.

In the extraction of magnesium, electrolysis is carried out in firebrick-lined rectangular steel cells which serve as the cathode. Graphite anodes are suspended vertically in the electrolyte. Many other metals also can be extracted thus.

As Chemistry advances, electricity finds greater and greater application in its processes. Electricity is nowadays used for finding the end point in titrations. There are also various other useful processes in which electricity plays an important role.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A man bought a handsome parrot for twenty-five rupees at an auction. When he went to pick up the bird, he asked the auctioneer, "Is he really a good talker?"

"You ought to know," said the auctioneer. "He was the only one bidding against you."

* * * * * * *

A psychiatrist was examining a new patient. "Do you ever hear voices without being able to tell who is speaking, or where the voice is coming from?"

"Oh, yes, frequently!" replied the patient.

"And when does this occur?"

"Every time I answer the telephone", the man replied calmly.

Juvenile Delinquency

(*Susan Mathai, B. Sc., D. S. S. Course*)

A twelve-year old, innocent-looking boy told me his story. He was a brilliant student, but lately lost all interest in studies. Trashy novels, sexy stories, love-songs and cheap movies now interest him more than anything else. He often steals money, smokes heavily, gambles a lot, and stays away from home for days together.

How many children are there like this boy in the world to-day?

They are "maladjusted", not learning to become happy and independent adults, unable to love their fellow-men, perhaps aggressive, perhaps too conforming, incapable of finding their place in society. They are on the road to becoming the "young delinquents", of whom we hear so much to-day.

Juvenile delinquency may be defined as a social offence, committed a number of times by a young person below the age of eighteen, who, if he were an adult, would have been considered guilty of a crime and punished for it. This is the legal concept of delinquency. From the socio-cultural point of view it amounts to violations of norms of conduct. Psychologists define it as a form of emotional disturbance. Its motivation is generally hidden deep in the unconscious mind.

Once upon a time it was thought that the delinquents were born so, and that delinquency was innate or inherited. But various studies carried out in western countries have shown that there is no scientific basis for thinking that delinquency is inherited. Another approach held that the delinquents had defective intelligence. But investigations made by Healy, Burt, and Bronner have shown that all delinquents cannot be labelled as 'mental defectives', and that there are many who possess superior mental ability. Most delinquents have been found to fall within the range of average, or just below the average, intelligence

Modern opinion, based on evidences gathered so far, is that delinquency results mainly from such factors as biological, personal, psychological, environmental, and socio-cultural.

The biological causes include inborn mental defects or deficiencies, endocrine imbalances, constitutional defects such as deafness and blindness, which cause delinquent, subjective responses, organic psychoses, and brain injuries resulting in the loss of control over behaviour.

Among the personal factors which have been found conducive to delinquency are temperamental instability, poor health, and physical defects which may give rise to feelings of inferiority. From these, anti-social behaviour results, as a compensatory reaction to one's inadequacies.

Emotional insecurity, feelings of inadequacy and inferiority, affectional

under-nourishment, and extreme submissive or aggressive responses to rigid domination are some of the psychological factors.

The breaking-up of homes by the death of parents, or by desertion or divorce is chief among the environmental causes. Then poverty, unemployment, defective family relationships, and conditions which typify a vicious home, such as cruelty, drunkenness immorality, exploitation, and gambling, indulged in by parents, may be mentioned as environmental causes. Bad neighbourhood and unfavourable school conditions reinforce the emotional damage done to the child at home.

The socio-cultural influences that lead to delinquency are sudden shifts of social values and a host of irreconcilable and changing group expectancies Family, religion, society, and state demand different types of behaviour patterns. There are inconsistencies in these demands, and this confuses the child. A general repugnance to authority is encouraged in such a cultural set-up.

The problem of prevention of delinquency, although very difficult, is one of paramount importance. The improvent of family life, improved methods of education and the discharge of children's energies in socially harmless physical activity in the form of games, are some of the measures which can prevent delinquency Then there is the method of correctional treatment. This includes fines, corporal punishment, and probation in the care of a qualified probation officer. It also includes social case-work with the family, and social group-work with the child and community organization. Then approved schools, remand homes, and foster homes can build up the child's ego and make up the damage done in the original home or school, by engendering feelings of security and belongingness.

Juvenile delinquency is a social problem. Social workers should always do what they can to foster normal, healthy life. Effective prevention is very much bound up with large-scale changes and tronsformations in our social and cultural conditions, and requires the improvement of all the major social services directed towards child welfare.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Contentment furnishes constant joy; much covetousness, constant grief. To the cotented, even poverty is joy; to the discontented, even wealth is a vexation.

*   *   *   *   *   *   *

Discretion in conversation is more important than eloquence.

*   *   *   *   *   *   *

The covetous man is like a two-legged hog: while he lives he is ever rooting in the earth, and never does good till he is dead.

Radio-Isotopes

(*P. A. Abraham, M. Sc., Department of Chemistry*)

AN atom can be thought of as an entire solar system, with the sun in the centre and the planets circling arount it. The collection of particles corresponding to the sun in the centre is called the *nucleus*. The particles circling round the nucleus are called *electrons*. The nucleus of an atom consists of two types of praticles, called *protons* and *neutrons*. The number of protons determines the chemical identity of the atoms : one proton for hydrogen atoms, two for helium atoms, and so on, up to 92 protons for the heaviest element known in nature, uranium. The number of neutrons in a nucleus can vary, however, without the element losing its chemical identity. There are several varieties of uranium; for example, uranium 238 (92 protons, 146 neutrons) and uranium 235 (92 protons, 143 neutrons). Such varieties of an element are known as *isotopes* of that element. In other words, an isotope is one of two or more forms of an element, which are chemically the same, but which differ from one another in atomic weight.

Some isotopes are radio-active ; that is, the atoms are unstable and may change into other atoms by emitting high-speed particles and electro-magnetic radiation. Radio-active isotopes are produced by irradiating different elements in nuclear reactors. The proper element is inserted into the reactor and is allowed to be irradiated sufficiently long. Neutrons inside the pile (i. e. the mass of graphite with lumps of uranium which make up the essential structure of a reactor) bombard the atoms of the element and change them into new radio-active atoms.

Each radio-isotope has its own particular characteristic or what may be called nuclear personality. Some of them emit radiations that are stopped by a sheet of writing paper, others give off rays which are stopped by about a hundred sheets of paper, and still others emit radiations that penetrate even through an inch of lead. The first type of radiation is a nuclear particle, and is called an alpha-particle. The second one, with intermediate penetrating power, is a beta-particle, and it is nothing but a high speed electron. The third is the gamma radiation and is the same as x-rays.

The radiations emitted by these radio-isotopes are valuable attributes which make them useful in a variety of applications. The fact that these rays can penetrate through matter, and that their presence can be detected by instruments like Geiger counters, make it possible to perform highly useful experiments with minute quantities of the radio-isotopes. Another feature is that their radio-activity (the rate at which radiations are emitted) is not constant but changes as time passes, always decreasing according to precise laws of physics, until finally the initial amount of radio-active material has decayed to

such a small amount that it can no longer be detected Each radio isotope exhibits its own characteristic rate of decay, or, more technically, its own *half-life* period Half-life is the time which it takes for the initial amount of radio-activity to decrease to one-half its initial value. One radio-isotope of carbon has a half-life of 5700 years. This means that if we started out an experiment today with this isotope, then at the end of a period of 5700 years we would have only half as much radio-carbon left as today. But some radio-isotopes have a half-life of only millionths of one second.

Radio-isotopes have made available to the scientist an extremely sensitive tool for exploring into the inner working of the human body By using a tiny amount of radio-isotope we can trace the course of a fluid, chemical, or drug, from the time it enters the body until it is taken up by some organ or is finally excreted. Thus, for example, some radio-active sodium can be incorporated into sodium chloride (common salt). and here it is said to be a "tagged" or "labelled" molecule of sodium chloride. This radio-active sodium chloride is chemically identical with the ordinary sodium chloride and cannot be distinguished by the body. When taken up by the body we can easily trace its presence through its radio-activity. It is found that within one minute after intake, the body may give off perspiration which contains the radio-active molecules of salt. Thus it provides a good means to distinguish between the salt added to the body from the salt already present in the body.

By injecting radio-sodium into the blood-stream, the total volume of the circulating blood in the body can be determined. This is done by taking out a small blood sample, after the radio-active material has mixed with the blood-stream and then analysing the extent to which the radio-activity was diluted. There is also a radio-active method for diagnosing the restricted circulation of blood. A small quantity of sodium chloride, with the sodium labelled with a radio-active isotope of sodium, is injected into the vein of the patient's fore-arm, and a Geiger counter is then placed in contact with one of the feet. If the circulation is normal the radio-activity is soon detected in the foot; it increases rapidly and reaches a maximum value within a short time If there is any defect in circulation the radio-activity will increase slowly, showing that blood has difficulty in reaching the foot. A modification of this method is used to study the pumping action of the heart.

Most applications of radio-isotopes in medicine depend on the property exhibited by some elements of being preferentially absorbed by certain specific body organs. It was found that brain tumours contained tissues which absorbed up to 100 times more phosphorus than normal healthy brain tissue. By giving a patient an intravenous injection of a solution containing radio-phosphorus it is possible to track down the concentration of radio-activity accumulated in the brain tumour, and locate it

The widest use of radio-isotopes in diagnosis occurs in the analysis of thyroid abnormalities. The thyroid gland, situated at the base of the neck, takes up almost all the iodine taken in

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY / DIGITAL REPOSITORY

by the body. In cases where there is an over-active thyroid gland, the gland takes up iodine at a faster rate than normal. When the thyroid gland is subnormal in activity, the gland takes up iodine at a lower rate. A radio-isotope of iodine behaves exactly as ordinary iodine. A patient could swallow a radio active iodine solution and then the rate at which his thyroid picks up radio-activity is a measure of the functional state of the gland.

Besides several other uses gamma rays from radium are used to inhibit the growth of malignant tissues in cancer. Since radium is very costly (it costs up to Rs. 10,0000 per gram) a radio-isotope of cobalt is now used for this purpose.

In addition to all these uses, radio-isotopes show even grater promise in biological and clinical research. Drugs can be labelled with radio-isotopes and their action in the human body studied

The rapid growth of the world's population has brought about an over-all shortage of food supply. Half the human race today is starving or badly underfed. Enhancing the production of food, therefore, becomes one of the most imprtant aims of human endeavor. The use of radio-tracer technique makes it possible to look into the fundamentals of the problems of producing more food per acre of available land.

Radio-isotopes can be used to study how plants take nourishment from the soil. Suppose we want to study the efficiency with which corn absorbs a phosphate fertilizer. Radio-phosphorus can be added to the normal phosphate in the form of labelled phosphate. The phosphate fertilizer is then spread in the corn field, and the rate of uptake can be accurately studied by measuring the amount of radio-phosphorus in the plant. From this study we can determine when the fertilizer should be added, and at what stage of the growth is the fertilizer most needed.

The mechanism of photosynthesis, whereby plant tissues are built up from carbon dioxide, water, and sunlight, has been studied with the help of radio-isotopes. Photosynthesis is allowed to take place in the presence of sunlight with carbon dioxide containing a small proportion of radio-active carbon. The products formed are extracted and analysed. By following the radio-activity some indications may be obtained of the path taken by the carbon in the complex photosynthetic process.

Modern fungicides, and insecticides like D. D T. and others, have been developed to combat plant pests and diseases, but these are only partial solutions. The tracer technique is used in testing the relative efficiency of new chemicals in killing fungi and insects.

Radio-active materials provide highly useful tools to supplement conventional instrumentation and techniques which are in use today. Tiny amounts of radio-isotopes can be used to run control checks on the chemical composition of huge batches of molten steel, to measure and control the thickness of thin films of plastics, and to determine the flow of liquids through long pumping lines.

Radio-sulphur is very valuable in the analysis of the intricate steps involved in the vulcanization of rubber. The chemical processes involved in the making of rayon, nylon, orlon, and other synthetic fibres are complex, and the use of radio-carbon and other isotopes

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

HOSTEL DAY CELEBRATIONS (1959–'60)

Rev. Dr. Panicker welcoming the gathering.

Distribution of Prizes.

Toast to the outgoing students

VARIETY ENTERTAINMENT

Henry S. Rajan Weightlifting Champion.

Building the Auditorium.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE DAY CELEBRATIONS (1959–'60)

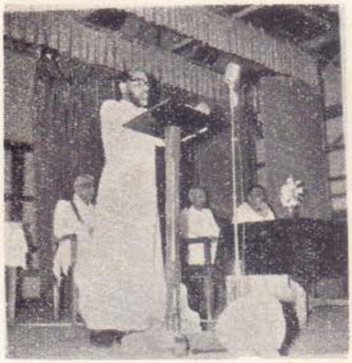

Principal reading the annual report.

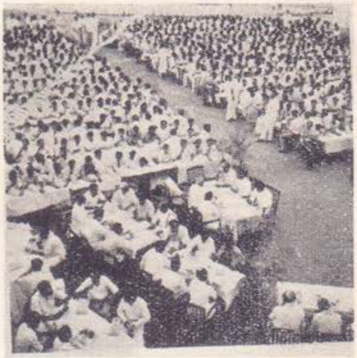

Spread-out at the Social.

Three-cheers to the Yellow House.

ENGLISH DRAMA

TAMIL DRAMA
'Light in Darkness'

Drama "നാളെ കാണുന്നവനെ ഇന്നു കാണുന്നില്ല"

Scene from "നാളെ കാണുന്ന-വനെ ഇന്നു കാണുന്നില്ല"

Rock 'n' Roll.

Group Music.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

'Eccovi l' uom ch' e stato all' Inferno

(G. P.)

IT has never been known that anyone ever came out of hell. But the effect of Dante's *Inferno* was such that the people of Verona, seeing the poet on the streets, used to say; *'Eccovi l' uom ch' e' stato all' Inferno*: See there is the man that was in hell. Viewing the *Divine Comedy* as a whole, one could as well say of its author, " See there is the man that was in Hell, Purgatory and Heaven."

Dante Alighieri (1265-1321), the greatest of Italian poets, is considered to be one of the "three poets who have most profoundly stirred man's imagination", the other two being Homer and Shakespeare. To Carlyle, who considered Dante as the example of "the hero as poet", he is a world-poet. To the moderns, like Ezra Pound and T. S. Eliot, he is the poet's poet.

Had it not been for Dante, Western literature would not be what it is today. There is no poet who has had such a universal influence on the literature of the West as Dante has had. Yet he is so little known to the scholars and students of literature of this country! Even to the greatest among them, Dante remains, perhaps, a kind of mediaeval bogy grotesque, of the "dark ages", "unprogressive", irrelevant to the world of today; or else a disembodied visionary, out of touch with reality, impractical, unintelligible to ordinary men. It is indeed strange that a poet who wrote for ordinary men and women has been relinquished as a mere laboratory specimen for antiquarian research.

Among all the works of Dante (such as *La Vita Nuova*, The New Llife; Il *Convivio*, The Banquet; *De Vulgari Eloquio*, The Illustrious Vernacular, etc.) *The Divine Comedy (La Divina Commedia)* is the one by which he is most famous. The three canticles of the *Commedia*—

---

have helped us to understand these processes

There is a method of measuring time with the aid of radio-isotopes. It has been found that when cosmic rays bombard the earth's atmosphere, they convert some of the nitrogen in the air into radio-carbon, having a half-life of 5700 years. Plants incorporate some of this radio-carbon in the process of photosynthesis, so that wood and fibres contain a small amount of this special form of carbon. When the plant dies, the radio-carbon present in the wood constantly diminishes through decay. By measuring the ratio of the radio-active carbon to normal carbon, scientists determine how much time has passed since the death of the plant. Thus Dr. Libby was able to show that a piece of charred carbon from an ancient cave originated in 9000 B. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

'Inferno', 'Purgatorio', and 'Paradiso'—are conceived as one whole. It is a work of perfect symmetry and consistency both in matter and form. Every detail in the work corresponds to every other there are no loose ends. The whole poem is, as T. S. Eliot says, "one vast metaphor", susceptible of a great variety of interpretations. Yet there is such a perfect fitting together of structural elements and meanings as will produce for the mind that contemplates the complete *Commedia*, a sense of perfect harmony, order and consistency.

Th 'Inferno' is a description of Hell conceived as a graduated conical funnel, to the successive circles of which the various categories of sinners are assigned. The 'Purgatorio' is a description of Purgatory, a mountain rising in circular ledges, on which are the various groups of repentent sinners. In his visit to Hell and Purgatory, Dante has for guide the poet Virgil, and there he sees and converses with his lost friends or former foes. The 'Paradiso' is a vision of a world of beauty, light and song, where the poet encounters Beatrice, his love and guide. The poem is not only an exposition of the future life, but a work of moral edification, replete with symbolism and allusions based on Dante's wide knowledge of philosophy, astronomy, natural science, and history. The complete *Comedy* is both a vision and an allegory. It is a vision of the state after death. It is an allegory of man's state on earth, and in this life. It is an allegory where four levels of meaning—literal, political, moral and mystical — harmoniously blend, and where many levels of vision coincide The Latin poet, Virgil, is Dante's guide, and is counted a fore-runner of Christ. He also stands for human reason which is capable of taking a man only so far on the way to Paradise. Beatrice again represents the girl whom Dante had loved, but she is also the divine wisdom, which becomes man's guide when human reason fails; the figures whom Dante visits in the different spheres do not stand for themselves but for qualities which Dante saw both in mankind and in himself.

A good illustration of the coincidence of the many levels of vision is the episode of Paolo and Francesca. Dante pictures here a tragedy of love on the three levels of sense, thought, and faith. On the lowest level there is a mere tragedy of blood—the visible and violent death of two lovers caught in illicit embrace by an outraged husband. Higher than this was the tragedy in the lovers' heads and hearts. Why had Paolo and Francesca to *steal* their moment of romantic ecstasy? Highest of all was the "mystical" tragedy. More than anything in the worlds of matter and mind, love is meant to lead men to that love "beyond which there is nothing for the heart to long for." That had been so with Dante and Beatrice. With Paolo and Francesca love was to end—in loss and everlasting hate. Dante's art keeps the three tragedies quite distinct, but they are never separated. The four "senses" of the episode of Paolo and Francesca—myth, meaning, moral and mystery—are struck all together, like the notes of a single chord.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Dante and Virgil come to a place void of all light, which bellows like the sea in tempest, when it is combated by warring winds. Here are the souls of carnal sinners, who subject reason to lust, of individual spirits, tossed like starlings in the winter wind, now here, now there, now up, now down (*"di qua, di la, di giu, di su li mena")*, with no hope of any kind to comfort them, no hope of rest, no hope even of lesser pain. Semiramis, Dido, Cleopatra, Helen and Isolde—are all there. At Dante's appeal, from among them issue the two lovers, Paolo and Francesca, and through the malignant air, they move as doves, called by desire and carried by their love, with raised and poised wings. The whole pathos of the triple tragedy is beautifully expressed in the words of Francesca:

"O living creature, gracious and benign, that goest through the black air, visiting us who stained the earth with blood; if the King of the universe were our friend, we would pray Him for thy peace because thou hast pity of our tragic fate." Love has led Paolo and Francesca to a single death. Their greatest pain is to recall in their tragic state, the time of happiness, and not merely the murderer's deed at the moment of carnal pleasure. It is part of their damnation to experience desires that they can no longer gratify. Since the lovers were caught and killed in the act of kissing, they are denied the full solace of their sin. This denial heightens the romantic aspect of the triple tragedy.

We have already noted that Dante's poem is a vision and an allegory. It is said that for a competent poet "allegory means *clear visual* images." Therefore it is true to say that Dante's poetic strength lies chiefly in his power of using words to make a visual picture, so that it is as though we had seen with our eyes the things he describes. Rifle the pages where you will, the vivid images leap up and catch the eye: such as the snail on the garden path; the "baked" skin of the sinners running under the fiery rain on the burning sand of hell; the spirits strewn through the dark valley, heaped here and there, some lying on the back of others, a few lying on the belly of others, and some others crawling on all fours lethargically round the dismal road; the reedy shores about mount purgatory with the sea shimmering in the dawn-light and the ship of souls glowing towards us from the far horizon "like Mars through thick vapour"; or the mystic rose of Paradise, shining up, rank over rank of the blessed, in that strange light which is the glory of God reflected from the surface of the Primum Mobile.

The reader of the *Commedia* will be impressed by the concreteness, conciseness, the earthy vigour, and the homely domesticity of Dante's images. His passion for light and colour, his love of seas and rivers, his quick eye for the characteristic movement of bird or beast, the readiness with which he seizes on some topical allusion—the fall of rocks at the Salvini di Marco: the institution of a one-way traffic control in Rome: the tired vintager on the hillside: the shepherd whose flocks have run short of fodder: the exhausted peasant woman, haunted in her dreams by her monotonous tasks of gleaning—his ability to

MARIVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

make symbols out of his likes and dislikes, are some of the qualities that help to make his images visual, and his meaning vividly clear.

The points on which modern taste is troubled is Dante's religious faith and moral purpose. Modern man (presuming that he has not yet become a victim of "Socialist Realism") is shy of any kind of didacticism, of any degree of moral purpose. It is indeed true to say that truth—whether it be philosophical, religious, moral or social as such has no artistic or poetic value. But truth, or any ideological content for that matter, in its proper context, seems to enhance artistic values, those of complexity and coherence, by achieving a relevant degree of integration and intensity in a specific work of art. Truth does not come into art in terms primarily of *correspondence* of the mind with reality, but in terms of the *consistency*, richness and complexity of the meaning structure. In other words, unlike the philosopher who seeks truth for its own sake, the poet seeks it for the sake of the coherence of the speech structure he is making. A poet like Dante, by the very fact of attempting a philosophical poem, takes upon himself the burden of profound meaning and involved structure.

Dante's end in writing the *Comedy* is didactic. This didactic purpose is an influence on his work to the extent that the poem is instrumental to a lesson falling from the mouth of Dante in the role of a teacher. But in so far as the poem is an object (a literary work of art), and not an instrument, the didactic meaning is used not communicatively but structurally. The poem is certainly meaningful and communicative. But the reader of a literary work of art, listens to it not primarily for the sake of the meaning of which it is the vehicle, although he apprehends that, but for the sake of the harmony of which it is a part. The didactic or the communicative aspect of the work does not dominate in such a way as to destroy its aesthetic unity; the didactic aspect is subordinated and integrated into the aesthetic unity of the work. Once we realize this, it is easy for the reader to respond to the *Comedy* as a great work of art, even if he does not subscribe to the religious faith and moral teaching of Dante.

It is Dante's religious faith and human feeling which give richness to the meaning structure of the poem. This richness can be relished even in translation. Any literary work of art loses much by translation. The language of the *Comedy* itself and the structuring of it are such that there is a richness of meaning and structure which still remains after all the possible losses. Even a work like Shakespeare's is so tied up with the English language for its beauty that it loses much more in translation than does Dante's *Comedy*. This does not mean that Dante's work is technically unperfect. On the contrary, there is a technical perfection in his verse which can be appreciated only in the original. Take a simple matter as speed of movement. When Dante wants to say "We moved along with paces slow and far between," he writes the heavy-footed line, *Noi andavam con passilenti e scarsi*. When he wants to say "Let us quicken our pace in accord with the kind invitation", he writes the anapaestic line,

Ora accordiamo a tanto invito il piede. Another very good example of the expression of movement is the following lines from Canto XVI of the *Paradiso*:

L' oltracotata Schiatta che s' indraca
retro a chi fugge, ed a chi mostra il dente
O ver la borsa, com' agnel si placa,
già venia su, ma di picciola gente,

(The outrageous tribe that playeth dragon after whoso fleeth, and to whoso showeth tooth—or purse—is quiet as a lamb, was coming up already, but from humble folk).

Opening polysyllabic words and the run-on line convey a perfect picture of the dragon-like pursuit. Then the abrupt monosyllable and the staccato make you fairly see the teeth sticking out from the page. This kind of passage abounds in the *Comedy*.

Dante makes great use of the mystical number *three* in both the structure and the rhyme-scheme. The *Comedy* is made up of a hundred cantos - the square of the *perfect number* of Pythagoras and the astrologers - divided into three canticles or sections of thirty-four, thirty-three and thirty-three cantos respectively. The cantos are of roughly equal length, and written in a continuous measure of eleven-syllabled lines, woven together in groups of three by the rhymes of their middle lines in a measure invented by Dante himself, called *terza rima*: rhyming *aba, bcb, cdc, and so on*. There are 14,230 lines in the whole poem.

Both in meaning structure and sound structure there is great symmetry and harmony in the *Comedy* As Carlyle has remarked: "an architectural harmony reigns in it, proportionates it all: architectural; which also partakes of the character of music."

Dante's *Comedy* is a vision fashioned into song by means of rhetoric and music: *fictio rhetorica musicaque poita*. The *Divine Comedy* of Dante is not only a classic of the Western literature; but, like the *Bhagavadgita*, and *De Rerum Natura* of Lucretius, is also one of the best philosophical poems in world literature. Would such a book were better known and read by our litterateurs and students of literature!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

It is sweet and glorious to die for one's country, but it is sweeter and more glorious to live for one's country. [E. J. C.]

* * * * * * *

An honest man speaks truth, though it may give offence; a vain man, in order that it may.

* * * * * * *

The mind is like the stomach: it is not how much you put into it that counts, but how much it digests.

Cosmic Rays

(K. Vasudevan Pillai, III D. C.)

DURING the greater part of the nineteenth century, scientists tried to solve one problem in electricty for which no satisfactory explanatioh could be found. The problem was this: if two metal plates were given opposite electric charges and insulated from one another, the charges gradually leaked away in spite of all precautions. This leaking away of electric charges could happen only if the air received electric charges from some outside source.

It is now known that from somewhere in the depths of space the earth is continually receiving showers of energy of a kind entirely different from the light and the heat furnished by the sun. This energy is conveyed by particles, mainly protons, reaching us at enormous velocity from the depths of outer space—energy of the order of 200 to 2000 million volts. It has been named cosmic radiation or cosmic rays. Only a very small amount of the protons forming " primary " cosmic radiation reaches the surface of the earth; for the greater part of them are dispersed by collisions with particles in the atmosphere.

At ground level, few of the original particles from space reach us. But by colliding violently with atoms of the gases in the upper air, these primary cosmi: particles give rise to certain "by-products," which reach us. These by-products are also particles of great velocity and energy. Such is their penetrating power that their presence has been recorded hundreds of feet under water, and even in the galleries of deep mines. One important cosmic ray research centre operates in Holborn Tube Station in London It is found that fast travelling particles caused by the action of cosmic rays have no difficulty in penetrating the thick mass of soil above the station.

It has been established beyond all doubt that cosmic radiation is responsible for the small degree of ionisation which turns the otherwise perfect insulator, dry air, into a partial conductor, and allows electric charges to leak away. The energy needed to bring about this leakage is very great, but the by-products of cosmic rays have no difficulty in supplying it.

The effects of cosmic rays were responsible for the identification of the new fundamental particle, positron. During the study of cosmic radiation by the 'cloud-chamber method' some of the particles were found to be deflected in an opposite direction from that suffered by the negative electrons, when a magnetic field was applied. The particles must therefore bear a positive charge. These particles were called positrons, that is particles of positive electricity.

The study of cosmic rays also led to the discovery of other new particles, the 'mesons'. In cloud-chamber photographs, tracks were observed from time

to time which did not fit in with the behaviour of electrons, positrons, neutrons or protons (which are the fundamental particles of which atoms are built up). The tracks indicated fast-moving bodies mcuh heavier than electrons or positrons, but lighter than neutrons or protons. Vast numbers of observations and calculations made in many different countries proved that these particles were of two broad kinds. Some had about 200 times the mass of an electron, some about 300 times That is, they were intermediate between the electron and positron on the one hand, and the proton and neutron on the other. Hence they have been given the name 'mesons', from the Greek word "mesos", meaning 'intermediate'.

Any particle reaching the earth from sources in outer space must have been travelling for millions of years, but the life of a meson is found to be very short. After a brief existence it desintegrates. In addition to those due to cosmic rays, mesons have also been produced in the laboratory by head-on collisions between particles at very high speeds.

Cosmic ray mesons are brought into being in two stages. Collisions in the upper region of our atmosphere between high-velocity particles from outer space and the nuclei of the atoms of gases, result in the proclution of "primary" mesons of high velocity and energy. Most of these disintegrate for above the surface of the earth. A small proportion live long enough to travel a considerable distance earthwards through the atmosphere. Eventually they collide with other nuclei and produce the "secondary mesons" which make up a large part of the cosmic radiation recorded by our instruments.

Recent researches into the cosmic ray have added yet another name to the list of fundamental particles of which matter is made. This is the neutrion, which has the same mass as the electron and the positron, but no electric charge whatever.

Thus we find that the study of cosmic rays has thrown more light into the structure of atoms. It has shown that protons, neutrons, electrons, positrons, mesons and neutrions are the bricks of which atoms are built up.

Marry by all means. If you get a good wife, you will become very happy; if you get a bad one, you will become a philosopher—and that is good for every man.

* * * * * * * * *

The doctor was trying to encourage a gloomy patient. "You're in no real danger," he said. "Why, I've had the same complaint myself."

"Yes," the patient moaned, "but you didn't have the same doctor."

Socialist Realism

(*A. C. Ambrose, I D. C.*)

"To condemn them because they have done wrong would be stupidity, for what is done cannot be undone. But they are condemned that they may not go wrong again in the same way, or that others may avoid following their example." *Plato*

Man, by nature is a gregarious animal, a social being; and it would be of no avail for any one to reject this platitude. The crucial problem of reconciling freedom of the individual with the structure of the society called the State has vexed man from ancient times to our own days. The baffling question that confronts us today is whether man should be ruled by the whims and fancies of a dictator or whether be should be guided by law, with the free choice of expressing his own opinion. The magnitude of this question varies from place to place and from time to time.

It used to be said of the Middle Ages, with no real and correct understanding of the times, that the influence of the Church was paramount, and few dared to express opinions, challenging the the authority and views of the rulers of the Church or State. The reason for such a sorry situation, some thought, was that even the profound ideas and opinions of many a thinker were fettered by the vision of impending torture and misery, if they contradicted the accepted ideas. But today we are living in a different world altogether, and the general assumption is that it is a better world, where science has lavishly offered boundless opportunities for progress.

Even in such a world, we find that, in the countries behind the iron and bamboo curtains, there prevails a shackling regimentation of views and their expression. Shackling, because no one has the right to give voice to what challenges the ideology of the ruling party. Even the creative artists have to canalize and control their mental energy and activity to promote the interests of the ruling party. An article entitled "Freedom in Artistic Creation". in *Kommunist*, Nov. 15, 1956, denied that any genuine freedom for the artist exists or is even possible. The gist of the article was that the Communist regime is a historical necessity, and that art must therefore be subordinated to political interests, i. e, it must promote the dictatorship of the proletariat. Art, performing this function, was considered "socially realistic". Any work of art which does not show the "Socialist Reality" is regarded as a biased, reactionary, dishonest, and false interpretation, in literature and art, of life in the country. In Communist countries, "Socialist Realism" remains in force as the fundamental artistic method. To put it in the words of Milovan Djilas, "Socialist Realism means ideological monopoly by the communists. It calls for efforts to clothe the narrow, backward ideas of the leaders in art forms and for their works to be depicted romantically and

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

panegyrically." Man's thoughts and the artistic energy have to be directed to promote the "dictatorship of the proletariat", and the artist is forced to survive only by his parasitic gestures. Free expression of thought is prevented by the fear that a bullet may at any moment drill a hole through one's chest or stomach. The artist, therefore, is forced to impose self-censorship. It is necessary first to imagine what kind of performance is expected of him and to ascertain the taste of the leaders.

However, the writers sometimes are not able to constrain the creative activity within the strangle-hold of self-censorship or party-censorship. Consequently the path of Socialist Realism in Russia is strewn with the victims of tèrror. Some like Gumilev, Pilnyak and even Maxim Gorky have been physically annihilated; many like Kuzmin, Sologub, Akhmatova and Zoslichenko have been spiritually murdered; writers like Yesenin, Mayakovsky and even Fadeev have succumbed to the musty atmosphere of the "dictatorship of the proletariat," and have committed suicide; some have been exiled; many have disappeared without a trace.

In the so-called "liberalization" after Stalin's death, two camps have appeared among Soviet writers: those, like Ehrenburg [the author of *The Thaw*], Dudintsev [the author of *Not By Bread Alone*] and the now famous Pasternak, who have dared to criticize the Soviet system and Soviet life; and those, like Sokolv-skal, Kochetov and Sobolev who represent the powers that be and advocate the subordination of art to politics. The first group have been 'warned' of their "errors" and "mistakes".

Freedom for the artist has thus proved to be inconsistent with the Communist system. It is no wonder, then, that in the forty years of the Communtst regime, Soviet writers have failed to make any significant contribution to world literature, such as was made by the great Russian writers of the 19th century, like Pushkin, Gogol, Tolstoy, Dostoevsky, Turgenev, and others.

The Communist system rewards and actually corrupts, all that it thinks will benefit "Socialism". The Communist system persecutes and suspects the really creative artist. It offers its sycophants prizes, honorariums, villas, automobiles, and other rewards. As a rule, it favours the dependent and the non-inventive. Consequently great artists have lost their direction and power. Many of them, who actually wish to, and could, create, have been led to suicide, despair, and loss of powers.

Courage and Resolution are the spirit and soul of Virtue.

Thomas Fuller.

MARY HALDANE COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

A Fascinating Hobby

(Dr. A. P. Mathew, M. A., Ph. D., Department of Zoology)

MAN has always been attracted by the objects around him, especially living objects. They move, they feel hunger, they seek food; they have their fears and loves; they rear their young and in many ways they are very much like us. No wonder that many men have spent so much of their time and energy in seeking to learn more and more of their ways. This quest is the mainspring of Natural History; a hobby which has kept many people busy during their leisure or unemployed hours; kept them away from mischief or the despondency that so often comes of brooding over wrongs, real or imaginary. And, incidentally, there is the delight of having been able to contribute a mite to the accumulating mass of human knowledge.

The writer has been an enthusiast in this hobby for the past many years, and while some of his contributions may be of interest to himself and perhaps a few others only, others have elicited appreciation in this country and abroad. With the desire to make this hobby popular in this college, the author has envisaged certain schemes, in the working of which all the members of the staff of the Zoology Department are playing some part or other. In fact, the purpose of writing this account is to tell the young people that come into the Department now and then, looking curiously at what is going on there, but not daring to ask any questions about it, that they too can be of help.

To be brief, we have set ourselves the task of studying and surveying the fauna of this delightful campus of the college, with its hills and valleys, brooks and ponds. Incidentally, it may be mentioned that the animal life here is not in any way different from what it is in the other parts of the city of Trivandrum, and so the study would really be of the animals that are found in and around Trivandrum itself. For this purpose, the members of the staff have allotted to themselves the task of studying certain groups, and they would welcome, and, in fact, solicit, the co-operation and help of any others that may be interested—staff or students of this college. No one need despair, if he is interested, fearing that he has no degree in Zoology or that he is not studying Zoology. It would be helpful to remember that one of the world's specialists in spiders, Dr. T. H. Savory, is a teacher of physics in a country school in England. Major R. W. G. Hingston, one of the most charming writers on Indian Natural History, was a surgeon in the Indian Army. Getting nearer home, Mr. Neelakantan, who writes delightful accounts of Indian birds under the pen-name, "Induchoota", is a lecturer in English in a sister College in the city. Only,

you must have a love for these lowly animals, and then the patience to look, to seek, and to understand.

Side by side with this, scientific work of a more acdaemic type is also being done here. The so-called flying dragon (Draco) is a flying lizard fairly common in certain parts of our country. Though its parachuting flight is well known, the muscles that work this flying membrane have not been carefully studied. Sri K. O. John, who has found that plenty specimens can be got near his house at Vaikom, is working on this material. The writer himself is mainly concerned with the study of the embryonic nutrition in scorpions. Perhaps what has been already desovered regarding this in the large black scorpion of Kerala forests may be of interest*. As is well known, the scorpions do not lay eggs but bring forth living young. In most of the common scorpions this means only a retention of the eggs inside the mother's body where development takes place just as it would take place in eggs laid outside. But in some others the eggs have no "yolk" in them to nourish the growing embryo, so that, after a certain stage, the young might starve inside but for a most curious feeding mechanism, by which the young are nourished to maturity. *Fig. I* shows one of these young lying in the uterine diverticulum with the tip of the feeding mechanism—which has been called the 'uterine feeding bottle "—held in its mouth! Thus about thirty baby scorpions hang in the maternal uterine diverticula, each one sucking at a tiny "teat" from the feeding bottle! Thus fed, they attain maturity and are finally born alive.

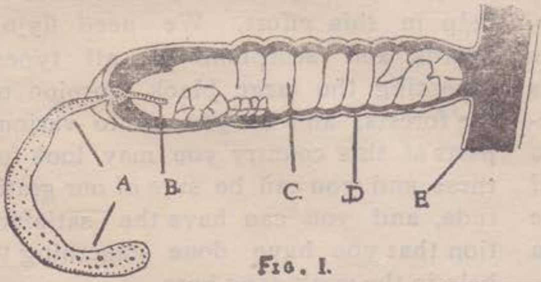

FIG. I.

Fig. I. Embryo of the large black scorpion in the ovarian diverticulum.

A. Feeding mechanism.

B. Teat of the feeding mechanism inserted into the mouth of the embryo.

C. Embryo.

D. Diverticulum of the ovary in which the embryo lies

E Ovarian tube.

Another scorpion, found in S. India, has a different type of feeding mechanism for the embryos. There is a tiny conical process terminating in a globular bulb mounted on the dorsal

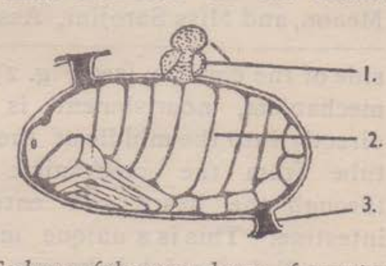

FIG. II.

Fig. II. Embryo of the second type of scorpion in the ovarian tube

1. Feeding mechanism which takes nourishment directly into the intestine.

2. Embryo.

3. Ovarian tube.

*It was for the work on the development of this scorpion that the author was awarded the Sir Dorab Tata Medal by the Zoological Society of India in 1959. EDITOR.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Festival of Youth

(*P. Sadasivan, M. A., Director of Drama, Kerala University Team*)

THE Sixth Inter-University Youth Festival was held this year in the beautiful city of Mysore. It was for the first time that the Youth Festival was held outside Delhi. The choice of the place was welcomed by all because of the fascinating panoramic beauty of Mysore, with its splendid gardens, like the Brindavan—the fairyland of fountains, which is a marvellous spectacle of colourful art, set in idyllic surroundings, capturing the hearts and souls of the visitors—and places of historic and sight-seeing interest, like Srirangapatna, Somanathpur, and Chamundi Hills. Hence it was with pleasant expectations that the Kerala Contingent—58 strong (ours was one of the biggest contingents, since we competed in all the items)—left Kerala led by the Contingent-in-Charge, Sri M. K. Gopinath Menon, and Miss Sarojini, Asst. Contingent-in-Charge. Miss Snehalatha was the directress of the Group Music Team and Sri Kunjukrishna Menon was in charge of the dance troupe. Among the judges there were two from Kerala, Prof. (Mrs.) Vijayaraghavan, M. Litt, Prof. of Music, Women's College, Trivandrum, and Prof. C. L. Joseph, M. A.

Festivals like this are meant to be an arena where the histrionic and artistic talents of the students can be exhibited and appreciated. They also give a unique opportunity to students coming from Universities all over India to get together, understand each other, and discuss the present and the future. The different and dissimilar customs, manners, and interests of the Indian students find here a unifying force.

The well-lit, artistically decorated, Yekalavyapura welcomed the delegates from thirty-four Universities. There

---

side of the embryo [see Fig. 2]. By this mechanism, nourishment is passed directly into the middle of the gut—the tube from the mechanism piercing through the heart and entering the intestine. This is a unique mechanism, no parallel of which is known. What is this globular structure? What does its "stalk" represent? How is this developed? What happens to this when finally the young scorpion comes out? For, in the scorpion just born no trace of this structure is seen excepting a slight scar on the dorsal surface. These are some of the problems the writer is striving to find an answer for.

In concluding, the writer would solicit the co-operation and help of all those who, by reading this, may be induced to help in this effort. We need flying lizards and scorpions of all types, excepting the large black scorpion of the forests, and as you go to various parts of this country you may look for these, and you can be sure of our gratitude, and you can have the satisfaction that you have done something to help in the work done here.

Thank You.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

were altogether 1458 student participants besides the accompanists. Yekalavyapura could very well be considered to be a miniature India. The programmes were staged at Rangamantap. Beautiful paintings decorated the grand, gigantic stage, and the auditorium could easily accommodate about 2500 people. All the students lived within the campus of the Yekalavyapura in thatched huts and they had ample opportunity of meeting one another at the luxuriously-kept Lounge in the centre of the campus and in the dining hall. A festive atmosphere pervaded all over the campus. Even at midnight we could hear a Bengali artist practising on his tabala assiduously, while melodious songs composed by Tagore were heard from the tent of the Shanthinikethan University. The jingling sounds of dancing steps came from the Bombay tent, while the unique chenda beating by the Kerala Group for Kathakali attracted the attention of many. Some even offered to buy it from us !* The camp fire held at night provided another rendezvous for the participants. More lively and spontaneous entertainments were staged all over the campus under the bewitching moonlight than were staged at the more sophisticated Rangamantapa. Groups vied with one another in friendly and healthy rivalry in presenting impromptu group dances and music items. The rock-and-roll of the Culcutta University students and the famous Bangra dance by the sturdy Punjabis were some of the enlivening items.

The Festival was inaugurated on the 7th by Sree Anna Rao Ganumukhi, Education Minister of Mysore. The Kerala contingent stole the day by marching towards the auditorium dressed in typical Keralite fashion. It was an impressive display and we were loudly cheered and congratulated by the other contingents for the attractive and smart appearance. As to the performances also we are proud to say that Kerala led the way and was one of the top-ranking Universities. Our artists gave brilliant performances and won six first prizes. Besides, we won two prizes for radio plays, one in Tamil and the other in Malayalam. Some of our art exhibits were also highly commended. In the final ranking, Bombay and Kerala Universities topped the list.

The dance troupe, from Maharaja's College, Ernakulam, coached by Sri A. R. R. Baskar, a talented artist, gave a remarkable performance, depicting a harvest scene in Kerala. The performance of the artists of the Group Music Team (S. N. College for Women, Quilon) was also above par. The two male voices of the group were that of C. Bhaskaran of Mar Ivanios College and Madhavan Kutty of Mahatma Gandhi College. But the only group item for which we were able to win a prize was the drama 'Kanchana Seetha' written by Sri C. N. Sreekantan Nair. All the colleges in Trivandrum were represented, and all the teams had thorough rehearsal prior to their departure for Mysore. The performance was highly commended by the erudite judges and audience. We

* Obviously they could not tolerate the nuisance any longer ! [*Editor*].

can be proud of the histrionic talents of our students. N. Rajan Nair (M. G. College) played the central role as Sree Rama effectively and with imagination. The roles of the two sages, Valmiki and Vasishta, were portrayed strikingly by P. V. Mathew (Law College) and K. Padmanaphan (M. G. College). The two youngsters, Kottoor and Harikumar (Intermediate College), played the roles of Lava and Kusha. P. C. Raveendran Nair (University College) did justice to his role as Hanuman, and Madhavan Nair (Mar Ivanios College) did the part of Bharatha. Nirmala Nair, as Urmila, Sara Jacob as Kausalya, and Georgiana Varghese as Seetha (all from the Women's College, Trivandrum), along with the rest, played their respective roles laudably. As Director of Drama, Kerala University Team, while congratulating our artistes on their excellent performance, which won for us the coveted prize, I express my sincere appreciation to Sri Murali—a pastmaster in the make-up technique—for his invaluable help.

It can be proudly recorded that we won first prizes for almost all the individual items for which we competed. In Indian classical music (vocal), we won two first prizes—in the male and female divisions. The rendering of raga 'Thodi' (Kathanvariki) by V. Ramachandran of St. Thomas College, Trichur, was rich in Bhava, and by his arresting and full-throated singing he gave an impressive display of musical showmanship. Melodic purity and refinement of expresson were revealed in Kumari Omana's (Women's College) rendering of the Kirthana 'Ninnanera' in Raga Panthuvarali. When Ramadas of St. Thomas College, Trichur, (Pre-University Class), who was the juniormost and liveliest of our contingent, came on the stage with a Mridangam bigger than the artist, the judges were surprised. They were greatly impressed with his mastery over the instrument, and he won not only a prize for instrumental music but also the highest appreciation of his skill from the cultured audience. Another prize-winning item of ours was Kathakali, which is a unique symbol of the rich cultural heritage of Kerala. This was performed by Surendra Nath Varma of Maharaja's College, Ernakulam, as Lord Krishna. C. Divakaran of Maharaja's College, Ernakulam, competed for symposium. P. Viswanathan, Government College, Chittur, and V. Ranga Raj, St. Albert's College, Ernakulam, competed in Hindl elocution.

The highlight of our achievement was the exquisite exposition of the Bharatha Natya by a young talented artist of ours—Sree Kumari of Union Christian College, Alwaye (P. U. C.). The artist was full of verve and her faultless footwork was a delight to watch. Extraordinary speed, exquisite grace of movement, impeccable expressiveness, and total 'mudra' perfection, were all in evidence in the excellent exposition of Bharata Natya by Sree Kumari. The resounding applause that greeted the end of the programme was wholly well deserved, and the University of Kerala elicited genuine approbation from the judges and won high renown among the student artistes from all over India. Her performance was highly commended and she was awarded first prize. Kerala can

rightly be proud of her young gifted artistes.

Recognizing fully the brilliant achievement in the realm of art by the young alumni of our University, the University gave a reception to the whole contingent at the Senate Hall, when the Chancellor, His Excellency the Governor of Kerala, after congratulating the student artistes for their laudable performance, gave away the certificates. The artistes presented selected items before an appreciative audience. All these augurs well for the future of Kerala in the realm of art. We who had the privilege of directing the programmes and leading the Kerala University Team are sure that, with such gifted artists at our disposal, the flag of Kerala will always fly aloft in the realm of art!

I cannot by-bass a reference to the student agitation which reared its ugly head at Mysore during the Festival. Though it threatened to ruin the festive atmosphere and turn Yekalavyapura campus into an armed police camp to protect the interests of the participants from vandalism, the firm handling of the situation by the authorities completely suppressed it. The disciplined behaviour of the students inside the campus was in striking contrast to the student indiscipline seen outside. It was an eye-opener, as a point in favour of organizing such festivals, which apparently developed in the students a sense of responsibility, self-discipline, organizing ability and the capacity to face a crisis with tranquillity, prudence and fore-sight.

The Festival was, on the whole, a success. It has helped to develop national consciousness and a strong sense of unity in the students. The student artists were able to see various types of art and culture. Youth Festivals will make the alumni of the Indian Universities realize that, in spite of various diversities in our culture, the unity underlying is deeper and more fundamental. Further, the Youth Festival has given a real incentive and encouragement to the budding artists of India, and will go a long way in enhancing the cultural growth of modern India.

If peace cannot be maintained with hononr, it is better to wage war.

* * * * * * * *

War with honour rather than peace with dishonour.

* * * * * * * *

There is a price which is too great to pay for peace, and that price can be put in one word. One cannot pay the price of self-respect. [*Woodrow Wilson*]

Our All-India Tour*

(*S. Bala Raman, II B. Sc.*)

SEVENTEEN students of the Mar Ivanios College, led by three members of the staff, set out from Trivandrum on an All-India tour on the 3rd of April, 1959. The Madras Express train, carrying the party, steamed out of the Trivandrum Central Station at 8 A. M. It took us through the busy towns and pleasant villages of Kerala and Madras states. A day and a night passed like a continuous dream, and we reached Madras at 8 A. M. the next day.

In Madras, the Loyola College gave us a warm welcome and we stayed there for three days. We strolled about on the sandy beach for about two hours. The noisy sea lingered in our minds long after we left the beach. Later we went to see the picture, "The Ten Commandments"

On the eve of the 7th April, we boarded the train for Calcutta. During this journey we passed over the Krishna and Godavari rivers. Lines from great Indian poets who have sung about those rivers haunted my memory. We were much delighted on seeing these rivers and their fertile banks. At Calcutta we resided at the St. Xavier's College, till 12th April. At Victoria Memorial we saw marble figures of old Mogul Emperors. In the Botanical Gardens we saw the great Banyan tree, famous throughout the world. It is about 2000 years old, and is the largest known tree in India. We visited the Zoological Gardens, the Mint, and the Dum-Dum Air-port. While at Calcutta we had the good fortune to witness the performance of the American stars in "Holiday on Ice".

After our Calcutta visit, we went to see the Chittaranjan Locomotive works. Here only broad gauge locomotives are manufactured. The rate of production is forteen per mensem. The inside of the factory was exiremely sultry.

We reached Banaras at dawn on the 14th of April. There we went to see the Saranath Temple. On 15th April, we went to the Ganges and bathed in her waters, considered holy by many people.

We got down from the train on 16th April at Agra. It is a city which is famous for the Taj Mahal, one of the wonders of the world. After seeing Agra Fort we went to see the Taj Mahal, a dream in marble. It is really an unforgettable sight and its beauty is truly indescribable.

On the 18th morning we reached New Delhi and St. Columba's School extended its hospitality to us. In the city we visited many important spots. We went to see the Kutab Minar. We climbed to the very top of it and we could see the whole of the city from there. We were told that many people had jumped to their death from the dizzy height.

*Report of a tour conducted by a group of our students during the midsummer holidays, 1959.

Later, when we visited the Gandhi Samathi Peetam, a host of emotions naturally swayed us. While at New Delhi the Prime Minister was pleased to grant us an interview, and we received an unforgettable impression of the great man who spoke kindly and smilingly to us. From our beautiful capital city we left for Bhakra-Nangal.

At first we went to see the Bhakra Dam, the construction of which will be completed this year. This large dam is really one of the great achievements of our nation. After this we went to see the Nangal Dam. The time we spent in the tunnel of the dam is unforgettable. The next morning we reached Pathankode, and we got into the bus, and thus our journey to Kashmir began. We travelled through valleys and mountains. We halted at Banihal pass, and spent an unpleasant night there. We were inexpressibly impressed by the sight of the white snowy mountains nearby. After breakfast we resumed our journey to Srinagar.

Srinagar greeted us warmly, eventhough the climate there was anything but warm. If anybody asks about Kashmir we can only say, "How beautifull". Who can forget the gardens full of beautiful flowers, the beautiful buildings, the fountains, the shrines, the snowy mountains? We stayed in the Boat House for three days. Most enjoyable was the journey on horseback to Gulmarg, a snowy mountain towering 8000 feet above sea level. While at Srinagar we visited the Nehru Park, the Mogul Garden, and Sri Sankaracharya Park. Only a poet or a landscape painter could hope to express the magic beauty of Kashmir.

On our return to New Delhi, St. Columba's school once again extended its hospitality to us. We stayed there for two days. During this time we visited the All-India Radio Station and the Rashtrapathi Bhavan.

On the 1st of May we reached Bombay. There we stayed at the St. Xavier's College for four days. We visited the Aquarium, the Malabar Hills, the Aarey Milk Colony, the Marine Drive and the Naval Base. In the Aquarium we saw a rare zoological specimen, the sea horse. After visiting His Eminence the Cardinal, we left for Banglore.

The climate of Bangalre was the most bracing we experienced during the tour. There we visited the Lalbagh and the Assembty Buildings. We were now eager and anxious to see our homes, and therefore we left for Trivandrum. We reached Trivandrum at 7 30 A. M, on the 9th of May. Every one in the party would agree heartily to the proposition that the days of the tour were the most pleasant they have ever experienced.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Glimpses of our All-India Tour*

(*V. Justin, B. Sc.*)

MEN have always been fond of travel. Merchants, historians, explorers and scientists have gone to distant lands and left records of their journeys. Many of these records continue to live even today, both as "footprints on the sands of time" and as landmarks in the history of civilization. Such books as Sir John Mandeville's *Travels* and the *Journal of a Voyage to Lisbon* by Henry Fielding are read merely for the pleasure of the romantic adventures they relate. Students of the literature of travel will be familiar with many of the famous accounts left by illustrious men like the Chinese traveller Hseun Tsang, Marco Polo, Peter Fleming and Sir Francis Younghusband.

Coming to our own times, the travel diary of Mr. K. P. S. Menon, ex-Indian Ambassador to China, published under the title "Delhi-Chungking", is a work which attracted considerable attention. Recently, I had a desire to join the ranks of these illustrious gentlemen. I took the idea to our Editor, who did not kick me out, but said that he would give me a chance. I expect bouquets from you, but even if it ends in brickbats I would have the consolation that it was all on account of a laudable endeavour.

We, the students and teachers of the Graduate Diploma course in Social Service, started from Trivandrum at 8.25 A. M. on 17th December, 1959, a pleasant and bright day. Our Principal and the relatives and friends of many of us were present at the station, when our train moved forward with a shrill whistle. Our journey to Madras was very comfortable, pleasant and interesting.

We reached Madras next morning and the men students stalwartly walked two miles to reach their destination, the Loyola College. At night we left for Calcutta. On the 20th morning, when our train halted at a certain station, two of us went to a restaurant and asked for fifteen cups of tea. When we spoke to the proprietor of the establishment in English, he stared at us in a peculiar manner, and so we translated our demand into Hindi. He then murmured something, the meaning of which we could not grasp. We were in a fix, and my friend told him: "*das* plus *panch chaya*", holding out first his ten fingers, and then the five of one hand. The man smiled brightly, indicating that his cerebrum had decoded our demand in cipher, and gave us fifteen cups of tea. We reached Calcutta at noon. That night we did a most unpatriotic thing (considering how the border dispute stands) by eating Chinese 'Bhiriyani'.

The next day we visited the Victoria Memorial, which is a grand noble structure, the Zoological Garden—the

* Account of a study-tour undertaken by the students of the newly-started D. S. S. (Diploma in Social Service) course. (EDITOR).

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

most natural and beautiful zoological garden in India—the National Library and the National Carbon Company. We also called at the Cossipore Hydraulic Press, whose manager invited us to his home, where we had a very grand tea party.

On the 22nd, we visited two big engineering works and some other important spots at Calcutta. The next day we visited the Botanical Garden, a veritable paradise of trees and plants. The gigantic Banyan tree in the garden was worth seeing, though the main trunk has been removed. From the garden we had a panoramic view of the river Hoogly with ships sailing on the shining waters. At night we left Calcutta.

Early the next morning, before daybreak, we reached Tatanagar where the weather was extremely chill. No wonder, when we came to a fire lit by the roadside by some one, six or seven students gathered round it with evident happiness.

On Christmas Eve we were at Tatanagar, the beautiful and famous town where the biggest Iron and Steel Works in Asia is located. It was, indeed, the most suitable place for our Christmas celebration. After our visit to the Tata Iron and Steel Company we went to the Jubilee Park, which was a very beautiful, cool and refreshing place. The large pool in the park made the garden more pleasant and magnificent. We enjoyed the beauty of the park for about an hour, singing Christmas Carols with great joy. At 6.30 p. m., we proceeded to the 'Kwality' restaurant, which was the only one of its kind in that area, to have our dinner. The restaurant, located at the edge of the pool, served us a sumptuous dinner, but at a very lovely price! A cup of coffee there was priced at fifty naye paise!

After dinner we proceeded to our lodgings at Tatanagar. It was an extremely chilly night, and I experienced cold such as I had never known before.

On the 25th morning, at about 10.30 A. M., we started on foot for the Bhagakudar Picnic Spot and reached there within an hour. This was an extremely beautiful spot, close by a quiet-flowing river with flower-laden bushes and trees growing on both its banks. Nearby were some small hills, and the atmosphere was cool, refreshing, and peaceful. Our Malayalee hosts (six gentlemen and a young lady) were waiting for us with all the articles necessary to prepare our Christmas feast. They had also brought with them a gramophone and some good records. As soon as we reached the place the music-lovers among us started to play the gramophone records. The delightful music pouring from the records enhanced the joy of of our Christmas celebrations.

At about 12 noon, the lady students got busy preparing lunch, or should I call it dinner? A few of the stronger sex went to their assistance, but a few of them found it more entertaining to play cricket with a group of school-boys who also came there to enjoy the day. Yet others, poets and philosophers by temperament, gave themselves up to the contemplation of nature. The photographers were all the while busily engaged in taking snaps. Exactly at 2 p. m. dinner was ready, thanks to the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

skill and assiduity of the lady students, who proved themselves to be experts in the art of cooking. After this delicious Christmas feast, we gave a sumptuous meal to the poor people who had gathered there. That was the most joyful and pleasant part of our Christmas celebrations.

On our way back to our lodgings, we visited the attractive Rose Garden in the Jubilee Park. We reached our lodgings at about 5.30 p. m. and had our supper there.

We had a day of rest on the 26th, and in the evening we left Tatanagar by the Tata-Patna Express. At about 9 p. m., a man as fat as Falstaff, with an equally fat wife, and tons of luggage, got into one of the compartments which we occupied. We were at first annoyed, but soon we became nice friends.

The next morning when we were at Bhabuva Road Junction, one of the students accidentally dropped his purse on the railway track. He could not recover the purse before the train left the station; so he waited. Seconds later the train steamed away with the rest of us. He recovered his purse all right, but he was stranded alone on the platform of a strange railway station. We tried our best to stop the train by pulling the alarm chain but the contraption did not work. We were in a dreadful dilemma, but our co-traveller, Mr. Falstaff, stood up calmly, and, in a reassuring voice, declared: "Young people should never become discouraged or nervous; they should always be optimistic and resourceful". He told us that the stranded student could reach the next station, Mughal Sarai, by another train before our train would leave that station. We then telephoned him and, at about 11.50 A. M,, he reached Mughal Sarai, where he was warmly and joyfully welcomed by us.

We reached Delhi in the early morning of the 28th, and, after lunch, started for Agra in a comfortable special bus. The bus unfortunately broke down on the way, and so we were able to reach Agra only at night. Our visit to the Taj Mahal that night was an unforgettable experience. We had bed and board that cold night at Agra.

Early in the morning we again had a glance at the Taj Mahal, and, on our way back to Delhi, we visited Akbar's Tomb 'Sikandra', and also the Agra Fort. At noon we were at Delhi. We visited Rajghat and reverently placed a wreath on the samadhi of the Father of our nation. We also saw the India Gate, the splendid Birla Mandir, Jantar Mantar, Red Fort, and such other places of importance and interest, and also the huge World Agriculture Fair. That night, after dinner, we walked in the bitter cold for about two miles to St. Columba's High School, where we were lodged.

On the 30th, after our visit to the offices of the Association for Moral and Social Hygiene in India, the Zoological Gardens, and also the Delhi Cloth Mills, we started for Bombay by the Dehra Dun Express. We were in the train on 31st December and in the early morning of New Year's Day we were at Bombay. In the afternoon we visited the "The India Can Make It" exhibition, where we had some exciting recreation also for about thirty minutes, after which we spent some time at the panoramic Marine Lines.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The next day we paid a visit to the Gate Way of India as well as the Malabar Hills and the Hanging Gardens. At the Gateway we hired a boat, and rode the waters of the Arabian sea for about half an hour.

On Sunday afternoon we visited the Aarey Milk Colony. From there we planned to go to the Kenheri Caves, about five miles from the Aarey Colony. The trip was an extremely amusing one. We walked for about a mile, took evening tea, and reached the Koregoan railway station by bus. We purchased tickets to go to the Kenheri Caves, but as we were waiting for the train, it suddenly struck us it would be meaningless to visit the caves in the darkness of the night. After a few moments' consideration, we decided not to go to the caves that day. Immediately we returned the tickets to the station master, who refunded a part of the amount, and then we proceeded in the opposite direction. As we alighted from the train at Dadar we were dumbfounded to find that one of the gentlemen was missing. We waited for him for about an hour, and were greatly relieved when he rejoined us.

On the 4th morning we proceeded to Poona, where we arrived at noon. That evening we called at the Indian Institute of Social Studies, our Head Institution. The next day we called at the Papal Seminary, where the beautiful chapel, a worthy piece of German art, impressed us greatly. Afterwards we called at the Kasturbai Gandhi Samadi as well as the Deccan College, where we had the previlege of visiting the Archeological Museum, which is one of the best in India. After our visit to the Poona School and Home for the blind, we returned to Bombay. The next day we visited two textile mills as well as other places of importance and interest at Bombay.

On 7th January, after our visit to the David Sassoon Industrial School, we had the opportunity to visit the Forty-Seventh Science Congress Exhibition, where modern scientific instruments were exhibited. Then, after visiting the Prince of Wales Museum, we left Bombay at night for Madras.

The next day we were in the train and I had the unique privilege of celebrating my birth-day in the train with all my friends and teachers.

We reached Madras on the 9th morning, spent the remaining pocket money at the Moore Market, and started for Trivandrum at night. We reached Trivandrum at 7 P. M. on 10th January, 1960, when the relatives and friends of most of us were waiting anxiously to welcome the young adventurers home.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

TRIVANDRUM ELECTRIC & NOVELTY STORES

CANTONMENT, TRIVANDRUM.

Suppliers of:

G. E. C. RADIOS,
TABLE FANS,
ELECTRICAL ACCESSORIES,
MOTORS
&
PUMP SETS.

All sorts of Wiring undertaken.

A cheap house for everything Electrical.

Please contact us for

all your ELECTRICAL requirements.

Phone: 2980.

TOURS AND EXCURSIONS (1959-'60)

With the Prime Minister.

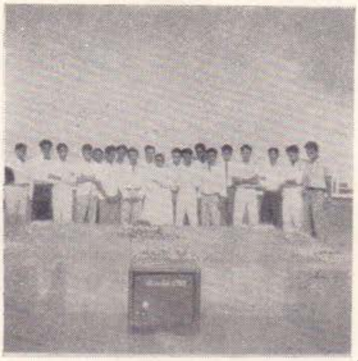

At Raj Ghat.

With His Excellency the Internuncio.

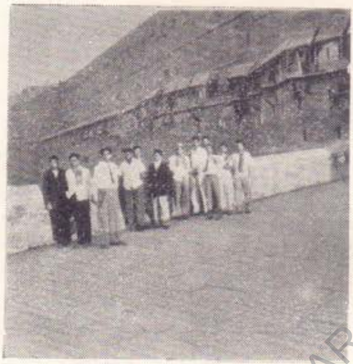

D. S. S. Students At Jamshedpur

At the Victoria Memorial, Calcutta.

D. S. S. Group At Raj Ghat.

ZOOLOGISTS AT KOVALAM

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE SPORTS (1959-'60)

The Mar Ivanios College Open Basketball Tournament.

(1) The finalists S. H. College, Thevara and Engineers Trivandrum.

(2) Major P. G. Menon's Address to the finalists

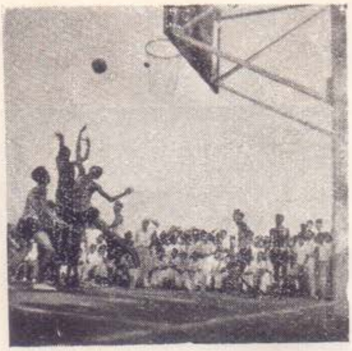

(3) The struggle for control of the ball.

Vaulting

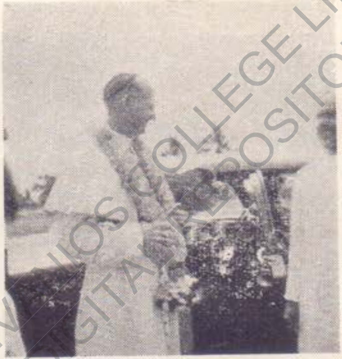

His Exce: the internuncio arriving for the Distribution of Prizes

Prof: Venkatachalam Congratulating the Winners.

Champion in action.

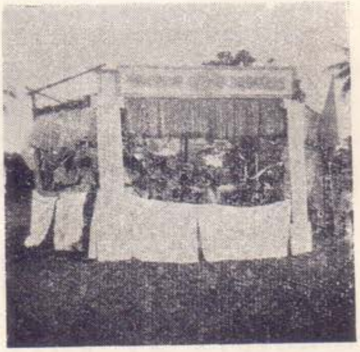

The Yellow House the Champions of the Year.

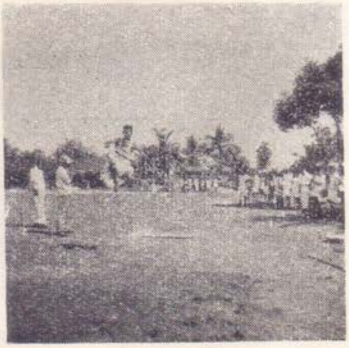

James Eapen in action

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സർവ്വോദയം

(സി. പി. ശിവസ്വാമി)

ഭാരതം ലോകത്തിനാകെ ഇന്നൊരാദർശദീപമാണ്. സ്വന്തം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഭാരതം അംഗീകരിച്ച മാർഗ്ഗം സർവ്വരാഷ്ട്രങ്ങളേയും അമ്പരപ്പിച്ചു. അഹിംസയുടെ ദീപശിഖയും പേറിക്കൊണ്ടു ഭാരതം മുന്നേറുമെന്നു അന്നു് ആരുംതന്നെ കരുതിയില്ല. പക്ഷെ അഹിംസയുടേയും അക്രമരാഹിത്യത്തിന്റേയും അജയ്യമായ ശക്തി അവസാനം വെന്നിക്കൊടി നാട്ടി. നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നാം അംഗീകരിച്ച മാർഗ്ഗം ലോകത്തിനന്നൊരു പുതുമയായിരുന്നു. ഇന്നു നിലവിലിരിക്കുന്ന എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ തത്വസംഹിതകളും പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഉൽഭൂതമായിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഏററവും നൂതനമായ ഒരു മാർഗ്ഗം വെട്ടിത്തുറക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഭാരതത്തിനു, ലോകത്തിനൊരു പുതിയ തത്വസംഹിത കാഴ്ച വെയ്ക്കാനുണ്ടായി. അതാണു് സർവ്വോദയം.

ഇന്നു നാം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഭരണസമ്പ്രദായങ്ങളിൽവച്ചു് ഏററവും ഉത്തമം ജനാധിപത്യമാണല്ലോ. സർവ്വോദയസിദ്ധാന്തത്തിനു ജനാധിപത്യവുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്. അതായതു്, ഒന്നിന്റെ വികസരരൂപമാണു് മറെറാന്നു്. ജനാധിപത്യസമ്പ്രദായത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു ജനതതിയായിരിക്കും സർവ്വോദയസിദ്ധാന്തം സ്വീകരിക്കുക. സ്വേച്ഛാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ സർവ്വോദയത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ലല്ലോ.

ജനാധിപത്യത്തിൽ ഇന്നു നാം കാണുന്നതു് ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ഏകാധിപത്യമാണു്. ന്യൂനപക്ഷങ്ങൾക്കു ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ അവഗണന അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എല്ലാവക്കും പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു് ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാനുള്ള സാഹചര്യം അതുമൂലം ലഭിക്കുന്നില്ല.

ഇന്നു സാമ്പത്തികാസമത്വമാണു് നാം സർവ്വത്ര ദർശിക്കുന്നതു്. അധികാരപരമായ അസമത്വത്തിന്റെ ദുഷ്ഫലങ്ങൾ ജനങ്ങളിന്നു ഏറെക്കുറെ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ അസമത്വം പുരോഗാമിയായ മനുഷ്യനിൽ തീവ്രവികാരങ്ങളുണർത്തും. അധികാരപരമായ സമത്വത്തിനുവേണ്ടി അവൻ സമരംചെയ്യും. അതു ഏററം ഭീകരമായ ഒരു സംഭവവികാസമായിരിക്കും. ഇന്നു ഈ പ്രവണത ലോകത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു പ്രത്യക്ഷമായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

നൂതനലോകവ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും കഴിവുകൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടണം. ഭരണം ഉത്തമമായാൽ പോരാ, അതു താൻകൂടി നടത്തുന്നതാവണം. എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും കഴിവുകൾ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ജാതിമതഭേദമെന്യേ സർവ്വരുടേയും സഹകരണത്തിൽ നടത്തുന്ന ഭരണമേ ആശാസ്യമായ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാകയുള്ളു. സർവ്വോദയവ്യവസ്ഥിതിയിൽ മേല്പറഞ്ഞ ദോഷങ്ങൾ ദൂരീകരിക്കപ്പെടും. മനുഷ്യർ പരസ്പരം ചൂഷണംചെയ്യാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതിയാണതു്. സർവ്വജനങ്ങളും തങ്ങളിലർപ്പിതമായിരിക്കുന്ന കടമയെ മാനിച്ചുകൊണ്ടു് ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടി പെരുമാറും. വ്യക്തിത്വം ഈ ഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ അഭംഗുരമായി പാലിക്കപ്പെടും.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അധികാരം ആരിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കണമെന്ന ജനാധിപത്യസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്ന് ഉപരിയായ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണമാണ് സർവ്വോദയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സ്റ്റേറ്റ് ഇല്ലാത്ത ഒരു വ്യവസ്ഥിതി അതുമൂലം സംജാതമാകും. ഇന്നു കാണുന്ന ഗവർമ്മെന്റ് നിയമംമൂലം സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട പഞ്ചായത്തുകൾക്കുപകരം ഗ്രാമീണറിപ്പബ്ലിക്കുകൾ ഉടലെടുക്കും. അതിനുമേൽ ഗ്രാമകൗൺസിലുകളും ഗ്രാമഫെഡറേഷനും സംജാതമാകും. എല്ലാ ഉടമകളും സ്വത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പുകാർ (Trustee) മാത്രമാകും. വായുവും ജലവും പോലെ ഭൂമിയും എല്ലാവർക്കും അവകാശപ്പെട്ടതാകും.

അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസം (Basic education) ഭാരതം ഇന്നു അംഗീകരിച്ച ഏററം നവീനമായ ഒരു വിദ്യാസമ്പ്രദായമാണ്. എല്ലാ ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസചിന്തകരും അതിനെ സർവ്വാത്മനാ വാഴ്ത്തുന്നു. അതു നടപ്പിൽവരുന്നതോടുകൂടി തൊഴിലില്ലായ്മ പരിഹരിക്കപ്പെടും. ഗ്രാമങ്ങളിൽ ജീവിക്കേണ്ടവർ ഗ്രാമങ്ങളിൽത്തന്നെ ജീവിക്കും. ഇന്നുകാണുന്ന ഹൈസ്കൂളുകളുടെ സ്ഥാനത്തു പോസ്റ്റ് ബെയിസിക്കും, കോളേജുകളുടെ സ്ഥാനത്തു റൂറൽ യൂണിവേഴ്സിററികളും സ്ഥാപിതമാകും. ഭാരതം സർവോദയമാർഗ്ഗം അംഗീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി ഇതു സാർവ്വത്രികമായി നടപ്പിലാകും.

ഗാന്ധിജിയുടെ ആശയങ്ങളിലും ആദർശങ്ങളിലുംനിന്നു രൂപംകൊണ്ടതാണ് സർവ്വോദയം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതംതന്നെ സർവ്വോദയസിദ്ധാന്തത്തിനൊരു വ്യാഖ്യാനമായിരുന്നു. സർവ്വരുടേയും ഉദയമാണ് ആ ചതുരക്ഷരി കുറിക്കുന്നതു്. വർണ്ണവർഗ്ഗരഹിതവും, അഹിംസയിലും സ്നേഹത്തിലും സത്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു സമുദായസൃഷ്ടിയാണ് അതു വിഭാവനംചെയ്യുന്നതു്. വ്യക്തികളെക്കാളേറെ വിലകല്പിക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തെ അതു വിഭാവനം ചെയ്യുന്നില്ല. ശ്രീ ജയപ്രകാശ് ഒരിക്കൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതുപോലെ "സാത്വികമായ സോഷ്യലിസം" തന്നെയാണ് സർവ്വോദയം.

സർവ്വോദയം ഒരു ലക്ഷ്യവും അതേസമയം ഒരു മാർഗ്ഗവുമാണ്. ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്നു എന്നതിനേക്കാളേറെ ലക്ഷ്യത്തോടൊപ്പം മാർഗ്ഗവും പരിശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്നതാണ് സർവ്വോദയത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ആധിപത്യോന്മുഖമായ ഭരണസമ്പ്രദായം അർദ്ധലോകങ്ങളേയും തന്റെ കൊടിക്കീഴിലമർത്തിയെങ്കിലും നൂററാണ്ടുകൾക്കുശേഷമെങ്കിലും അതു സൃഷ്ടപൂർവ്വവ്യവസ്ഥിതിക്കു വഴി മാറികൊടുക്കുമെന്നു നമുക്കാശിക്കാം.

ലോകത്തിലെങ്ങും ഇന്നു സമാധാനത്തിന്റെ സ്വരമാധുര്യമാണ് നാം കേൾക്കുന്നതു്. ആ സ്വരത്തിൽക്കൂടി വിപ്ലവമാർഗ്ഗത്തിന്റെ പരാജയം പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്. വർഗ്ഗസംഘട്ടനത്തിൽക്കൂടി മാത്രമേ പുരോഗമനം സംജാതമാകൂ എന്ന തത്വസംഹിതയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രം സമാധാനത്തിന്റെ നാമം ജപിക്കുന്നതു് ആ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ തകർച്ചയല്ലാതെ മറെറന്താണ്? ഒരു രാഷ്ട്രത്തിലെ വ്യക്തികളെ ഒന്നായോ ഓരോരുത്തരെയായോ നശിപ്പിച്ചിട്ടു ഒരു പുതിയ വ്യവസ്ഥിതി സൃഷ്ടിക്കാമെന്നുള്ള വ്യാമോഹം അധികാരമോഹത്തിൽനിന്നല്ലാതെ മനുഷ്യസ്നേഹത്തിൽ നിന്നാണോ ഉടലെടുക്കുന്നതു്?

സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് അമൃതാണ് സർവ്വോദയം. വിശ്വശാന്തിയുടേയും വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ് ആ നാമം. ലോകം അന്തിമമായി എത്തിച്ചേരുന്നതു് ആ വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ ക്ഷേത്രത്തിലായിരിക്കും. ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പടിക്കലേക്കു വിജ്ഞാനം നമുക്കു വഴിതെളിക്കട്ടെ!

മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം

(ബി. കൃഷ്ണൻ നായർ, III D. C.)

മലയാളസാഹിത്യത്തിനെന്നല്ല, വിശ്വസാഹിത്യത്തിന്നുതന്നെ പരിവർത്തനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ക്രമാനുഗതമായ പരിണാമത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ് അധികമുള്ളതു്. കൈരളിക്കു് ആംഗലസാഹിത്യവുമായുള്ള സമ്പർക്കംകൊണ്ടു് സംസിദ്ധമായ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ കാവ്യശാഖയാണ് ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനമെങ്കിലും, (ക്ലാസിക്ക സാങ്കേതിക) രീതിയിലുള്ള മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു പരിണാമ ദശയും കൂടിയാണതു്.

മഹാകാവ്യമെന്നുവച്ചാൽ?

ഒരു പ്രത്യേകതരം രചനാശില്പമനുസരിച്ച് വാർത്തെടുക്കുന്ന ബൃഹദ് ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് മഹാകാവ്യങ്ങൾ.

"സർഗ്ഗബന്ധോ മഹാകാവ്യ-
മുച്യതേ തസ്യ ലക്ഷണം ..."

എന്നു തുടങ്ങുന്ന ആചാര്യദണ്ഡിയുടെ നിർവചനമാണ് മഹാകാവ്യകാരന്മാർക്ക് അടിസ്ഥാനപ്രമാണം. അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുറുപ്പിന്റെ 'രാമചന്ദ്രവിലാസ'മാണ് മലയാളത്തിലെ ലക്ഷണമൊത്ത പ്രഥമകാവ്യമെന്നു പറയാം. മഹാകാവ്യനിർമ്മിതി മഹാകാവ്യത്വത്തിന്നടിസ്ഥാനമായി അന്നു കണക്കാക്കിയിരുന്നതിനാൽ അഹമഹമികയാ മലയാളത്തിൽ മഹാകാവ്യങ്ങളാവിർഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ആയിടെ നടന്ന കേരളീയ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തെയാകെ പിടിച്ചുകലുക്കിയ, ആ 'സജാതീയ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസ' വാദം കൈരളിക്കു നൽകിയ രണ്ടു മഹാ സംഭാവനകളാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ 'ഉമാകേരള'വും, കേ. സി.യുടെ 'കേശവീയ'വും. 'രുക്മാംഗദചരിതം', 'ശ്രീയേശുവിജയം', 'ചിത്രയോഗം' എന്നിവ മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയത്രേ.

'ഫോർമലിസ'ത്തിന്നുള്ള ഏററവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ് മഹാകാവ്യം. ഒരേ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ വാർത്തെടുത്ത രൂപശില്പം, വർണ്ണനകളിലെ മനം മടുപ്പിക്കുന്ന ഗതാനുഗതികത്വം, വക്രങ്ങളും വിചിത്രങ്ങളുമായ പ്രാസപ്രയോഗവും ചക്രബന്ധവും, ഇവയൊക്കെക്കൂടി മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തെ സഹൃദയരിൽനിന്നും ബഹുദൂരമകററി നിറുത്തി. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് ക്ലാസിസത്തിന്റേയും, മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റേയും അപ്രതിരോധ്യമായ പ്രയാണത്തിനങ്കുശമിട്ടുകൊണ്ടു് ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം ഉദയംചെയ്തു് റൊമാൻറിസിസത്തിന്നടിസ്ഥാനമിട്ടതു്.

ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ

ആശയഗതിയിലും, ആവിഷ്ക്കരണരൂപത്തിലും മഹാകാവ്യത്തിന്റേതിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണ് ഖണ്ഡകാവ്യം അവലംബിച്ചതു്. വസ്തു, രീതി, രസം, ആദർശം എന്നിവയിലെല്ലാം ആ പ്രത്യേകത നമുക്കു ദർശിക്കാൻ കഴിയും. പ്രഖ്യാതം, കല്പിതം, മിശ്രം എന്നിങ്ങനെ കാവ്യേതിവൃത്തത്തെ മഹാകാവ്യകാരന്മാർ ചങ്ങലയിട്ടു നിറുത്തിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, എന്തുമേതും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാകാമെന്നു 'മലയവിലാസം' മുതൽ 'ഒരു കീറത്തലയണ'വരെയുള്ള ഖണ്ഡകൃതികൾ തെളിയിച്ചു. രസത്തെക്കുറിച്ചും കാവ്യാരംഭത്തെക്കുറിച്ചുമെല്ലാമുള്ള നിബന്ധനകളെ കാററിൽ പറത്തിക്കൊണ്ടാണ് ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

രൂപംകൊണ്ടതു്. സമകാലികപ്രാധാന്യമുള്ള ആദർശങ്ങളെ കവിതയ്ക്കു വിഷയമാക്കി മാററിയതും ഖണ്ഡകാവ്യകാരന്മാരത്രേ. ഇങ്ങനെ ബഹുമുഖങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ജനഹൃദയത്തിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി.

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നു

ആംഗലസാഹിത്യസമ്പർക്കത്താലും ഗൈർവ്വാണീസപര്യകൊണ്ടും വിപുലമായ ഒരു വിജ്ഞാനമണ്ഡലത്തിന്റെ അധിപനായിത്തീർന്ന പ്രൊഫ: ഏ. ആർ. തമ്പുരാൻ പുതിയ പരീക്ഷണങ്ങളുമായാണു് മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ കാലൂന്നിയതു്. ഭാഷയിലെ ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തതും തമ്പുരാനാണു്. 1895-ൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച 'മലയവിലാസ'മാണു് ശാഖോപശാഖകളായി പടർന്നു പന്തലിച്ചു് സുരഭിലസുമങ്ങളുമേന്തി നിൽക്കുന്ന ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യവല്ലരിയുടെ ബീജാവാപം നിർവ്വഹിച്ചതു്. മഴിരാശിയിൽനിന്നും കേരളത്തിലേക്കുള്ള കവിയുടെ മടക്കയാത്രയിൽ, പശ്ചിമഗിരിനിരകൾ കവിഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിപ്പിച്ച വികാരവിചാര വീചീപരമ്പരകളുടെ ആവിഷ്ക്കരണമാണു് 'മലയവിലാസം'. തികച്ചും വർണ്ണനാപരമാണു് കവിതയെങ്കിലും ഇതിലെ വർണ്ണനകൾ മഹാകാവ്യങ്ങളിലേതുപോലെ വസ്തുനിഷ്ഠമല്ല; പ്രത്യുത ആത്മാവിഷ്ക്കാരപരമാണു്. മലയവിലാസത്തെ തുടർന്നുണ്ടായ ഖണ്ഡകൃതികൾ 'ആസന്നമരണചിന്താശതകം', 'ഒരു വിലാപം', 'വിലാപം' 'വിശ്വരൂപം' എന്നിവയാണു്. "നൂതനരീതിയിലുള്ള ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ പടിപടിയായ വളർച്ചയെയാണു് ഈ കവിതകൾ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു്. വിശ്വരൂപകർത്താവായ വീ. സി. യെയാണു് കാല്പനിക പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ 'പ്രഭാതതാര'മായി ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള കണക്കാക്കുന്നതു്. "ചെറുപ്രായത്തിന്റെ വികാരവിഭ്രമങ്ങളില്ലാത്ത ഗംഭീര പ്രകൃതിയായ ഒരു കവിയുടെ ഹൃദയമാണു് 'വിലാപ'ത്തിലും 'വിശ്വരൂപ'ത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നതു്". (കൈരളിയുടെ കഥ) വീ. സിയെ കടന്നു മുന്നോട്ടു വന്നാൽ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ മുൻപന്തിയിൽ കാണുന്നതു് മഹാകവിത്രയത്തെയാണു്. ആശാനുള്ളൂർവള്ളത്തോൾമാരുടെ കരപരിലാളനത്താലാണു് മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം പരിപുഷ്ടമായതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അതിശയോക്തിക്കവകാശമില്ല.

ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലം

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സുവർണ്ണയുഗമാണു് മഹാകവിത്രയത്തിന്റേതെന്നു പറയാം. മഹാകാവ്യം രചിക്കാതെതന്നെ മഹാകവിയായ കുമാരനാശാന്റെ പ്രഥമ ഖണ്ഡകൃതി 1908-ൽ എഴുതിയ വീണപൂവാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട മററു ഖണ്ഡകൃതികൾ 'സിംഹപ്രസവം', 'നളിനി', 'ലീല', 'പ്രരോദനം', 'ബുദ്ധചരിതം', 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത', 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി', 'ദുരവസ്ഥ', 'കരുണ' എന്നിവയാണു്. പ്രതിപാദ്യം എന്തുതന്നെ ആയാലും അതു് ആശാന്റെ തൂലികാഗ്രത്തിലൂടെ നിർഗ്ഗളിക്കുമ്പോൾ നികഷപാഷാണലക്ഷണമേററ രത്നംപോലെ പ്രതിനവപ്രഭയേറിയതായിരിക്കും.

രചനാകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആശാൻകൃതികളിൽ 'വീണപൂവിനു'ള്ള സ്ഥാനമാണു് വള്ളത്തോൾക്കവിതയിൽ 1910-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ബധിരവിലാപ'ത്തിനുള്ളതു്. സ്വാനുഭവവ്യഞ്ജകമായ, ആത്മാവിഷ്ക്കാരപരമായ ഒരു കൃതിയാണു് ബധിരവിലാപം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മററു പ്രധാനപ്പെട്ട ഖണ്ഡകൃതികൾ 'ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ', 'ശിഷ്യനും മകനും', 'ഗണപതി', 'ഒരു കത്തു്', 'അച്ഛനും മകളും', 'മഗ്ദലനമറിയം', 'കൊച്ചു സീത' 'സാഹിത്യമഞ്ജരി'കൾ എന്നിവയാണു്. കാല

ത്തിന്റെ പ്രവണതകളുംകൊണ്ടുകൊണ്ടുതന്നെ ശാശ്വതമൂല്യങ്ങളെ പിറന്തള്ളാതെ മുൻപോട്ടു നീങ്ങിയ ശക്തമായ ഒരു മഹാ പ്രവാഹമാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിത. 'ചിത്രയോഗ'ത്തിൽനിന്നും 'എന്റെ ഗുരുനാഥനി'ലേക്കുള്ള പുരോഗതി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നതും അതുതന്നെയാണ്. വള്ളത്തോൾ ഖണ്ഡകൃതികളിലെ കഥാപാത്രങ്ങളധികവും പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽനിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളവരാണെങ്കിലും അവരിൽ മാനുഷികാംശം കലർത്തി തന്മയത്വം വരുത്തുകയാണ് വള്ളത്തോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആ ഉഷയും അനിരുദ്ധനും പരശുരാമനുമെല്ലാം നമ്മുടെ സമകാലികസമൂഹത്തിലെ വ്യക്തികളാണ്. എഴുത്തച്ഛനും, ചെറുശ്ശേരിയുമൊക്കെ അനന്യസമർത്ഥമായി പ്രയോഗിച്ച ദ്രാവിഡശീലുകളെ തികഞ്ഞ ഗാനാത്മകതയോടെ സ്നിഗ്ദ്ധസുന്ദരമായി പ്രയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ആ പ്രായോഗിക പാടവമാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ മഹനീയതയ്ക്കുധിഷ്ഠാനം.

മലയാള ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിലെ മറ്റൊരു മഹാരഥനാണ് ഉള്ളൂർ. ക്ലാസിക്ക്സാങ്കേതികതയുടെ ആരാധകനായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത ഉള്ളൂരാകട്ടെ, കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രവണതകളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുതന്നെ ഖണ്ഡകാവ്യരചനയിൽ നിഷ്ണാതനാവുകയാണ് ചെയ്തത്. 'താരഹാരം', 'കിരണാവലി', 'മണിമഞ്ജൂഷ', 'ദീപാവലി' തുടങ്ങിയ സമാഹാരകൃതികളിൽ ഒന്നാംതരം ഖണ്ഡകൃതികൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'കർണ്ണഭൂഷണം', 'പിംഗള', 'ഭക്തിദീപിക' എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈടുറ്റ കൃതികൾ. ഇവയിൽത്തന്നെ 'കർണ്ണഭൂഷണം' ഉള്ളൂർക്കവിതയുടെ മൗലികമാണിക്യമായി പരിലസിക്കുന്നു. ഏതു സമയത്തും ആർഷസംസ്കാരാരാധകനായിരുന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ ഖണ്ഡകൃതികൾ ക്ലാസിസത്തിന്റെ ആടയാഭരണങ്ങളണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല, അനഭിജ്ഞന്മാക്ക് അനഭിഗമ്യവും കൂടിയാണ്.

ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ കവിത്രയത്തെപ്പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു നാമമാണ് 'കണ്ണുനീർത്തുള്ളി'യുടെ കർത്താവായ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ. ഒരു വിലാപകാവ്യമെന്ന നിലയിൽ മലയാളത്തിലെ മറ്റേതൊരു കാവ്യത്തെയും അതിശയിക്കുന്ന കാവ്യഗുണസമ്പൂർണ്ണതയാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയ്ക്കുള്ളത്. ഉച്ചത്തിലുള്ള കരച്ചിലിനേക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെ സംഗീതാത്മകമായ അഗാധരോദനമാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽനിന്നും കേൾക്കുന്നത്.[17] (മ: സാ: ച: പി. കെ.) ഹൃദയതന്ത്രികളെ വലിച്ചുമുറുക്കുന്ന ഊഷ്മളമായ വികാരവായ്പും, സാങ്കല്പിക മേഖലയുടെ നാലതിരുകളെ ഉല്ലംഘിക്കുന്ന രീതിയിൽ ഉയർന്നുയർന്നു പോകുന്ന വിചാരധാരയും സമ്മോഹനമായി സമ്മേളിച്ചതിന്റെ പരിണതഫലമാണ് 'കണ്ണുനീർത്തുള്ളി'.

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ഇന്ന്

വൈലോപ്പിള്ളി, വെണ്ണിക്കുളം, ബാലാമണിയമ്മ തുടങ്ങിയവർ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യപഥത്തിലെ പദം പിഴയ്ക്കാത്ത സഹയാത്രികരാണ്. ആധുനികഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനശാഖയിലെ മറ്റൊരു ഉപശാഖയുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുകയാണ് ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്. പ്രകൃത്യുപാസകനും സൗന്ദര്യ ഗായകനുമായി രംഗത്തുവന്ന ജിയുടെ കവിതകൾക്കുള്ള സവിശേഷത പ്രതിരൂപാത്മക രീതിയാണ്. ചില കവിതകളിൽ അദ്ദേഹം (അഭിവാഞ്ഛനം, പങ്കജഗീതം) ഒരു യോഗാത്മക കവിയായും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ട്. ജിയുടെ കവിതകളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത തുല്യയോഗ്യതകളുള്ള പ്രതിരൂപങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത തിരഞ്ഞെടുക്കാറുള്ളു എന്നതാണ്. മലയാളമണ്ണിന്റെ മണമൂറുന്ന, അകൃത്രിമമായ ഗ്രാമസൗന്ദര്യമുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വചോവിലാസമാണ് പി. കുഞ്ഞിരാമൻനായരുടെ കവിത. അമ്പലക്കുളവും, അരയാൽത്തറയു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മൊക്കെ ആ ഭാവനയ്ക്കു വിഹരിക്കാനുള്ള പ്രദേശങ്ങളാണ്; ഓണവും, വിഷുവും, തിരുവാതിരയും, കഥകളിയുമൊക്കെ വർണ്ണനാവിഷയങ്ങളും. അലൗകികമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജ്യോതിസ്സിനെ അതിരററ ആരാധിക്കുന്ന ആ ഭക്ത കവിയുടെ ഖണ്ഡകൃതികളിൽ പലതും ഉത്തമ യോഗാത്മക കവിതകളാണ്.

ആധുനാതനകവിതയിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പു അതിനു മാർഗ്ഗദർശനം നൽകിയ ഇടപ്പള്ളിക്കവികളെ ആദരാഞ്ചിതം സ്മരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളകാവ്യാംഗനയ്ക്കു് അസുലഭമായിമാത്രം മുമ്പു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു കളനൂപുര ശിഞ്ജിതമായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കാവ്യനർത്തകിയിൽ നിന്നും ലഭിച്ചതു്. പലപ്പോഴും ഇടപ്പള്ളിക്കവികൾ വേദനയുടെ ഗായകന്മാരാണ്. ഭാവഗീതികളുടെ ഉദ്ദീപ്തവും മധുരവുമായ മനോഹാരിത അതിന്റെ എല്ലാവിധ വിലാസഭംഗികളോടുംകൂടി പരിലസിക്കുന്നതു കാണണമെങ്കിൽ ഇടപ്പള്ളിക്കവികളുടെ കാവ്യഖണ്ഡങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കണം.

ഒരു നല്ല സംഘം യുവകവികൾ ഇന്നു് തങ്ങളുടെ കഴിവുകൾ കവിതാരംഗത്തു പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നുണ്ടു്. ഖണ്ഡകാവ്യശാഖയെപ്പററി പറയുമ്പോൾ ഇന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളല്ലാതെ മററൊന്നുംതന്നെ മലയാളത്തിൽ രൂപംകൊള്ളുന്നില്ലെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. കാരണം, പതിനാലു വരിയുള്ള ഗീതകങ്ങൾപോലും ഇന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളാണ്. ഭാവനയെ പണയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള യാന്ത്രികചിന്തയുടെ സന്തതികളാണ് ഇന്നത്തെ കവിതകളിലധികവും. വിപ്ലവത്തിന്റെ കാഹളം മുഴക്കുന്നവരെന്നു സ്വയം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന പുരോഗാമികളിൽ പലരുടേയും കവിതകൾ പുരോഗമനത്തിന്റെ പട്ടുപാവാടയണിയിച്ച മംഗളഗീതങ്ങളും പ്രചാരണാത്മകങ്ങളായ ലഘുലേഖകളുടെ മണ്ഡലത്തിലേക്കു് അധഃപതിച്ചവയും ആണെന്നു് ഖേദപൂർവ്വമെങ്കിലും പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഏതാണ്ടു മുക്കാൽ ശതവർഷത്തിന്റെ ചരിത്രമുള്ള നമ്മുടെ ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനം ഇന്നു് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ശിഖരിശൃംഗമായി പ്രശോഭിക്കുകയാണ്. സിംബോളിസം, മിസ്റ്റിസിസം തുടങ്ങിയ ഉപശാഖാന്തരങ്ങൾ ആധുനിക ഖണ്ഡകാവ്യത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, മഹാകാവ്യകാരന്മാർ അലങ്കാരങ്ങൾക്കും സമസ്തപദങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ബുദ്ധിമുട്ടിയതുപോലെ, അർത്ഥവൈചിത്ര്യം നോക്കാതെയുള്ള ആധുനാതനരുടെ ചെത്തിമിനുക്കിയ പദപ്രയോഗവ്യഗ്രതയും, പരിഷ്ക്കരിച്ച 'ഫോർമലിസ'വും ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ കണ്ഠകോടാലിയായി പരിണമിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

സൗന്ദര്യത്തിൽ കുടികൊള്ളുന്ന സത്യമാണ് കവിത —ജിൽഫിലാൻ.

നിങ്ങളുടെ കവിത 9 കൊല്ലത്തോളം സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കുക —ഹൊറേസ്.

പ്രേമാവിഷ്ടനായ നായ് കുരയ്ക്കുക പ്രാസത്തോടുകൂടിയായേക്കാം

—ജോൺ ഫ്ളെച്ചർ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സഹ്യാദ്രിസാനുക്കളിൽ

(കുളത്തൂപ്പുഴ എം. ജെ. ലാൽ, പി. യു. സി.)

കേരളത്തിന്റെ കിഴക്കേ അതിർത്തിരേഖയായി പരിലസിക്കുന്ന സഹ്യപർവ്വതത്തിന്റെ മനോഹാരിതയും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. നീണ്ടുനിവർന്നു്, പച്ചപുതച്ചു് കിടക്കുന്ന സഹ്യൻ കേരളീയർക്കു് ഒരനുഗ്രഹം തന്നെയാകുന്നു. സഹ്യപർവ്വതസാനുക്കളിൽ നിന്നും എന്തെന്തു വിഭവങ്ങളാണു് നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്! നമ്മുടെ വ്യവസായങ്ങൾക്കും കൃഷിയ്ക്കും ഗതാഗതത്തിനും സഹായകമായ നദികളെല്ലാം സഹ്യനിൽനിന്നുമാണല്ലോ ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രധാന ആദായമാർഗ്ഗമായ തടിവ്യവസായം മുഴുവനും അവിടെയാണു നടക്കുന്നതു്. ഇപ്രകാരം പല രീതിയിലും വ്യവസായപ്രാധാന്യമുള്ള സഹ്യന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു കുളത്തൂപ്പുഴ മലകൾ.

കുളത്തൂപ്പുഴമല ഇന്നു് തമിഴരുടെയും മററും ഒരു ആദായകേന്ദ്രമായി മാറിയിരിക്കുകയാണു്. പ്രസ്തുത മലകളിൽ സുലഭമായ നല്ലയിനം തടികൾ (തേക്കു്, ഈട്ടി, ചെമ്മരുണി ഇത്യാദി), ഏലയ്ക്കാ, കുന്തിരിയ്ക്കം, തേൻ, പൊന്നൻപൂവു്, വയണപ്പട്ട, കുരക്കാ മുതലായ അപൂർവ്വ സാധനങ്ങളാണു് വിദേശികളായ തമിഴരെ അവിടേയ്ക്കു് ആകർഷിച്ചതു്. തുച്ഛമായ വിലയ്ക്കു് നമ്മുടെ വിഭവങ്ങൾ തട്ടിയെടുത്തു് പുറദേശങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊള്ളലാഭമടിച്ചു് കോളുപിടിച്ചിരിക്കുന്ന പാണ്ടി വ്യവസായികൾ ഇപ്പോൾ മലയാള വ്യവസായികൾക്കു് ഒരു തീരാശ്ശല്യമായി മാറിയിരിക്കുകയാണു്.

കുളത്തൂപ്പുഴ മലയിലെ വിഭവസമൃദ്ധിയെ വിവരിക്കുന്നതിനല്ലാ ഈ ലേഖനം. പ്രസ്തുത മലകളിൽ എനിക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞ പ്രകൃതി രമണീയതയെയും, വന്യമൃഗങ്ങളെയും പററിയുള്ള ഒരു ലഘുവിവരണമാണു് ഈ ലേഖനത്താലുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. പല ദേശങ്ങളിൽനിന്നുമായി ഞങ്ങൾ പതിനഞ്ചോളം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഒരു വനയാത്ര ആസൂത്രണം ചെയ്തു. കുളത്തൂപ്പുഴ മലകൾ ശരിയ്ക്കും അറിയാവുന്ന രണ്ടുപേരെ ഞങ്ങൾക്കു വഴികാട്ടികളായും ലഭിച്ചു. ഒരു ഞായറാഴ്ച രാവിലെ ഞങ്ങൾ യാത്രയാരംഭിച്ചു. ഒരാഴ്ചക്കാലത്തേക്കു് ആവശ്യകമായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ, ആത്മരക്ഷാർത്ഥം തോക്കുകൾ, ഫോട്ടോ ക്യാമറാകൾ മുതലായവ ഞങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്നു.

കല്ലടയാററിന്റെ തീരത്തുകൂടി അതിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണു് യാത്ര ആരംഭിച്ചതു്. പാറക്കെട്ടുകളോടും നീലനിർമ്മലമായ ജലത്തോടുംകൂടിയ കല്ലടയാററിന്റെ ഇരുകരകളും ചൂടൽ മരത്താലും ഈററപ്പടർപ്പുകളാലും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അല്പമായുള്ള മണൽത്തിട്ടയിൽക്കൂടി ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. കുളത്തൂപ്പുഴയിൽ നിന്നും രണ്ടു മൈൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ഞങ്ങൾ തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുററി—ഒരു വലിയ ആനക്കൂട്ടം; വലിയ കൊമ്പനാനകൾ, പിടികൾ, കൊച്ചുകുട്ടികൾ അങ്ങനെ പല വലിപ്പത്തിലും പ്രായത്തിലുമുള്ളവ. ആററുതീരത്തു് അവ കളിക്കുകയായിരുന്നു. കുറേപ്പേർ വെള്ളം കുടിയ്ക്കുന്നു; മററു ചിലർ തങ്ങളുടെ തുമ്പിക്കരങ്ങളിൽ വെള്ളം നിറച്ചു് പീച്ചാംകുഴലിൽനിന്നെന്നപോലെ പമ്പുചെയ്തു് കുട്ടികളെ കളിപ്പിക്കുന്നു. ഏറെനേരം ഞങ്ങൾ പ്ര

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സ്തുത രംഗം വീക്ഷിച്ചു. ക്യാമറാവാഹകർ പലവിധ ഫോട്ടോകൾ എടുത്തു.

ഞങ്ങളുടെ യാത്ര തുടരുവാൻ ആനകളെ വഴി മാറേറണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു, അതിനുള്ള എളുപ്പ വഴിയായ 'വിരട്ടി ഓടിക്കൽ'തന്നെ ഞങ്ങളും അവലംബിച്ചു. പ്രതീക്ഷിക്കാത്തവണ്ണം നിഷ്കപടരായ ആ വനജീവികൾ ഞങ്ങൾക്കു വഴി മാറിത്തന്നു. അതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു. ഞങ്ങളുടെ വഴികാട്ടികൾ പ്രസ്തുത മലയിലെ ആനശല്യത്തിനുദാഹരണമായി അടുത്ത കാലത്തു സംഭവിച്ച ഒരു അത്യാഹിതത്തെപ്പററി ഞങ്ങൾക്കു വിവരിച്ചുതന്നു.

ഒരു തടി ലോഡിംഗുകാരനും ഒരു ഫോറസ്ററുദ്യോഗസ്ഥനുംകൂടി ആറു കടന്നു് മറുകരയ്ക്കു പോകാനായി പ്രസ്തുത മലയിൽക്കൂടി നടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു ഒററയാൻ അവരെ കടന്നാക്രമിച്ചു. ആക്രമണാസക്തനായ ഒററയാനെ കണ്ട പഥികർ ഭയന്നോടി. ഓട്ടത്തിനിടയ്ക്കു് ഫോറസ്ററുദ്യോഗസ്ഥൻ കാലു തട്ടി ഒരു മുൾക്കാട്ടിലേക്കു് മറിഞ്ഞു. ലോഡിംഗുകാരനു പിറകേ ആനയും ഓട്ടം തുടർന്നു. ഓടിക്കിതച്ച ലോഡിംഗുകാരൻ ഒരു മരത്തിലിടിച്ചു് തെറിച്ചു വീണു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആന അയാളെ സമീപിച്ചിരുന്നു. കോപാക്രാന്തനായ കാട്ടാന ആ സാധുമനുഷ്യന്റെ തല ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ചു കളഞ്ഞു. വയർ കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു. അസ്ഥികളെല്ലാം ചവിട്ടി ഞെരിച്ചു. അങ്ങനെ അയാളുടെ കഥ കഴിച്ചു. വഴിയിൽ കാലു തട്ടി മുൾക്കാട്ടിൽ വീണ ഫോറസ്ററുദ്യോഗസ്ഥൻ നിസ്സാരമായ പരുക്കുകളോടെ രക്ഷപ്രാപിച്ചു. പക്ഷേ, അയാൾക്കു് അന്നു പിടിപെട്ട പനിയും പേ പറച്ചിലും വളരെനാൾ നിലനിന്നു.

ഉച്ചയായപ്പോഴേയ്ക്കും ഞങ്ങൾ കുറേ മൈലുകൾ സഞ്ചരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനായി ആററുതീരത്തു ഞങ്ങൾ വട്ടംകൂട്ടി. കുറേ റെഡിമെയിഡ് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചിരുന്നതുമൂലം വിഷമംകൂടാതെ ആഹാരം കഴിച്ചു. ഭക്ഷണാനന്തരം വിശ്രമത്തിനായി മണൽപ്പുറത്തു് വൃക്ഷത്തണലുകളിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി എല്ലാപ്പേരും കിടപ്പായി. എനിക്കുറക്കം വന്നതേയില്ല. ചിന്താമൂകനായിരുന്ന എന്നെ കാട്ടരുവിയുടെ 'ളുളു' ശബ്ദമോ, കാട്ടുപക്ഷികളുടെ ശബ്ദകോലാഹലമോ ആകർഷിച്ചില്ല. അശ്രദ്ധനും ചിന്താഗ്രസ്തനുമായിരുന്ന എന്നെ ഞെട്ടിപ്പിയ്ക്കുമാറു് പെട്ടെന്നു് ചില പൊട്ടിച്ചിരികളും കൂകലുകളും പുറകിൽനിന്നും കേട്ടു. ഭയവിഹ്വലനായ ഞാൻ, വല്ല കള്ളന്മാരുമായിരിക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ചു് വേഗം തോക്കു കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു് ശബ്ദം കേട്ട ഭാഗത്തേക്കു് നോക്കി. പൊട്ടിച്ചിരികൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആക്രമണാസക്തരായി എനിക്കു തോന്നിയ ആളുകളെ കണ്ടപ്പോൾ ലജ്ജ തോന്നിപ്പോയി. നമ്മുടെ പൂർവ്വികരെന്നവകാശപ്പെടുന്ന കുറേ വാനരന്മാർ, വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളിലിരുന്നു് എന്നെ നോക്കി പല്ലിളിയ്ക്കുന്നു. അവരുടെ പല്ലിളിപ്പു കണ്ടാൽ മനുഷ്യരെക്കാളും പരിഷ്ക്കാരികളാണു് തങ്ങളെന്നു് അവരഭിമാനിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നും. ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായിത്തീർന്ന ഞാൻ തോക്കു് പൂർവ്വസ്ഥാനത്തു വെച്ചിട്ടു് വീണ്ടും കിടന്നു.

മൂന്നു മണിയോടുകൂടി പിന്നെയും യാത്ര തുടർന്നു. പ്രസ്തുത യാത്രയുടെ തുടക്കംതന്നെ നല്ലൊരു കാഴ്ചയോടുകൂടിയായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ വഴി മുമ്പിൽ ആറടിയകലെയായി, പെട്ടെന്നു് ഒരു മൃഗം ആററിലേക്കു ചാടി. അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രസ്തുത സംഭവരംഗത്തേക്കു് ഞങ്ങൾ ഉൽക്കണ്ഠാഭരിതരായി ഉററുനോക്കി. ഓടിക്കിതച്ചു വന്നു് ആററിലേക്കു ചാടിയ മൃഗത്തിന്റെ തൊട്ടു പുറകേ, അതിനോടൊപ്പം വലിപ്പമില്ലാത്ത മറെറാരു മൃഗവും ആററുതീരത്തു് ചാടിയെത്തി. അപരിചിതർക്കു് ശ്വാവാണെന്നു തോന്നിയ്ക്കുന്ന ഒരു ചെന്നായായിരുന്നു രണ്ടാമതു വന്നതു്. ആററിലേക്കു ചാടിയതു് ചെന്നായുടെ വായിലക

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പ്പെടാതിരിക്കാൻ, ആത്മരക്ഷാർത്ഥം ഓടിയ ഒരു മ്ളാവായിരുന്നു. മ്ളാവു വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ട് മറുകര കയറി വീണ്ടുമോടി. ഇര നഷ്ടപ്പെട്ട കോപത്താൽ ചില അപശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട്, ചെന്നായ് വന്ന വഴിയേ തിരിച്ചുപോയി. അതിനുശേഷം ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു.

അഞ്ചു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഒരു വെള്ളച്ചാലിന്റെ സമീപമെത്തി. കുറേ ചെറിയ മൃഗങ്ങൾ അങ്ങകലെ മണൽപ്പുറത്തു് നിൽക്കുന്നതു ഞങ്ങൾക്കു കാണാമായിരുന്നു. ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ സാവധാനം നടന്ന ഞങ്ങൾ അവ നിന്നിരുന്നതിനടുത്തു് മരച്ചോടുകളിൽ മറഞ്ഞു നിന്നു. അതു് ഒരു മാൻപറ്റമായിരുന്നു—പല പ്രായത്തിലും വലിപ്പത്തിലുമുള്ളവ. മാൻപേടകൾ തങ്ങളുടെ കണവന്മാരുടെ മേലുരുമ്മി കുട്ടികളെ കളിപ്പിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത രംഗം ഞങ്ങളെ എല്ലാപേരെയും ആകർഷിച്ചു. ഒരു കവിയായിരുന്നു ആ രംഗം കണ്ടിരുന്നതെങ്കിൽ സാഹിത്യത്തിൽ നല്ലൊരു കലാശില്പംകൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുമായിരുന്നു.

വൈകുന്നേരം ആറരമണിയോടുകൂടി അന്നത്തെ യാത്ര പര്യവസാനിച്ചു. ആററരികത്തു് സൗകര്യമായ ഒരു സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തു് ക്യാമ്പുചെയ്തു. അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് കുറേപ്പേർ ചീട്ടു കളിക്കാനായി പാറപ്പുറത്തു വട്ടംകൂടി. ഞാനും മററു ചില കൂട്ടുകാരുംകൂടി, ഞങ്ങളുടെ വഴികാട്ടികളായി വന്നവരുടെ കഥപറച്ചിലും കേട്ട് മണൽപ്പുറത്തു കിടന്നു. നല്ല ചന്ദ്രികയുള്ള രാത്രി. പാറകളിൽ തട്ടിത്തെറിച്ച് ധവളനിറമായി പതിക്കുന്ന ആ ഭാഗത്തെ നദീജലം വളരെ നയനാനന്ദകരമായിരുന്നു. ചില രാത്രിഞ്ചരന്മാരായ വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ആകാശം ഭേദിക്കുമാറുള്ള അട്ടഹാസങ്ങളും, ചീവീടിന്റെ കർണ്ണഭേദകമായ അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കലും, വേഴാമ്പലിന്റെ ഭയജനകമായ കരച്ചിലും അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ഷീണാധിക്യത്താൽ കഥപറച്ചിൽ കേട്ടുകേട്ട്, ഞാനറിയാതെതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി.

രണ്ടാംദിവസം ഉറക്കമുണർന്നപ്പോഴാണ്, തലേരാത്രി ഞങ്ങളുടെ പാളയത്തിനടുത്തു് ഒരു കൂട്ടം ആന വന്നിരുന്ന വിവരം ഞാനറിഞ്ഞതു്. അന്നു് ഞങ്ങൾ യാത്ര വനാന്തരത്തിലേക്കു് തിരിച്ചു വിട്ടു. പലപ്രാവശ്യം പന്നിക്കൂട്ടങ്ങൾ, അപ്രതീക്ഷിതമായി, ഞങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് കടന്നുപോയിരുന്നു. പന്നിയെയും മ്ളാവിനെയും മററും കണ്ടപ്പോൾ അവയുടെ മാംസക്കൊഴുപ്പിൽ അസൂയാലുക്കളായിത്തീർന്ന ചില സ്നേഹിതന്മാർ പല പ്രാവശ്യം തോക്കിന്റെ നിറയൊഴിക്കാൻ ശ്രമിക്കയുണ്ടായി. ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ അവരുടെ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം വിഫലമായതേയുള്ളു. ഒരു മരച്ചോട്ടിലിരുന്ന തേൻകൂട്ടിൽനിന്നും കുറേ തേൻ ശേഖരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു.

അങ്ങനെ പലവിധ കഷ്ടപ്പാടുകൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടും പല കാഴ്ചകൾ ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. രണ്ടാംദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടി കാപ്പി, ഓറഞ്ചു്, ഏലക്കാ മുതലായ ഫലവർഗ്ഗങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തെത്തി. അന്വേഷണത്തിൽ അവിടമൊരു വലിയ തോട്ടമായിരുന്നെന്നും, എന്തോ ചില കുഴപ്പങ്ങളാൽ ഉടമസ്ഥനായിരുന്ന ധ്വര ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോയതാണെന്നും അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ ബംഗ്ളാവുകളും, ഫാക്ടറിയും കാണാമായിരുന്നു. അവിടെ അങ്ങിങ്ങായി തല ഉയർത്തി നിന്നിരുന്ന ഫലവൃക്ഷങ്ങൾ ഏറെ വർഷത്തെ പ്രായം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് ഉച്ചഭക്ഷണം പ്രസ്തുത തോട്ടത്തിൽ വെച്ചായിരുന്നു. അവിടെനിന്നും കിട്ടിയ പലയിനം പഴവർഗ്ഗങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിനു രുചി കൂട്ടി.

വിശ്രമാനന്തരം യാത്ര തുടർന്നു. ഞങ്ങൾ ഒരു വലിയ പുൽക്കാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

തല ഉയർത്തി നിന്നിരുന്ന വിസ്തൃതമായ ഒരു പാറപ്പുറത്ത് കയറിനിന്നു ഞങ്ങൾ നാലുപാടും ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചു. പെട്ടെന്നു ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ ഒരു ഭാഗത്തേക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു: ഒരു കടുവാ പുൽക്കാട്ടിലൂടെ ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. കടുവാ നടന്നു മറഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പാർട്ടിയിലെ രണ്ടു സഖാക്കൾ ആദ്യം അതിനെ കണ്ട സ്ഥലത്തേക്കു നടന്നുപോയി. പെട്ടെന്ന് അവർ ഞങ്ങളെ കൈകാട്ടി വിളിച്ചു. ചത്ത്, തലയും പൊട്ടി, വയറും കീറി, മലർന്നു കിടക്കുന്ന ഒരു മൃഗത്തെയാണ് ഞങ്ങൾക്കു അവിടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞത്. തലച്ചോറും കരളും തിന്ന്, രക്തവും കുടിച്ച് വിശപ്പടക്കിയ കടുവായ്ക്ക് ശേഷിച്ച മാംസഭാഗം അരോചകമായതിനാലാണ് അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോയത്. കടുവായുടെ സാധാരണ ആഹാരം സാധു മൃഗങ്ങളുടെ കരളും രക്തവുമാണ്. ആ വനഭാഗം കടുവായുടെ സങ്കേതമാണെന്ന് മനസ്സിലായതിനാൽ വേഗം ഞങ്ങൾ അവിടെ നിന്നും സ്ഥലം വിട്ടു.

രാത്രികൾ അതിവേഗം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നാലാംദിവസം നാലു മണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ 'റാക്കവുഡ്തോട്ടം' എന്ന വനശൃംഗത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. അതു ഒരു വലിയ തേയിലത്തോട്ടമാണ്. അവിടെ ഞങ്ങൾക്കു ധാരാളം പരിചയക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. അന്ന് അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചു. മൂന്നടി ഉയരത്തിൽ വട്ടത്തിൽ ക്രോപ്പുചെയ്ത് നിരത്തിയിരിക്കുന്ന തേയിലച്ചെടികളുടെ ഭംഗി ഒന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. തേയിലക്കാട്ടിലെ ഇടപ്പാതകളിലൂടെ ഞങ്ങൾ ഏറെനേരം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. അവിടെയും ഞങ്ങൾ ഓറഞ്ചു, പേരയ്ക്കാ മുതലായവയാൽ സൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു.

ഞങ്ങളുടെ ദീർഘമായ ആ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ ഞങ്ങളെ ഏററവും കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചത് അന്നു വൈകുന്നേരത്തെ (നാലാം ദിവസം) ചില കാഴ്ചകളായിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ഏററവും ഉയരം കൂടിയ സഹ്യന്റെ തലയെടുപ്പുള്ള ആ ഭാഗത്തു നിന്നുകൊണ്ട് അങ്ങു പടിഞ്ഞാറോട്ട് ഒരു ദീർഘവീക്ഷണം നടത്തിയപ്പോൾ എന്തു പ്രകൃതി ഭംഗിയാണ് ദർശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്! അസ്തമയ സൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകളേററ് മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന കടൽ ഒരു വെള്ളിരേഖപോലെ ശോഭിച്ചു കാണാറായി. കടൽപ്പുറത്തു നിന്നു കാണുന്നതിനെക്കാളും ഭംഗിയായി അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു സൂര്യാസ്തമയവും കാണാമായിരുന്നു. ഇരുട്ടായപ്പോഴേയ്ക്കും അനേകം ഗ്രാമങ്ങളും പട്ടണങ്ങളും ദീപാലങ്കാരങ്ങളാൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നതും ഞങ്ങൾക്കാനന്ദകരമായ കാഴ്ചയായിരുന്നു.

അഞ്ചാംദിവസം ഉച്ചയോടുകൂടി ശേഷിച്ച പരിപാടികൾ റദ്ദുചെയ്ത് വീട്ടിലേക്കു തിരിക്കാൻ തീരുമാനമെടുത്തു. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ റാക്കവുഡു തോട്ടത്തിൽനിന്നും കുളത്തൂപ്പുഴയിലേയ്ക്കു മടക്കയാത്രയായി. 'ട' ആകൃതിയിൽ വളഞ്ഞു വളഞ്ഞ് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്ന ഒരു ഇടുങ്ങിയ റോഡാണ് ഏകഗതാഗതമാർഗ്ഗം. പലവിധ വള്ളിക്കുടിലുകളാലും വിശേഷതരത്തിലുള്ള മരങ്ങളാലും വഴിയുടെ ഇരുഭാഗവും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മൈന, തത്ത, വേഴാമ്പൽ മുതലായ പക്ഷികളും കുരങ്ങ്, അണ്ണാൻ തുടങ്ങിയ ചെറു ജന്തുക്കളും ധാരാളമായി അവിടെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നു.

ഞങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ "കാണിയ്ക്കാർ" എന്ന മലവാസികളെ പല ഭാഗത്തുവെച്ചും കണ്ടുമുട്ടുകയുണ്ടായി. അപരിഷ്കൃതരെങ്കിലും കാണിയ്ക്കാർ വനയാത്രക്കാർക്കും ഫോറസ്റ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഒരനുഗ്രഹം തന്നെ. മലയാളത്തിനോടു സാമ്യമുള്ള ഒരിനം ഭാഷയാണ് അവർ സംസാരിക്കുന്നത്. കുളത്തൂപ്പുഴ മലകളിൽ കാണിയ്ക്കാരെ ധാരാളമായി കാണാം.

നിരവധി അത്യാഹിതങ്ങൾക്ക് കളമൊരുക്കിയിട്ടുള്ള, ദുഷ്ടമൃഗസങ്കേതവും ഭയാനകവുമായ വനാന്തരങ്ങളിലെ ഞങ്ങളുടെ സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ യാതൊരനിഷ്ടസംഭവങ്ങളും ഉണ്ടാകാതെ കാത്തു രക്ഷിച്ച സർവ്വശക്തനെ പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ വീടുകളിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സ്വപ്ന ജീവി

(കെ. ജി. വിജയകുമാരൻ പി. യു. സി.)

നിശ്ചലമായി നിൽക്കുന്ന പ്രകൃതി; നേരിയ നീലിമയാർന്ന നിലാവ്; മുല്ലപ്പൂക്കളുടെ വികാരോത്തേജകമായ സുഗന്ധം; എല്ലാററിനും ഉപരിയായി ആ ഗാനം. പുൽക്കൊടിപോലും അനക്കാത്ത പ്രകൃതിയുടെ ഭാവം എന്നിലേക്കു പകന്നപോലെ ഞാൻ നിശ്ചലനായി നിന്നു. ഞാനവിടെ താമസിക്കുവാൻ വന്ന ദിവസം മുതൽ കേൾക്കുന്നതാണ് ആ ഗാനം. ശോകച്ഛായ കലർന്ന സുന്ദരമായ സ്വരം. എന്തൊരു മായികമായ വശ്യശക്തി! അല്ലാ! പ്രകൃതിപോലും ആ പാട്ടുകേട്ട് ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിൽക്കുകയാണോ? നീലാകാശത്തിൽ മന്ദഗമനം ചെയ്യുന്ന വെൺമേഘത്തൊത്തുകൾ നിന്നുപോയതു് ആ പാട്ടു കേട്ടാണോ? ചന്ദ്രൻ മേഘശകലങ്ങളെ തള്ളിമാററിയിട്ട് ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ടു കയറിയതും ഈ പാട്ടു കേൾക്കാനാണോ? അപ്പോൾ സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ ഈ പാട്ടിലാണോ? അത്രയ്ക്കു പ്രശാന്തഗംഭീരമാണോ ആ ഗാനം?

ഞാൻ ആ വാതിൽക്കൽ ചെന്നു നിന്നു. ആ ഗാനവീചികൾ തങ്ങിത്തങ്ങി വരികയാണ്. എന്തൊരവർണ്ണനീയാനുഭൂതി!

ഈ അന്ധകൂപങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽനിന്നും ഞാൻ നീലിമയുറന്ന വിശാലതയിലേക്ക് ഉയന്നുപോലെ തോന്നുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ നൂതനലോകത്തിൽ, ഞാനും നക്ഷത്രങ്ങളും മാത്രം. ഓ! തെററിപ്പോയി. ക്ഷമിക്കണം. ഒരവ്യക്തരൂപം കൂടിയുണ്ട്: പതിനേഴിന്റെ പടിവാതിൽക്കൽ നിലയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കനകാംഗി. മുററി നിൽക്കുന്ന അവളുടെ വികാരം തൊട്ടാൽ പൊട്ടുന്ന പളുങ്കുമണിപോലെ. ആ വികാരത്തിന്റെ പൊട്ടിത്തെറിക്കലല്ലേ ആ ഗാനം–മന്ദ്രമധുരമായ ആ ഗാനം?

ഞാനാ ഭാഗത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി. മനോഹരമായ മാവിൻ തൈകൾ മുല്ലവള്ളികൾക്ക് അഭയംകൊടുത്തു് ചന്ദ്രികാചർച്ചിതമായ ആ രാത്രിയിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു; കല്യാണമണ്ഡപത്തിലിരിക്കുന്ന കോമളാംഗിയെപ്പോലെ. അതിനപ്പുറത്തു് ദുർഗ്ഗന്ധവാഹികളായ കൊന്നപ്പൂക്കളെയും വഹിച്ച് കൊന്നമരങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നു; രാത്രിയിൽ വിലസുന്ന യക്ഷികളെപ്പോലെ. കാമുകസവിധത്തിലേക്കു ചെല്ലുന്ന കാമുകിയെപ്പോലെ, ഒരു കൈത്തോട് കുണുങ്ങിക്കുണുങ്ങി ഒഴുകുന്നു.

ഇവയ്ക്കിടയിൽക്കൂടി ഒരവ്യക്തരൂപം. ഞാൻ വിചാരിച്ചു, മേഘത്തൊത്തുകൾ വഴിതെററി വന്നതായിരിക്കാം. ശ്ശെടാ! ഞാൻ വാതിലിൽനിന്നും എത്തി വലിഞ്ഞു നോക്കി. അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും അനങ്ങുന്നു; അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ ആദ്യം കണ്ടതു്. വ്യക്തമായി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ഓ! ശരി, എനിക്കു ആൾ മനസ്സിലായി. അവൾ വികാരഭരിതയായി പാടി നടക്കുകയാണ്, ഒരു പൊട്ടിപ്പെണ്ണിനെപ്പോലെ.

നിശ്ചലമായ പ്രകൃതി; നേരിയ നീലിമ കലർന്ന നിലാവ്; മുല്ലപ്പൂവിന്റെ വികാരോത്തേജകമായ പരിമളം; കൊന്നപ്പൂക്കൾ, കൈത്തോട്. എല്ലാററിനും ഉപരി കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കുന്ന ആ ഗാനവും. ഒന്നോർത്തുനോക്കൂ. എന്തൊരു രംഗം!

പെട്ടെന്നാ ഗാനം നിലച്ചു; സ്തംഭിപ്പിക്കുന്ന നിശ്ശബ്ദത ബാക്കിയായി. അമ്പിളി മേഘപാളി

യിൽ ഒളിച്ചു. ഞാൻ ചെന്നു കിടന്നു. എങ്ങനെ ഉറങ്ങും? എൻെറ ഉറക്കം സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഒരു മഹാസമ്മേളനം. ഞാൻ പിറേറന്നു് ആ വീട്ടിൻെറ പരിസരങ്ങളിൽക്കൂടി ഒന്നു നടന്നു നോക്കി. എന്തിനു്? എനിക്കൊന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം. എന്തൊന്നു്? ഇവളങ്ങനെ ആടിയും, പാടിയും എന്തിനു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു ശോകമൂകയായി? ഒരുദിവസം വൈകുന്നേരം ഞാൻ പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി അവളുടെ വീട്ടിനകത്തുകൂടി നടന്നുപോയി. എന്നെ കാണരുതു്. എന്നാൽ അവിടെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു് ഗ്രഹിക്കുകയും വേണം. പക്ഷേ, എന്തുഫലം? ആശമാത്രം മിച്ചം; നടന്നതും. സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഒരൊററ കുഞ്ഞിനെപ്പോലും ആ പരിസരങ്ങളിൽ ഞാൻ കണ്ടില്ല. സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരു വീടാണതു്. കറച്ചുകലെയുള്ള മാവിൻകൂട്ടങ്ങളുടെയും കൊന്നമരങ്ങളുടെയും മൂട്ടിൽ എന്തൊരു ഭംഗി? അവിടെയുള്ള ചരലും മണ്ണും ഒക്കെ ഭംഗിയായി അടിച്ചുവാരി ഓരോന്നിൻേറയും മൂട്ടിൽ ഒതുക്കിയിരിക്കുകയാണു്. എന്തോ എന്നെ വല്ലാതാകർഷിച്ചു. അതോ, എൻെറ തോന്നലോ? ഛേ്ഛ, അങ്ങനെ വരാൻ തരമില്ല. മുല്ലപ്പൂക്കളിൽ തേൻ കുടിച്ചിട്ടു് വണ്ടുകൾ മൂളിക്കൊണ്ടു് പോകുന്നു. അവിടം ഒരു കൊച്ചു ദേവാലയം തന്നെ. പക്ഷേ, ദേവതയെ മാത്രം കാണാനില്ല.

അന്നു രാത്രിയും ആ പാട്ടുകേട്ടു. ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പകൽ പടിഞ്ഞാറേക്കരയിൽ ചെന്നിരുന്നു് വിശ്രമിച്ചു. ദിനകരൻ അവളെ പിടിച്ചുണർത്തി എന്നിട്ടും ആ ഗായികയെ എനിക്കൊന്നു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ വീടും അതിൻെറ പരിസരവും ഏതോ ഒരു മഹാസംഭവം ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു ഒരു തോന്നൽ. അവിടുത്തെ നിശ്ശേഷ നിശ്ശബ്ദത എൻെറ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു.

അന്തിക്കടയിൽ പോകുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾ ചിലപ്പോഴൊക്കെ ആ വീടിനെ ചൂണ്ടിപ്പറയുന്നതു കേൾക്കാം. "അവിടെ ഇപ്പും ആക്കും നാക്കും ഇല്ല, മൂക്കറില്ല."

വലിയൊരു പരമാർത്ഥമാണതു്. അവിടെ നിന്നും ഒരു ചീവിടിൻെറ ശബ്ദംപോലും കേൾപ്പാനില്ല (ചീവീടിനുപോലും ഭയമായിരിക്കാം) ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഒരു മൂപ്പൻ വരാന്തയിലുള്ള തിണ്ണയിൽ മുട്ടിന്മേൽ കൈയും കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു കാണാം. മുറുക്കുവാനെടുക്കുന്ന ചുണ്ണാമ്പും വെററയും കൈയിലങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നതു് കാണാം. എന്നാലോ, രാത്രിയാകുമ്പോൾ അവിടെനിന്നൊരു പാട്ടുകേൾക്കാം—വിശ്വത്തെ മുഴുവൻ കോൾമയിർ കൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു പാട്ടു്.

എനിക്കു് വലിയ വാശിയായി. എടാ കുഴപ്പമേ! എനിക്കൊന്നു് അറിയണമല്ലോ. അതിനു എന്താണൊരു പോംവഴി? നേരേ അങ്ങോട്ടു് കയറിച്ചെന്നാലെന്താ? ഇല്ല. അതു പാടില്ല. ഞാനാ നഗരത്തിനുതന്നെ അപരിചിതനാണു്. വിശേഷിച്ചും ആ വീടുമായിട്ടു്. പിന്നെങ്ങനെ അങ്ങോട്ടു പോകും? വിശേഷിച്ചും പ്രായമായ പെമ്പിള്ളേരു താമസിക്കുന്ന വീട്ടിൽ, പെരുപ്പക്കാരുടെ സന്ദർശനബാഹുല്യമാണല്ലോ ഇക്കാലത്തു്. നാം സദുദ്ദേശത്തോടെ ചെന്നാലും അവരതു് ദുരുദ്ദേശമായിട്ടേ പരിഗണിക്കൂ. എനിക്കിവരെപ്പററി അറിയാനതിയായ മോഹവും. ഞാനാകെ കുഴങ്ങി.

ചുരുങ്ങിയ ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ എനിക്കാ നഗരത്തിൽ പരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണു് ജോസഫ്. ഒരു സാധുമനുഷ്യൻ. ഞാൻ നിത്യവും കാണാറുണ്ട്, കുശലങ്ങൾ ചോദിക്കാറുമുണ്ടു്. ഞാൻ അയാളോടു ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻതന്നെ ഉറച്ചു. മിക്കവാറും ജോസഫിനിതൊക്കെ അറിയാമായിരിക്കണം.

ഒരുദിവസം ജോസഫിനെ ഞാൻ എൻെറ താമസസ്ഥലത്തേക്കു് ക്ഷണിച്ചു. ഞങ്ങൾ പലതും പറഞ്ഞകൂട്ടത്തിൽ ഈ കാര്യവും ഞാൻ ചോദിച്ചു. (ഇതറിയുക എന്നതാണു് എൻെറ ഉദ്ദേ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ശം) അയാൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ–അവളുടെ അതുവരെയുള്ള ചരിത്രം–ഏതു കഠിനചിത്തനേയും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ട് ഞാൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ എന്റെ സ്വപ്നക്കോട്ടകൾ, അവളുടെ ചരിത്രസംഹിതയുടെ കൊടുങ്കാററടിയിൽപെട്ട് തകർന്നുപോയി! ഓ! ആ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കണ്ട കിനാവുകൾ! ഞാനെന്നെത്തന്നെ ശകാരിച്ചു. ആ സായന്തനവേളയിൽ എന്റെ മനോഭാവത്തിനു ഒരു മാററം വന്നു. ഹൃദയത്തിലെ പ്രേമലോലുപത്വം മുഴുവൻ മാഞ്ഞുപോയി. പകരം അമർഷം തെളിഞ്ഞു. ആരോടാണെന്നു് വ്യക്തമായി അറിയുംമുമ്പ് ഞാനൊരു മനുഷ്യനായി.

വികാരസാന്ദ്രമായ ആ കഥ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ച ജോസഫ് രോമാഞ്ചകഞ്ചുകനായി കാണപ്പെട്ടു; ഞാനൊരു കൊത്തിവച്ച പാവപോലെയും. എന്തോ? അയാളുടെ നയനങ്ങളിൽ തീക്കനൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതുപോലെ. അതീവഗാംഭീര്യത്തോടെ അയാൾ എന്നോട് ചോദിച്ചു.

"ഇവനൊക്കെ മനുഷ്യരാണോ? തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനും ഒക്കെ വെടിപൊട്ടിച്ച്, അതും മനുഷ്യന്റെ നല്ലതിനാണോ? അതൊട്ടല്ലതാനും. അവന്മാരുടെ പള്ളവീർക്കുവാൻവേണ്ടിട്ട്. നശിച്ചവറ്റും. അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനേറെ പറയണം. ഇവന്റെയൊക്കെ തൊഴിലല്ല ഇതു്.

* * * * *

അവൾക്കേതാണ്ട് ഇരുപതിനോടടുത്ത പ്രായം വരും. ആ നഗരത്തിന്റെ ജീവനായിരുന്നു അവൾ; അന്നാട്ടിന്റെ മുഗ്ദ്ധതയും പ്രേമലോലുപത്വവും ഉടലെടുത്തതുപോലെ. അവൾ മാത്രമല്ല– ആ വർഗ്ഗീസ്കൂടി. അവരുടെ പ്രേമം അസാധാരണമാംവിധം ആ പ്രദേശം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ അച്ഛന്റെ ഒരകന്ന ശേഷക്കാരനായിരുന്നു വർഗ്ഗീസ്. അവന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ഇന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അവളുടെവീട്ടിൽകൂടെ താമസിക്കേണ്ടിവരുകയില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ മുറപ്പെണ്ണാണ് ലീലാമ്മ. അവർ രണ്ടുപേരും–ഒരു കൂട്ടിലെ കിളികൾപോലെ–ഒന്നായി ജീവിച്ചു; സ്നേഹിച്ചു. കാലചക്രസൂചികൾക്ക് ഒരിക്കലും, ഒരിക്കലും നിശ്ചലതയില്ലല്ലോ. കാലം ചില കലാവിരുതുകൾ അവളുടെമേൽ നടത്തി; അവന്റെ ഹൃദയത്തിലും. അവർ രണ്ടുപേരും അറിയാതെയാണതു സംഭവിച്ചതു്. പക്ഷെ, അതിലവർക്കു പരിഭവമില്ല. അവർ രണ്ടുപേരും പ്രേമത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ കടന്നുചെന്നു് ഭദ്രദീപം കൊളുത്തി. ആ ദീപംകൊളുത്തലിൽ അവളുടെ അപ്പനും നാട്ടുകാരും അവരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അതിവർക്ക് അതിയായ സന്തോഷവുമായി.

കാമിനീകാമുകബന്ധം അവരെ ഒട്ടേറെ വിഷമിപ്പിച്ചു. എങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞാലും അർത്ഥം വച്ചുള്ള സഖികളുടെയും സഖാക്കളുടെയും സംസാരം.

"നിനക്കിനി ആരേ പേടിക്കണം, അല്ലെടീ ലീലാമ്മേ."

"എടാ, വർഗ്ഗീസേ, നിനക്കിപ്പം കണ്ണൊന്നും കണ്ടൂടാ, ങ്ങേ?"

പക്ഷേ അതൊന്നും അവർ വകവച്ചില്ല. ഉദിച്ചുയർന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രനെകണ്ട് പട്ടി മോങ്ങിയാൽ?

ആ വൃദ്ധന്റെ ഹൃദയം എത്രമാത്രം വികസിച്ചെന്നോ! കാണുന്നവരോടൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിനൊരേ ഒരു കാര്യമേ പറയാനുള്ളു. വർഗ്ഗീസും ലീലമ്മയും തമ്മിൽ ചേരും ങ്ങേ?"

"പിന്നെ അവരുടെ കല്യാണമങ്ങ് നടത്തിക്കാത്തതെന്തു്? എന്തിനെന്നേ വച്ചുപിടിക്കണതു്?" അടുത്തുള്ള പണിക്കർ അത്താഴവും കഴിഞ്ഞ് ഒന്നു മുറുക്കാൻവന്നപ്പോൾ ചോദിച്ചതാണ്. മൂപ്പക്ക് ഒരു അഭിപ്രായവുമില്ല. എപ്പഴ വേണോ അപ്പഴങ്ങ് നടത്താം എന്നാണ്. പക്ഷെ, ചെറുക്കനൊരു നിർബന്ധം. "ഒരു ജോലികിട്ടട്ടെ.'' അതാണ് നിർബന്ധം.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

അവന്റെ പ്രേമസർവസ്വം നഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്ന് അവന് പൂർണ്ണബോദ്ധ്യമാണ്. അവർ ചെറുപ്പത്തിലെ—വർഗ്ഗീസ് നിക്കറിനകത്തും ലീലാമ്മ പാവാടയ്ക്കകത്തും ആയിരുന്നപ്പോഴേ—ഇണങ്ങിയും പിണങ്ങിയും കഴിഞ്ഞവരാണ്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ കാലം അവരെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അങ്ങനെ പുതിയ പുതിയ ലോകങ്ങൾ അവർ കണ്ടെത്തി.

ഒരിക്കൽ ആ കൈത്തോടിന്റെ കരയിലിരുന്ന്, തെല്ല് നാണത്തോടെ അവൾ പറഞ്ഞു. "എന്റെ ജീവിതവഞ്ചിയുടെ അമരത്തിലിരിക്കേണ്ടത് അങ്ങാണ്." അന്നുമുതൽ അവരുടെ ഭാവിജീവിതം ശോഭനമാക്കാൻ ആത്മാർത്ഥമായി അവർ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് വർഗ്ഗീസിനറിയാം എത്രകാലം വേണമെങ്കിലും തനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാൻ അവൾ തയാറാണെന്ന്.

വർഗ്ഗീസ് ഒരു ജോലിക്കുവേണ്ടി പരക്കംപായുകയാണ്. അവന്റെ കയ്യിലിരുന്ന സ്കൂൾഫൈനൽ സർട്ടിഫിക്കററ് വളരെ പഴകിയതായി കാണപ്പെട്ടു. അതിന്റെ പുറംചട്ടക്ക് കൊച്ചുകൊച്ചു തൂവലുകൾ മുളച്ചതുപോലെയും. എന്തിന്, അവന്റെ രക്ഷയുടെ കവാടങ്ങൾ സകലവിധത്തിലും ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു കരുത്തംകെട്ട സ്നേഹിതൻ അവന് ഒരെഴുത്തയച്ചു. അവൻ ഒരു സായ്പിന്റെ തോട്ടത്തിൽ പണിയെടുക്കുന്നു. ഒന്നു രണ്ടുരൂപാക്കൂലി കിട്ടും. ഇവിടെ കിടന്നു നരകിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അങ്ങോട്ടു പോകുന്നെങ്കിൽ അതായിരിക്കും നല്ലത്. ഇതായിരുന്നു എഴുത്തിലെ ചുരുക്കം.

അവന്റെ അന്തഃകരണത്തിൽ ഒളിച്ചുവച്ചിരുന്ന ആശകളുടെ തീനാമ്പുകൾ ആളിക്കത്തുവാൻ തുടങ്ങി. അനേകം ദിനരാത്രങ്ങളിൽ അവൻ നുണഞ്ഞിറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ രൂക്ഷത ഇതാ പതുപതുപ്പനാകുന്നു.

ഏതു കൊടിയ രഹസ്യവും അവൻ ലീലാമ്മയെ അറിയിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ ഒരു കാര്യംമാത്രം അവളെ അറിയിച്ചില്ല. ഏതു വിധത്തിലുള്ള കഷ്ടപ്പാടായാലും ശരി, അതിനെ തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നേറണമെന്നതായിരുന്നു അവന്റെ ആശ. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവൻ ആ കാര്യം അവളെ അറിയിക്കാതിരുന്നത്.

ജോസഫിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നും രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർ കവിളിൽ, തട്ടിച്ചിതറി; അതിലൊരംശം അടുത്തിരുന്ന എന്റെ ദേഹത്തിലും.

അമ്മാവൻ, പ്രാണസർവസ്വമായ പ്രണയിനി, എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാൻ തയാറുള്ള ആ അമ്മാവി, എന്നിവരെ അറിയിക്കാതെ പോവുക—അതവന് ചിന്തിക്കുവാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ല. ലീലാമ്മ, അവളിതറിഞ്ഞാൽ? ഈ പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവൻ അധികസമയം പങ്കെടുത്തില്ല. അവൻ പോയതു തെററല്ല. അവന് ജീവിക്കണം, മാന്യതയുടെ മൂടുപടമില്ലാതെയെങ്കിലും; അത്രമാത്രമോ? ലീലാമ്മ, അതെ, അവളെ വിവാഹം കഴിക്കണം. ഇതിനൊക്കെ പണം വേണം. അതുകൊണ്ട് പോയി. അതവൻ ചെയ്ത കുററമാണോ?

പതിവുപോലെ പിറേറന്നും അർക്കന്റെ അരുണകിരണങ്ങൾ ആ പ്രദേശമാകെ പരന്നു; തന്റെ അഭാവത്തിൽ അവിടെ വല്ലതും സംഭവിച്ചുപോയോ എന്നറിയാൻ. ആ ഗ്രാമമാകെ ഒന്നു ഞെട്ടി. അന്നു മുഴുവനും ലീലാമ്മ ഏങ്ങലടിച്ചു കരഞ്ഞു. പട്ടണത്തിൽ ഏതോ അത്യാവശ്യകാര്യത്തിനാണെന്നുപറഞ്ഞാണ് തലേദിവസം രാത്രിയിൽ അവിടെനിന്നും വർഗ്ഗീസ് പോയത്. ആ പോക്ക് ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യമാണോ, അവസാനമാണോ? എങ്ങനെ അറിയാം? നേരം ഇരുട്ടിയിട്ടും ആളെ കാണാനില്ല. സ്നേഹമയിയായ അമ്മാവിയും മകൾ ലീലാമ്മയുംകൂടി അത്താഴത്തിന് വിളമ്പിക്കാത്തിരിക്കയാണ്—

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"എന്തെടി അവൻ വന്നില്ലേ?' മൂപ്പർ ഒന്നു് നടുവു നിവർക്കാൻ വട്ടംകൂട്ടിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ഇവൻ എവിടെച്ചെന്നു കിടക്കുന്നു?" എന്നായി അവളുടെ അമ്മ. പ്രായം കുറെയൊക്കെ ആയില്ലേ? സമയത്തിനു് ഉറങ്ങണമല്ലോ.

"ഇപ്പഴിങ്ങു് വരുമമ്മേ." എന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവൾക്കു് എന്തു പറയാൻ കഴിയും?

"വിളക്കും അണച്ചിട്ടു് കെടയെടി അവിടെ. അവൻ വരണങ്കി വരട്ടെ." അവക്കു് ഉറക്കം കയറി മൂത്തു. അവൾ അതിനും മറുപടി പറഞ്ഞു; "അമ്മ പോയി കിടന്നോ," എന്തുയായാലും അറ്റത്തും അറിഞ്ഞും ജീവിച്ചവരല്ലേ, ലീലാമ്മയും വർഗ്ഗീസും?

സമയം പാതിരാത്രിയായി. കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന മണ്ണെണ്ണവിളക്കുപോലും ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആരൊക്കെ ഉറങ്ങിയാലും അവൾക്കെങ്ങിനെയാണു് ഉറങ്ങാൻ കഴിയുക?

പലതും പലതും കഴിഞ്ഞു. പാലത്തിനടിയിൽക്കൂടി ജലം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലീലാമ്മ ചവച്ചുതുപ്പിയ കരിമ്പിൻ തണ്ടുപോലെ ആയി. അവളുടെ ശരീരത്തിലെ രക്തമെല്ലാം എങ്ങോ പോയി ഒളിച്ചു. പക്ഷേ, ഒളിച്ചതാണോ? അതോ, അവനെത്തേടി നടക്കുകയാണോ? അവൾ ഊണില്ല, ഉറക്കമില്ല.

അന്നാദ്യമായിട്ടാണു് അവരുടെ വീട്ടുമുററത്തു് ഒരു പോസ്ററുമാൻ വന്നതു്. അതൊരു പോസ്റ്റുമാൻ ആണെന്നറിഞ്ഞതുതന്നെ അവൾക്കാ എഴുത്തുകിട്ടിയതിനു ശേഷമാണു്. അവളുടെ പേക്കായിരുന്ന ആ എഴുത്തു്. അവളതു് പൊട്ടിച്ചു വായിച്ചു. ഓ! അവളുടെ പ്രാണനാഥന്റെ എഴുത്താണതു്. അവൾ ഉടനെ ഓടി, അമ്മയുടെ അടുക്കലേക്കു്. ആ എഴുത്തു് വായിച്ചപ്പോൾ അവൾക്കെന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരനുഭൂതി! അവൾക്കൊരു നവജീവൻവീണതുപോലെ. ഒരു പക്ഷേ ആ എഴുത്തിലായിരിക്കാം അവളുടെജീവൻഇരിക്കുന്നതു്. തോട്ടത്തിൽ ഒരു ചെറിയ ജോലിയുണ്ടു്. രണ്ടു മൂന്നു നാട്ടുകാരും. ശമ്പളമായി നല്ലൊരു തുക കിട്ടുന്നുണ്ടു്. (അതവൻ കരുതിക്കൂട്ടി എഴുതിയതായിരിക്കണം) ലീലാമ്മക്കു് വിശ്വാസമായി. കാര്യങ്ങൾ ഒക്കെ നേരേ ചൊവ്വേ ആയി എന്നു്.

എഴുത്തുകൾ വന്നുകൊണ്ടും പൊയ്ക്കൊണ്ടുമിരുന്നു. സ്നേഹിതക്കും കിട്ടി എഴുത്തുകൾ; അതിലൊന്നു് ജോസഫിനും. അതിലെ ഒന്നു രണ്ടു വാക്കുകൾ ജോസഫ് എന്നോടു പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾക്കു് കിട്ടേണ്ട കുടിശിഖ ശമ്പളം ഇതുവരെ കിട്ടിയില്ല. ഒരു ചെറിയ സമരത്തിലേക്കു് നീങ്ങുകയാണു്. സമരം എന്നു പറഞ്ഞാൽ കിട്ടാനുള്ളതു ചോദിച്ചു വാങ്ങുക. എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുന്ന, ആ ലീലാമ്മയുടെയും എന്റെയും വിവാഹം ഒന്നു മാത്രമാണു് എനിക്കു് ഈ അവകാശം ചോദിക്കലിൽ പ്രചോദനം തരുന്നതു്."

ദിവസങ്ങൾ മാസങ്ങളായി. മാസങ്ങൾ വർഷങ്ങളും.

ഒരു ദിവസം ഒരു കമ്പിവന്നു. അവളുടെ അച്ഛന്റെ പേക്കായിരുന്നു അതു്. മൂപ്പർ മകളുടെ കൈയിൽകൊടുത്തു വായിക്കാൻ.

"എടീ മോളേ! അവൻ എന്നു വരുമെന്നാടീ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നെ?" അവളുടെ ശരീരം ആരോ പിടിച്ചു് ഉലയ്ക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്കൊരു തോന്നൽ!

"വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലേ? അവൻ അയച്ചതല്ലേ?" ആ പാവം വൃദ്ധനു് അവനെപ്പററി അറിയാനുള്ള കൗതുകം വർദ്ധിച്ചു.

ലീലാമ്മ, രണ്ടു കൈയും നെഞ്ചത്തടിച്ചു് പിറകോട്ടു മലർന്നു. ഇതെന്തു കഥയെന്നറിയാതെ വൃദ്ധൻ അന്തം വിട്ടു് നിൽക്കുന്നു. അവൾ എങ്ങലടിച്ചു് കരയുന്നു. വിളിയും ബഹളവും കേട്ടു് അയലത്തുകാർ ഓടിക്കൂടി. "അവിടെ എന്തോന്നു്" കളിക്കാൻ പോയിരുന്ന മാതാവു് വിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടിവന്നു. അവൾ നെഞ്ചോടു ചേർത്തു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

യുദ്ധം വേണ്ട

(ജി. സുധാകരൻ, II. D. C.)

പാതയിൽ ചരിക്കുന്ന ലോകരേ, കണ്ടോ നിങ്ങൾ
പാതതൻ വക്കിൽപ്പാർക്കും പാപിയാമീയുള്ളോനെ?
പണ്ടു ഞാൻ യുദ്ധത്തിന്നായ് പോയെന്റെ നാട്ടിൽനിന്നും,
വീണ്ടുമിങ്ങെത്തിച്ചേർന്നു രോഗിയായ് നിരാലംബൻ!
ഇന്നെന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കാനാരുമില്ലല്ലോ, ചുററും
നിന്നങ്ങു കുരയ്ക്കുന്ന പട്ടികൾ മാത്രം, കഷ്ടം!
നാളെ ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ ആരോരും കേഴാനില്ലാ-
തീ വഴിവക്കിൽത്തന്നെ എന്നുടെ ശവം കാണാം!
അന്തിയ്ക്കു സന്ധ്യാദേവി പട്ടുട പണിഞ്ഞപ്പോ-
ളന്തരംഗത്തിൽ പൂത്തു ചിന്തതൻ മുല്ലപ്പൂക്കൾ!
നൂലിലായ് സ്മരണപ്പൂ വന്നണഞ്ഞീടുന്നേരം
മാല കോർക്കുന്നു ചിത്തമെന്തിനോ വൃഥാ കഷ്ടം!

വച്ചിരിക്കുന്ന ആ എഴുത്ത് അവർ കണ്ടു. എഴുത്തു നിവർത്തി. അവരറിയാതെ ആ എഴുത്ത് കൈയിൽ നിന്നു താഴെ വീണു. "അയ്യോ! വർഗ്ഗീസേ...." അവർ നിന്നനില്പിൽത്തന്നെ നിന്നുപോയി. അവർക്കു് മൂഴമിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ആ സന്ദർഭത്തിൽ ആർക്ക് അതു് മൂഴമിപ്പിക്കാൻ കഴിയും? ചിലർ ലീലാമ്മയെ താങ്ങിയെടുത്തു അകത്തു കിടത്തി ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഇടയ്ക്കിടക്കു് കണ്ണു തുറന്നു് അവ്യക്തമായി അവർ എന്തോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

"കള്ളം—പച്ചക്കള്ളം."

ആ കണ്ണുകൾ. അവയിലെ പോളകൾ വീർത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു കൊടുങ്കാററുതന്നെ ആ കണ്ണുകളിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു.

"വരും. എപ്പോഴെങ്കിലും വരും" അവളുടെ വിശ്വാസമാണതു്.

....

ഇന്നു് അവളൊരു സ്വപ്നജീവിയാണു്. ആ മാവിൻ കൂട്ടങ്ങളെയും, കൊന്നമരങ്ങളെയും, പരിസരങ്ങളെയും അവൾ വൃത്തിയായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അവിടെയിരുന്നാണു് അവർ മിക്ക സമയവും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. അവൻ വരുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കാനാണു അങ്ങനെ കാത്തിരിക്കുന്നതു്. അവർ രണ്ടുപേരും പാടാറുള്ള പാട്ടാണു് അവൾ ഇന്നു് ഒററയ്ക്കു പാടുന്നതു്. മോഹനമായ ഗാനം. ആ ഗാനത്തിനു് എന്തൊരു അമേയമായ വശ്യശക്തി!

അവൾക്കൊരു നല്ല നാളയെ **സംഭാവന**ചെയ്ത ആ വസ്തുതയെക്കുറിച്ചു്—ഇതുപോലെയുള്ള അനേകം അനേകം ലീലാമ്മമാരെക്കുറിച്ചു്—ഓർത്തു് അങ്ങകലെ ആകാശനീലിമയിൽ നോക്കി ഞാൻ ചിന്താമൂകനായിരുന്നുപോയി.

അന്നൊരു കാലം ഞങ്ങളുമലങ്കാട്ടിനുള്ളി-
ലെന്തിനോ ശത്രുക്കളെപ്പാർത്തു പാർത്തിരുന്നതും,
തീമല പായുംപോലെ പാഞ്ഞൊരു കാറിൽ നിന്നും
ഭീതിയാൽ വിറയാർന്നു ചാടുവാൻ തുനിഞ്ഞതും,
മുററുമെൻ ക്ഷീണം തീക്കാനന്നു ഞാൻ കൂട്ടിൽനിന്നും
തെററിയാ മണൽക്കാട്ടിലേകനായിരുന്നതും.
എന്നുടെ സുഹൃത്തിൻെറ മൃത്യുവിൽക്കണ്ണീർ തൂകി-
യന്നു ഞാനിരുന്നതുമൊക്കെയിന്നോർമ്മിക്കുന്നു.

ആവണിനിലാവത്തു പൂത്തു നീ മുല്ലപ്പൂ പോ-
ലീവിധം കിനാവിൻെറ പ്രേമമായ്ത്തീരാൻ മാത്രം!
വിരിയും കിനാവിൻെറ പൂക്കളെക്കണ്ടെത്തി നീ
ഗിരിതൻ താഴ്‌വാരത്തിൽ, താമരക്കുളങ്ങളിൽ!
സൗരഭം പരത്തി നീ, പാലാഴി ചമച്ചു നീ
മന്ദം പകർന്നു നീ, പാരിനെച്ചിരിപ്പിച്ചും!
വാടുവാൻവേണ്ടീട്ടന്നു പൂത്തൊരു പൂവേ, നിൻെറ
മേനിയിലാരാണാവോ പനിനീർ തളിച്ചതും!

പൂക്കണിയ്ക്കായി നാളെപ്പൂക്കളെത്തേടുന്നേരം
നിൻ സഖി കണ്ടെത്തുമോ നിൻെറയീ സൗന്ദര്യത്തെ?
യുദ്ധത്തെപ്പുലർകുവിൻ ലോകരേ, മനുഷ്യന്നു
മുക്തിതൻ പാനപാത്രം നുകരാൻ കൊടുക്കുവിൻ
യുദ്ധമാം കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലെത്രയോ മനുഷ്യർ തൻ
ശക്തികൾ വൃഥാ ചിന്തിക്കണ്ണുനീർ പൊഴിയ്ക്കുന്നു!
ജീവിതം കിനാവിൻെറ പട്ടടയല്ലെന്നാലു-
മൂഴിയിൽ വസന്തങ്ങൾ പലതുണ്ടെന്നാകിലും,
ഇക്കണക്കാളും ചിന്താതപ്തനായ് ശുഭാപ്തി തൻ,
പൂക്കണി കാണാനായിട്ടെത്രനാൾ ജീവിക്കും ഞാൻ?

രമണൻ

—ഒരാസ്വാദനം

(എൻ. എ. കുഞ്ഞ് പി. യു. സി.)

സാഹിത്യത്തിൽ ഗദ്യത്തെക്കാളുപരിയായി ഒരു സ്ഥാനം പദ്യത്തിനുണ്ട്. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ കവികളിൽവച്ച് ഏററവും ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു കവിയാണ് മഹാകവി ചങ്ങമ്പുഴ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാരീതിയുടെ—വിശേഷിച്ച് രമണൻ എന്ന കൃതിയുടെ—ഒരാസ്വാദനമാണ് ഈ ലേഖനംകൊണ്ടു ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ തുടങ്ങിയ കവികളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ മലയാള കവിതാമണ്ഡലത്തിൽ നൂതനമായൊരു സരണി വെട്ടിത്തുറന്ന, അങ്ങനെ ഗാനഗന്ധർവനെന്ന അപരനാമധേയത്താൽ അറിയപ്പെടുന്ന മഹാകവിയാണ് ചങ്ങമ്പുഴ. ലളിതകോമളമായ പദാവലികളാൽ സംഗീതസാന്ദ്രമധുരമായ രീതിയിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുള്ളതാണദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾ. പണ്ഡിതനും പാമരനും ഒന്നുപോലെ മനസ്സിലാക്കി ആസ്വദിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന അക്ലിഷ്ടസുന്ദരവും അയത്നലളിതവുമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതാസരണി മലയാളികളെ ചുരുങ്ങിയകാലംകൊണ്ട് ആകർഷിച്ചുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ വലിയ തെററുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ അക്ഷുണ്ണമായി മുന്നോട്ടുപോകുന്ന കവിതാസരണി മലയാളികളെ വല്ലാതാകർഷിക്കുകയും അങ്ങനെ ചങ്ങമ്പുഴക്ക് തൻേറതായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്തു.

ഒരു പ്രേമഗായകനായി കടന്നുവന്ന ചങ്ങമ്പുഴ ക്രമേണ നിരാശതയിലേക്കും അങ്ങനെ വിഷാദാത്മകതത്തിലേക്കും ചെന്നു പതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ തൻെറ സുഹൃത്തായ ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ മരണം അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു അന്നത്തെ ദുഷിച്ചു നാറിയ സാമൂഹ്യനീതികളെ വെല്ലുവിളിപ്പിക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യവിരോധന്മാരോടുണ്ടായ തീരാത്ത പക—സന്ധിയില്ലാത്ത സമരപ്രഖ്യാപനം—അദ്ദേഹത്തെ വിപ്ലവപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു നയിച്ചു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള കവിതകളിൽനിന്ന് നമുക്കു അതു ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാം.

ചങ്ങമ്പുഴ ഒരു കാല്പനിക (റൊമാൻറിക്) കവിയോ, ഒരു റിയലിസ്റ്റിക് കവിയോ എന്നു തീർത്തു പറയുവാൻ കഴിയുകയില്ല. കാല്പനിക പ്രസ്ഥാന കാലഘട്ടത്തിലാണ് ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ജീവിതമെങ്കിലും സ്വാനുഭവവും സാമൂഹ്യപരിതഃസ്ഥിതികളും അദ്ദേഹത്തെ റിയലിസ്റ്റിക് പ്രസ്ഥാനത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയാണുണ്ടായത്. തൻെറ സുഹൃത്തിൻെറ മരണത്തിനു കളമൊരുക്കിയ സാമൂഹ്യ ചുററുപാടുകളോട് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അമർഷം തീവ്രമാകുന്നു. ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജനിച്ച്, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ ജീവിച്ച്, ദാരിദ്ര്യത്തിൽതന്നെ മരണമടഞ്ഞ രണ്ടു സുഹൃത്തുക്കളാണ് ഇടപ്പള്ളി കവികൾ. അങ്ങനെ ചങ്ങമ്പുഴക്ക് അന്നത്തെ ചുററുപാടുകൾ വിദ്വേഷം വളർത്തുകയാണു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നത്. അന്ന

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതി എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ നൈരാശ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളിൽ ഏററവും മികച്ചുകാണുന്ന ഗുണം മുണ്ടശ്ശേരി പറയുന്നതുപോലെ "ഒന്നങ്ങു പാടിപ്പോയാൽ നാക്കിൻററത്തു പററിപ്പിടിക്കുന്ന" വരികളാണെന്നുള്ളതാണ്.

ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കവിതകളിൽവച്ചു ഏററവും പ്രധാനവും കേരളീയരെ ഹഠാദാകർഷിച്ചതുമായ ഒരു പുസ്തകമാണു രമണൻ. ഇത്രയധികം പ്രതികൾ വിററഴിഞ്ഞ മറെറാരു പുസ്തകവും മലയാളത്തിലില്ല. അസമത്വങ്ങളുടെയും അനീതിയുടെയും കാലം മാറി. സാധാരണക്കാരനു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാമെന്നുള്ള അവസ്ഥ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ, ചിന്തിക്കുന്നതിനും വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനും അവനു താല്പര്യമുണ്ടായി. അപ്പോഴാണു ചങ്ങമ്പുഴ "ഇന്നത്തെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വായനക്കാരും"—വിശിഷ്യ യുവാക്കന്മാർ "അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒളിച്ചുവച്ചോമനിക്കുന്ന കുറേ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ" അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ പെട്ടെന്നു പിടിച്ചടക്കത്തക്ക ശീലിലും ശൈലിയിലും വൈകാരികാനുഭവങ്ങളുളവാക്കത്തക്ക രീതിയിലും രമണനെ ഒരുക്കി വായനക്കാരുടെ മുന്നിലേക്കു പറഞ്ഞയക്കുന്നതു്.

"മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി,
മരതകകാന്തിയിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി;
കരളും മിഴിയും കവർന്നു മിന്നുന്ന" ചേതോഹരമായൊരു വനപ്രദേശത്തു്,

"പുല്ലുമൂടൽമഞ്ഞല പുൽകിനീക്കി"ക്കൊണ്ടു, വനാന്തരങ്ങളിൽ ആടുമേച്ചുകൊണ്ടു പാടിയാടി നടക്കുന്ന ഒരു സംഘം ഇടയന്മാർ "അവികലശാന്തിതൻ തിരകളവിടവിടെ തുളുമ്പിനിന്നു" അഴകും, ആരോഗ്യവും, സ്വാസ്ഥതയും കളിയാടുന്ന ആററുവക്കിലെ പുൽത്തടത്തിൽ, ഒരു മരത്തിൻെറ ചുവട്ടിലിരുന്നു സല്ലപിക്കുന്ന രണ്ടാട്ടിടയന്മാരുടെ സമീപത്തേക്കു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ തിരിച്ചുവിടുകയാണു്. അവിടെ നാം ചെന്നുകഴിയുമ്പോൾ ആ മരത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ കിടക്കുന്ന രമണനേയും, അവനോടടുത്തു കൊട്ടുംകൈയും കുത്തിയിരിക്കുന്ന മദനനേയും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നു. ആ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളുടെ നർമ്മസംഭാഷണത്തിൽനിന്നു് 'രമണനും ചന്ദ്രികയും തമ്മിലുള്ള പ്രണയകഥ നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ മദനനും രമണനും തമ്മിലുള്ള ഹൃദയൈക്യം കവി നമുക്കു കാട്ടിത്തരികയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ചന്ദ്രികയും രമണനുമൊരുമിക്കുന്ന മുഹൂർത്തം പെട്ടെന്നു പറന്നണയാൻ മദനൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു തീരുമാനിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ "അരുണൻ പടിഞ്ഞാറേ കൊച്ചുകുന്നിൽ ചെരുവിലല്ലാല്ലമായ്‌ത്താണിരുന്നു'വെന്നു ഒരു സംഘം ഗായകരുണർത്തിക്കുകയാണു്. മറെറാരു സംഘം ഗായകർ, "സമുദായമേ, വളരെ വൈകാതെ തന്നെ നിൻെറ നീതിശാസ്ത്രത്തിൻെറ കെട്ടഴിക്കു"മെന്നു് പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു.

കവി നമ്മെ, കണ്ണും കരളും കവരുന്ന സുന്ദരമായ പല ഭാഗങ്ങളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിപ്പിച്ചു് യഥാവസരം രമണനും മദനനും, ചന്ദ്രികയും ഭാനുമതിയും, ചന്ദ്രികയും രമണനും തമ്മിലുള്ള ആശയാവിഷ്കരണ രംഗങ്ങൾ കാട്ടിത്തരുന്നു. അതോടൊപ്പംതന്നെ ഒരു സംഘം ഇടയഗായകരെക്കൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ വിളിച്ചു പറയിക്കുന്നു. രമണനും ചന്ദ്രികയുമായുള്ള പ്രണയരംഗങ്ങൾ വളരെയധികം ആകർഷകമായിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ രമണനു തൻെറ കാര്യങ്ങൾ പറയുവാൻ മദനനും, ചന്ദ്രികയ്ക്കു് സുന്ദരസ്വപ്നങ്ങളാവിഷ്കരിക്കാൻ ബുദ്ധിമതിയായ ഭാനുമതിയും അവശ്യംവേണ്ട കഥാപാത്രങ്ങൾ തന്നെയാണു്. ഭുവനപ്രശസ്തമായ ശാകുന്തളം നാടകത്തിൽ നായികാനായകന്മാരായ ശകുന്തളാദുഷ്യന്തന്മാരുടെ പ്രേമത്തിനു കളമൊരുക്കാൻ വിശ്വോത്തരകവിയായ കാളിദാസൻ സമവയസ്യരായുപരമണീയരായ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അനസൂയാ പ്രിയംവദമാരെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെ ചങ്ങമ്പുഴ ഈ കാര്യത്തിൽ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം.

രണ്ടാംഭാഗം ആരംഭിക്കുന്നതോടെതന്നെ ഒരു സംഘം ഗായകർ, പ്രണയഭ്രാന്തു പിടിപെട്ടു നടക്കുന്ന ചന്ദ്രികയേയും രമണനേയും വരച്ചു കാണിക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രിക തോഴിയായ ഭാനുമതിയോട്ട് തൻെറ പ്രാണനായകനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നു. ചന്ദ്രികയുടെ പ്രണയത്തിൻെറ ന്യൂനതകളെയെല്ലാം കാട്ടിയെങ്കിലും അവസാനം ഭാനുമതി അവരുടെ പ്രണയത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

മനോഹരമായ ഒരു രാത്രിയിൽ തൻെറ ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചു ചന്ദ്രിക രമണനെ വരിക്കുന്നു. സമയം, പ്രകൃതി, ചന്ദ്രികയുടെയും രമണൻെറയും പ്രേമപ്രകടനങ്ങൾ, എന്നിവയെല്ലാം അനുയോജ്യമായിട്ടുണ്ട്. ചന്ദ്രിക ഒളിച്ചു വച്ചിരുന്ന മാല രമണനെ അണിയിക്കുന്നതോടെ, ഇരുവരുടെയും ഹൃദയവ്യാപാരത്തിനനുസരണമായി പ്രകൃതിയും മാറുന്നു. എല്ലാംതന്നെ വളരെയേറെ യോജിക്കുന്നുണ്ട്. കോഴികൂവിയതുപോലും വളരെ നേരത്തെയാണെന്നവർ സംശയിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പുലരുന്നതിനുമുമ്പ്, സ്നേഹമസൃണമായ ഒരു ചുംബനവുംഅർപ്പിച്ചിട്ടു ലോകാപവാദത്തെ ഭയന്നു രമണൻ ഉദ്യാനം വിടുകയാണ്. അതോടെ "കഷ്ടമായി നിന്നാശകളെല്ലാം.... ...." തുടങ്ങി... ......"നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞു നിൻ വിവാഹോൽസവത്തിൻ സമസ്തവും" എന്നിങ്ങനെ അണിയറയിൽനിന്നുയരുന്ന ഒരു ഗാനമാണു നമുക്കു കേൾക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു്.

പിന്നെ നമ്മൾ ചന്ദ്രികയെക്കാണുന്നതു് ക്രുദ്ധമായ ഭാവത്തോടെ ഒരു കാരിയുമായി അവളുടെ മുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ്. അവളാദ്യമായി തനിക്കെതിരെ കരുനീങ്ങിയ എല്ലാററിനുമെതിരായി ക്രുദ്ധയാവുന്നു. എന്നാൽ പെട്ടെന്നു സ്ത്രീസഹജമായ വഞ്ചനയും തൻകാര്യചിന്തയും തലപൊക്കുകയാണ്. കാറവലിച്ചുദൂരത്തെറിഞ്ഞിട്ടു,

"പാടേ തിരശ്ശീല വീണു, ഹാ മൽപ്രേമ-
നാടകം തീർന്നു—ജയിച്ചു, ജയിച്ചു,ഞാൻ
ജീവിതം, ജീവിതം! തേനിനെപ്പോലുള്ള
ജീവിതം! ഹാ ഹാ കിതക്കുന്നു മന്മനം!
ഇല്ല, ഞാനെന്നെ നശിപ്പിക്കയില്ലൊരു
പുല്ലാംകുഴലിനു വേണ്ടിയൊരിക്കലും." എന്നു

തീരുമാനിക്കുകയാണ്.

ഒന്നും തന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടില്ലായെന്ന മട്ടിൽ ചന്ദ്രിക ചാരുകസേരയിൽ ഒരു പുസ്തകവും വായിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുകയാണ്. ഭാനുമതിയും കൂടെയുണ്ട്. ആദ്യമൊക്കെ വളരെയേറെ തെന്നിമാറിയിട്ടും, നിർബന്ധമായി നിന്നു രമണനെ തന്നിലേക്കടുപ്പിച്ച ചന്ദ്രിക കാട്ടിയ വൻചതിയെ ഭാനുമതി എതിർക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രിക സ്വയം ന്യായീകരിക്കുന്നു. എന്താണിനി സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നതെന്നു് ഭാനുമതി ആശങ്കിക്കുകയും നിഷ്കളങ്കഹൃദയനായ രമണനു് ഒന്നും സംഭവിക്കരുതേ എന്നു പ്രാത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അതേയവസരത്തിൽത്തന്നെ, അശുഭപ്രതീക്ഷകളൊന്നുമാവശ്യമില്ലെന്നും, അവൻ തന്നെ ഇനിയൊരു കൊച്ചുസഹോദരിയെപ്പോലെ കരുതി സ്നേഹിക്കുമെന്നും ചന്ദ്രികയും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു സംഘം ഗായകരെക്കൊണ്ടു രമണൻെറ അവസ്ഥ കവി നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരുന്നു.

മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തു മദനൻ ചിന്താമഗ്നനായി കുന്നിൻെറ ഒരു ചരുവിൽ കിടക്കുകയാണ്. ശോകാർദ്രമായ ഒരു വേണുഗാനം കേട്ടു അവൻ പിടഞ്ഞെഴുന്നേൽക്കുന്നു. ആ ഗാനം ആരുടേതാണെന്നു അവനു മനസ്സിലാകുന്നു. ഗാനത്തിൻെറ വികാരത്തിനനുസരിച്ചു അവനിൽ ഭാവഭേദങ്ങളുണ്ടാകുന്നു—രമണൻ ഏകനായി തൻെറ പൊട്ടിയ ചിത്തമുരളിയുമായി കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അനുഭവങ്ങളോർക്കുകയാണ്. ചന്ദ്രികയുമായുള്ള സമാഗമങ്ങളും പ്രണയത്തിൻെറ കി

ളിർപ്പും വളർച്ചയും അവസാനമായി ചന്ദ്രിക ചാർത്തിയ പൂമാലയുമെല്ലാം രമണൻ കാണുകയാണ്. ഭാവിയെക്കുറിച്ചു കണ്ട സുന്ദരമായ തങ്കക്കിനാവൊക്കെ മാഞ്ഞപ്പോൾ ചന്ദ്രികയെ വിശ്വസിച്ചതിനു രമണൻ സ്വയം കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാണ്. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ സുന്ദരാനുഭൂതികൾ രമണന്റെ ഹൃദയത്തെ നീററിപ്പുകയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവസാനമായി "ഞാനൊരധഃകൃതനല്ലേ? മമ സ്ഥാനവും നിസ്സാരമല്ലേ? ലോകമേ, യാത്രചൊല്ലുന്നെന്റെ മൂകസംഗീതവും ഞാനും!" എന്നു രമണൻ ലോകത്തോടു യാത്രചോദിക്കുന്ന രംഗത്തിലേക്കു കവി നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. രമണന്റെ വേണുഗാനം കേട്ടിട്ട് മദനൻ,

"കാട്ടിനകത്തിപ്പോളെങ്ങുനിന്നീ–
യോടക്കുഴൽവിളിയുൽഭവിപ്പൂ?
ഇതുനാൾകേട്ടപോലല്ലയല്ലോ
പുത്തനായുള്ളോരീ പ്രേമഗാനം."

എന്നു വ്യാകുലനാവുകയാണ്. മദനൻ സ്നേഹത്തിന്റെ മഹിമ വർണ്ണിക്കുന്നു. വളരെ പതുക്കെ മദനന്റെ സമീപത്തേക്കു വരുന്ന വിളർത്തുവിളറിയ രമണനെക്കണ്ടിട്ടു ചന്ദ്രികയോടു ഭാനുമതി പറഞ്ഞപോലെതന്നെ "ഇസ്സങ്കടം കണ്ടുമഴ്കയെന്യേ—നിസ്സാരജീവി ഞാനെന്തു ചെയ്‌വേൻ" എന്നു പറഞ്ഞു പോവുകയാണ്. അപ്പോഴേക്കും വ്യസനം കൊണ്ടു ക്ഷീണഗാത്രനായിത്തീർന്ന രമണൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു മദനനെക്കണ്ടമാത്രയിൽ രമണൻപുഞ്ചിരിക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള അവരുടെ സംഭാഷണം മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഒരിക്കലും മായാത്ത വരികളാണ്. ഹൃദയം കൊണ്ടു വളരെയധികമടുത്ത അവരുടെ ഹൃദയം തുറന്നുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ എല്ലാംതന്നെ യന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. പറയുകയാണെങ്കിൽ അവരുടെ ഈ സംഭാഷണത്തിന്റെ എല്ലാവരികളും തന്നെയെടുക്കേണ്ടിവരും. അതുകൊണ്ടു ഞാനതു വിടുകയാണ്.

ചന്ദ്രികയുടെ വിവാഹദിവസം വ്യസനപരവശനായ മദനനെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നു.

"ദുർദ്ദിവസമേ വന്നുചേർന്നിതോ–
രഗ്നികുണ്ഡവുമായി നീ!
ഹോമിക്കുമതിലിട്ടു നീയൊന്നൊ–
രോമൽപ്പൂമ്പൂട്ടമാനസം."

എന്നു തുടങ്ങുന്ന വരികളിലൂടെ—കാമത്തിന്റെ സർപ്പക്കാവിൽ പെട്ടു സർവവും മറന്ന ചന്ദ്രികയേയും തന്റെ സുഹൃത്തിന്റെ നാശത്തിനു കളമൊരുക്കിയ ചുററുപാടുകളെയും മദനൻ വെല്ലുവിളിക്കുകയാണ്. "ഈ ശോകനാടകത്തിൽ തന്നെക്കൂടി സാക്ഷിയാക്കുകയും, രമണനെ തന്റെ സുഹൃത്താക്കുകയും ചെയ്ത വിധിവൈഭവത്തെപ്പോലും, ശോകത്തിന്റെ നീർച്ചുഴിയിൽപ്പെട്ട മദനൻ കുററപ്പെടുത്തുന്നു. വഞ്ചനയിലകപ്പെട്ട, ഹൃദയശക്തി നശിച്ചുകഴിഞ്ഞ രമണൻ പിരിച്ചു മുറുക്കിയ കയറുമായി ആത്മഹത്യക്കൊരുങ്ങുകയാണ്.

"കപടതയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടു കാഞ്ചന–
ജയപതാകയിവിടെപ്പാറ്റുവാൻ
ഹൃദയശൂന്യതമാത്രമാണോതൊരു
വിജയലബ്ധിക്കുമേകാവലംബനം
ഇവിടെയാദർശമെല്ലാമനാഥമാ–
ണിവിടെയാത്മാർത്ഥതയ്ക്കില്ലൊരർത്ഥവും."

എന്നു രമണൻ ഹൃദയം തുറന്നു പറയുകയാണ്. അക്രമത്തിന്റെയും അനീതിയുടെയും അസന്മാർഗ്ഗത്തിന്റെയും വഞ്ചനയുടെയും അസമത്വത്തിന്റെയും ലോകത്തോട്,

"മമ ഹൃദയരക്തം കുടിച്ചെങ്കിലും
മലിനലോകമേ, യാശ്വസിച്ചീടു നീ."

എന്നു പറയുന്ന രമണൻ അനുഭവിച്ച വിവിധ വികാരങ്ങൾ ചിന്തിക്കുവാൻ കൂടി കഴിയുന്നില്ല. സകല അനീതികളുടെയും നേരേ വെല്ലുവിളി നടത്തിയിട്ടുള്ള രമണൻ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ ഏകനായിത്തീർന്ന മദനൻ രമണന്റെ ആത്മഹത്യയെപ്പററിയൊന്നുമറിയാതെ ആടുകളേയും മേച്ചുമേച്ചു രമണനെത്തേടി വനാന്തരങ്ങളിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ അവിചാരിതമായി രമണന്റെ മൃതശരീരം കാണുകയാണ്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയുടെ ചിന്തകൾ

(കെ. യതീന്ദ്രനാഥൻ P. U. C.)

സമയം പത്തുമണി. അന്ധകാരാവൃതമായ മുറിക്കകത്തു് ഒരു കീറിപ്പോളിഞ്ഞ പായിൽ കിടക്കുകയാണു് ഞാൻ. എന്നെ നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഇല്ല. നിങ്ങളെല്ലാം എന്നെ മറന്നു കഴിഞ്ഞു. ഞാനാരു്? അതു പിന്നെപ്പറയാം. അതേ, ഞാൻ കീറപ്പായിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് എന്റെ ഭാവിയെപ്പററി ചിന്തിക്കുകയാണു്. ഇത്രയും നേരം ഭൂതകാലത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു മടുത്തു. ഇനി ഭാവി എങ്ങനെയാണു്? മധുരപ്പതിനേഴിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്ന ബാലികബാലന്മാർ ചിന്തിക്കുന്ന മാധുര്യമൂറിയ ഭാവിയാണോ? അല്ല. ഉയർന്ന ഡിഗ്രി എടുത്ത മാന്യദേഹങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്ന ഉദ്യോഗമാകുന്ന ഭാവിയാണോ? അതും അല്ല. മധുവിധു കഴിക്കുന്ന ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ ചിന്തിക്കുന്ന സന്താനസൗഖ്യം നിറഞ്ഞ ഭാവിയാണോ? അതും അല്ല. പത്തു നാല്പതു വയസ്സായ മദ്ധ്യവയസ്കന്മാരുടെ ഭീതി നിറഞ്ഞ ആ വാർദ്ധക്യകാലമാകുന്ന ഭാവിയാണോ?

അതോടേ മദനൻ സ്തബ്ധനും ശോകമൂകനുമാകുന്നു. പെട്ടെന്നുതന്നെ വികാരവിജൃംഭിതനായ മദനൻ ലോകത്തിലെ സകല അനീതികളുടെയും നേരെ തന്റെ കെട്ടടങ്ങാത്ത പ്രതിഷേധം അഴിച്ചുവിടുകയാണു്.

കവി തന്റെ ഈ കൃതിയിലൂടെ തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ എല്ലാ അസമത്വങ്ങളുടെയും അനീതികളുടെയും നേരേ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വെറുപ്പു് പ്രകടമാക്കുകയാണു്. ഇതു് ഒരു പ്രണയകഥയാണെങ്കിലും, അതിനേക്കാളുപരിയായി കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് സാമുദായികമായും സാമ്പത്തികമായുമുള്ള അസമത്വങ്ങളുടെ പൊളിച്ചുകാട്ടലാണെന്നു കാണാവുന്നതാണു്. ആകെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിൽ പതിനാലു രംഗങ്ങളിലും രണ്ടു് ഉപക്രമരംഗങ്ങളിലുമായി വളരെ സരളകോമളമായ വിധത്തിൽ വസ്തുതകൾ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കൃതിയിലെ എല്ലാ കഥാപാത്രങ്ങളുടെയും സൃഷ്ടിയിൽ കവി അങ്ങേയററം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ സ്ത്രീഹൃദയത്തിന്റെ ചാഞ്ചല്യവും ഉറപ്പില്ലായ്മയും ചന്ദ്രികയെക്കൊണ്ടു് ലോകത്തിനു കവി കാഴ്ച വെയ്പ്പിക്കുകയാണു്.

"കണ്ടിട്ടില്ല ഞാനീവിധംമലർ
ച്ചെണ്ടുപോലൊരു മാനസം
എന്തൊരൽഭുത പ്രേമസൗഭഗം!
എന്തൊരാദർശ സൗരഭം!
ആ നിധിക്കുടനാനാകയാൽ സഖി
ഞാനൊരുഭാഗ്യശാലിനി"

എന്നു തന്റെ സഖിയോടു ആടിപ്പാടിപ്പറയുന്ന ചന്ദ്രിക "ഇല്ല ഞാനെന്നെ നശിപ്പിക്കയില്ലൊരു പുല്ലാംകുഴലിനു വേണ്ടിയൊരിക്കലും" എന്നു് ഒരു കൂസലും കൂടാതെ പറയുകയാണു്. ഇതുകൊണ്ടു കവി ചൊല്ലുന്നതു്, ചെഞ്ചായമണിഞ്ഞ ചെഞ്ചുണ്ടുകളും, അർദ്ധനിമീലിത നയനങ്ങളും, മായാത്ത പുഞ്ചിരിയും, പൗഡറിന്റെ പളപളപ്പും, കൃത്രിമകേശത്തിന്റെ മനംകുളിർപ്പിക്കുന്ന മനോഹാരിതയുമായി നടക്കുന്ന തരുണികളുടെ പിന്നാലെ പ്രേമത്തിന്റെ കൈക്കുമ്പിളുമായി പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന യുവകോമളന്മാർക്കു് ഒരു താക്കീതു നൽകുകയല്ലേയെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഒരിക്കലും അല്ല. പിന്നെ എന്താണ്? അടുത്ത ദിവസത്തെ മരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ജയിൽപ്പുള്ളിയുടെ ചിന്തയാണിനിക്കുള്ളതു്. അതു ഭീകരമല്ലേ? നിങ്ങൾ ഞെട്ടുന്നതെന്തിനു്? അതേ, ഞാൻ നാളെ ലോകത്തോടു യാത്ര പറയും. ഏററവും നികൃഷ്ടമായ ഒരു മരണം! ഏററവും നികൃഷ്ടമായ ഒരു യാത്രയയപ്പ്! ഇതാ ആ ക്ലോക്കിന്റെ പെൻഡലം ആടുന്നു. 100 മൈൽ സ്പീഡിൽ ആടുന്നു. ഇതാ ആ സൂചി '6' എന്ന അക്ഷരത്തിനടുക്കലെത്തി. അല്പം കൂടി നീങ്ങിയാൽ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കാം. അതേ, 10½ മണി അടിക്കുകയാണ്. ആ സൂചിയുടെ അവസ്ഥയാണെന്റേതു്. അല്പം കൂടി നീങ്ങിയാൽ മണി അടിക്കും. അതുപോലെ അല്പം കൂടി കഴിഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഈ ലോകത്തുനിന്നു യാത്ര പറയും. എന്നെന്നേക്കുമായി ഞാനീലോകത്തുനിന്നു യാത്ര പറയും.

മരണം! മരണത്തെ എനിക്കു ഭയമില്ല. പിന്നെന്തിനാണു ഞാനിങ്ങനെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു വിലപിക്കുന്നതു്? അതിനു കാരണമുണ്ട്. ഞാൻ ഏററവും നികൃഷ്ടമായ രീതിയിൽ മരിക്കും. ആളുകൾ എന്റെ ശവത്തിന്റെ പുറത്തു ചെളിയും ചാണകവും വാരി എറിയും. എന്നെപ്പററി കരയുവാൻ ഈ ലോകത്താരുമില്ല. ഞാൻ മരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മൃതദേഹം ആവശ്യപ്പെടാൻ ഈ ലോകത്താരുമില്ല. എന്നെപ്പററി ചിന്തിച്ചു ദുഃഖിക്കുവാൻ ഈ ലോകത്താരുമില്ല. അതേ, ആരുമില്ല എനിക്ക്. ഹോ! ഞാനിത്ര നികൃഷ്ടനായിപ്പോയല്ലോ. ഞാനിത്ര ദുഷ്ടനായല്ലോ! എന്നെക്കൊണ്ടു ലോകത്തിനു ദോഷമല്ലാതെ ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ലോകത്തിൽ ഞാനൊരധികപ്പററാണ്.

എന്റെ ഭാവി നാളെ പത്തു മണി വരെ മാത്രം. പത്തു മണി കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ മൃതദേഹമായിരിക്കും ശേഷിക്കുന്നതു്. അതിനാരും ഉടമസ്ഥനായില്ല. അനാഥപ്രേതം! മെഡിക്കൽ കോളേജുകാർ പാഞ്ഞെത്തും. അവർക്കു മൃതദേഹം വേണം. അവരുടെ ജീപ്പിൽ എന്നെ ഇടും. മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ എന്നെ ചാരായത്തിൽ സൂക്ഷിക്കും. പരീക്ഷണങ്ങൾക്കായി എന്നെ എടുക്കും. മേശപ്പുറത്തു കിടത്തും. ഹോ! ഡോക്ടന്മാർ വരുന്നു—മുഖം മൂടിയ പിശാചുക്കൾ. അവരുടെ പുറകേ വിദ്യാർത്ഥികൾ. നിങ്ങളെന്തിനു മുഖം മൂടുന്നു? എന്നെ ഭയമാണോ? അവരടുക്കുന്നു. ചുറ്റും വിദ്യാർത്ഥികളും, കത്തി സാമഗ്രികൾ. അതാ ഒരു കത്തി എന്റെ വയററിൽ. ഹോ! ....

കൂടുതൽ ചിന്തിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല. അങ്ങനെ അനേകമനേകം പരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയനാകുമ്പോൾ എന്റെ മൃതദേഹം ഉണ്ടകൾ നിറഞ്ഞ സൈക്കിൾ ട്യൂബു പോലാകും. അങ്ങനെ ഉപയോഗശൂന്യമായ എന്നെ അവർ കുഴിച്ചിടും.

ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ മണ്ണു തോണ്ടി എന്റെ എല്ലുകളെ അവർ ശേഖരിക്കും. അതു് സ്ക്രൂ വച്ചു ചേർത്തു് ഒരെല്ലിൻ കൂടുണ്ടാക്കും. ഇളിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യാസ്ഥികൂടം! ആ എല്ലു മനുഷ്യനെ ചില്ലിട്ട കൂട്ടിനകത്തു കെട്ടിത്തൂക്കും. അങ്ങനെ പോകുന്നു എന്റെ മരണാനന്തരകഥ.

ഇതാ രണ്ടു പോലീസുകാർ വെടി പറഞ്ഞു രസിക്കുന്നു. അവരുടെ ജീവിതം എത്ര സുഖകരമാണ്! എന്നെപ്പോലെ കഠിനമായി അവർക്കു ചിന്തിക്കേണ്ട. അവരുടെ ഓരോ മനസ്സിലും സുന്ദരമായ ഒരു നാളെ ശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ മനസ്സിലോ? ഏററവുംനികൃഷ്ടമായ ഒരു മരണം, ആളുകളുടെ പരിഹാസം നിറഞ്ഞ ചിരി. പ്രിയ സഹോദരങ്ങളേ, നിങ്ങളൊന്നു ചിന്തിക്കൂ. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യജീവി കൈയ്യും കാലും ഇട്ടടിച്ചു പിടക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കു സന്തോഷം നൽകുന്നു. ഒരു നല്ല 'ഷോ' കണ്ടതിന്റെ ഫലം തരുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ഈ അവസ്ഥ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങളെന്തു ചിന്തിക്കുമായി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

രുന്നു? തീർച്ചയായും ഒരു മനുഷ്യന്റെ പിടയലും, മരണ വെപ്രാളവും കണ്ടു ആനന്ദിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ അവസ്ഥ എന്റെ ഈ അവസ്ഥപോലെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയോ ഹൃദയസ്തംഭനം മൂലം മരിക്കുകയോ ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പറയുന്നതിൽ നിന്നും ഞാൻ എന്റെ ആത്മധൈര്യത്തെ പുകഴ്ത്തുകയാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. പക്ഷേ, ഒരു വിധത്തിൽ അങ്ങനെയും ആകാം. എന്റെ ജീവിതത്തെ ആ മഹാശക്തി തിരിച്ചെടുക്കുന്നതുവരെ ഞാൻ കാത്തിരിക്കും. ഒരിക്കലും ഞാൻ സ്വയം എന്റെ ജീവിതത്തെ നശിപ്പിക്കുകയില്ല.

ഇതാ പതിനൊന്നടിക്കുന്നു. ഓരോ വിലയേറിയ നിമിഷവും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. സാവധാനത്തിലാണോ? അല്ല. എന്റെ ഹൃദയം എത്ര വേഗത്തിൽ സ്പന്ദിക്കുന്നോ അത്രയും വേഗത്തിൽ പെൻഡുലവും ആടുന്നു. ഹേ ഹൃദയമേ, സ്പന്ദിക്കൂ. വളരെ വേഗം സ്പന്ദിക്കൂ. കാരണം, നിനക്കു നാളെ പത്തു മണിവരെ മാത്രമേ സ്പന്ദിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. വീരകഥകളിൽ മരിക്കാൻ പോകുന്ന ജയിൽപ്പുള്ളി മരണത്തെ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതായി കാണാം. പുഞ്ചിരിക്കാനുള്ള സമയം അതാണു്. പുഞ്ചിരിക്കുവാനുള്ള അടങ്ങ അററത്തെ നിലയും അപ്പോഴാണു്. പക്ഷേ, നിങ്ങളൊന്നു ചിന്തിക്കണം. മരണത്തെ നേരിടുന്ന ഏതൊരുത്തനും, അവനെത്ര കേമനായിരുന്നാലും, എത്ര സഹനശക്തി ഉള്ളവനായിരുന്നാലും, ഭയമുണ്ടു്. അവന്റെ ഹൃദയം സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞു സ്പന്ദിക്കും. തീക്കൊള്ളിയാകുന്ന ഭയം പൊതിഞ്ഞ പട്ടുവസ്ത്രമാണു് ആ പാൽപ്പുഞ്ചിരി. എന്നാൽ ചിലരാകട്ടെ, മരണം സമീപിച്ചു എന്നു് അറിഞ്ഞാൽ പൊട്ടിക്കരയും, നിലവിളിക്കും, ബോധം കെട്ടുവീഴും. ശാന്തന്മാർ! പാവങ്ങൾ! അവർ ഇങ്ങനെ വിളിക്കുന്നതു് മരണഭയം കൊണ്ടു മാത്രമല്ല. അവരുടെ ബന്ധുക്കൾ സമീപത്തോ അങ്ങകലയോ അവരെയോർത്തു കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അവരെത്ര നിർഭാഗ്യവാന്മാർ! ആ കാര്യത്തിൽ എനിക്കു സമാധാനിക്കാം. എന്നെ ഓർത്തു ആരും ദുഃഖിക്കുകയില്ല. എന്റെ ശവശരീരത്തെ വാങ്ങാനാരുമില്ല.

എന്നാലെന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എവിടെ? എനിക്കറിയാവുന്ന കാലം മുതൽ എനിക്കു മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇല്ല. ഞാനേകനായി വളന്നു, ഏകനായി മരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ എന്റെ പിതാവു് എന്നെ തൂക്കിക്കൊല്ലാൻ വിധിച്ച ജഡ്ജി ആയിരിക്കാം. യുവത്വത്തിന്റെ ചപലതകളെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിയാതെ ആ ജഡ്ജി അനേകമനേകം ജീവിതങ്ങളെ പാഴാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. സമാധാനപാലകനായി നല്ല ഒരു ധർമ്മപത്നിയോടുകൂടി വാർദ്ധക്യകാലം കഴിക്കുന്ന ആ ജഡ്ജിയെപ്പററി തെരുവിൽക്കൂടി നിരങ്ങിയോ കിടന്നോ യാചിക്കുന്ന അനേകമനേകം സ്ത്രീകൾക്കു് ഓരോ കഥ പറയുവാനുണ്ടു്. എന്നെപ്പോലുള്ളവരല്ലാതെ അവരുടെ കഥകളെ ആരു ചെവിക്കൊള്ളാൻ പോകുന്നു! എന്റെ സുന്ദരമായ മുഖവും ആ ജഡ്ജിയുടെ മുഖവും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്യം ഉണ്ടു്. അതിൽ നിന്നും ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നതു് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനാണെന്നാണു്. എന്റെ അമ്മയോ? അങ്ങനെ ഒരു സ്ത്രീ ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ സ്ത്രീയെ വഞ്ചിച്ച പരമ ദുഷ്ടനാണു് ആ നീതിപാലകനായ ജഡ്ജി. അതേ, ഞാൻ പകരം വീട്ടും. നാളെ ഒമ്പതരമണിയ്ക്കു്, തൂക്കിക്കൊല്ലാനുള്ള കയറിന്റെ അടുക്കൽ, മരണത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ വച്ചു് ഞാൻ വിളിച്ചു പറയും "അല്ലയോ നീതിപാലകനായ ജഡ്ജി! നിങ്ങൾക്കും ഒരു കാലം വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ പരമശക്തി ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങളും ഈ കയറിൽ ഞാന്നു മരിക്കും. നിങ്ങൾ നശിപ്പിച്ച പരിശുദ്ധ സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതങ്ങൾ നിങ്ങളെ അലട്ടും. അല്ലയോ മഹാനുഭാവാ! നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നുണ്ടോ ആ പഴയ ചാപല്യങ്ങളെപ്പററി? എന്റെ അമ്മയെ നിങ്ങൾ വഞ്ചിച്ചു. തൽഫലമായുണ്ടായ പുത്രനാണു് മരണത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ഈ ഞാൻ. അതേ, നിങ്ങൾ ഞെട്ടുന്നു. നിങ്ങളുടെ പുത്രനാണു് ഞാൻ" ഇങ്ങനെ ഞാൻ വിളിച്ചുപറയും. ആ ജഡ്ജിക്കു്–എന്റെ അച്ഛനു— ചത്തതുപോലെ തല കുനിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ ഞാൻ പ്രതികാരം ചെയ്യും. എന്തു്! എന്നെ നിദ്രാദേവത അനുഗ്രഹിച്ചുവെന്നോ? പ്രിയ സഹോദരങ്ങളേ, ഈ ചിന്തകളിൽ നിന്നെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു ഞാനൊന്നു വിശ്രമിക്കട്ടെ!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷ

(ഹുസൈൻ P. U. C.)

കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷ എന്നു പറഞ്ഞതു് ലോകത്തിലെ സകല കോളേജുകളേയും ഉദ്ദേശിച്ചല്ല; കേരളത്തിലെ കോളേജുകളെ സംബന്ധിച്ചാണു്. കോളേജുകളിൽ ഇന്നു അദ്ധ്യയനഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇംഗ്ലീഷാണല്ലോ. അദ്ധ്യയനഭാഷ മലയാളമാക്കണമെന്നും അതല്ല, ഇംഗ്ലീഷായി തുടരണമെന്നും രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടു്. "അമ്മയെ തല്ലുന്നതിനും ഉണ്ടല്ലോ പക്ഷം രണ്ടു്." ഇരുകൂട്ടരും അവരുടെ വാദത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ന്യായങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ന്യായങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും കുറേ പ്രയാസങ്ങൾ സഹിച്ചാൽ മലയാളഭാഷക്കു് എതിരായുള്ള അഥവാ ഇംഗ്ലീഷിനനുകൂലമായുള്ള വാദങ്ങൾ നിഷ്പ്രഭമാക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ മലയാളത്തിലെ അദ്ധ്യയനമായിരിക്കും നന്നു്. ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യയനഭാഷയായി തുടരണമെന്നു് ശാഠ്യത്തോടെ വാദിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്പ്രേമികൾ അവരുടെ വാദത്തെ ന്യായീകരിക്കുവാനുപയോഗിക്കുന്ന യുക്തികൾ എന്താണെന്നു് ആലോചിക്കുന്നതു് രസകരമായിരിക്കും.

മലയാളഭാഷയിലുള്ള സങ്കേതികപദങ്ങളുടെ അഭാവമാണു് അവർ മലയാളഭാഷയ്ക്കു് എതിരായി ഉന്നയിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ പോരായ്മ. ശാസ്ത്രപഠനത്തിൽ നമുക്കാവശ്യമുള്ള സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്കു് ശരിയായ പരിഭാഷ മലയാളഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അതു് ശാസ്ത്രപഠനത്തിനു് പ്രതികൂലമായി നിൽക്കുമെന്നുമാണു് അവർ പറയുന്നതു്. പക്ഷേ, ആ കുറവു് പരിഹരിക്കാവുന്നതാണോ എന്നാണു് ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. മലയാളഭാഷയിലും ഇംഗ്ലീഷ്ഭാഷയിലും ഒരുപോലെ പാണ്ഡിത്യമുള്ളവർ ഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിലുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള കേരളത്തിന്റെ വീരസന്താനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കമ്മിററിയെ സർവ്വകലാശാലയുടെ കീഴിൽ സംഘടിപ്പിച്ചാൽ അനതിവിദൂരമായ ഒരു ഭാവിയിൽ സാങ്കേതികപദദൗർല്ലഭ്യം ഇല്ലാതാക്കാവുന്നതാണു്. റഷ്യയിൽ മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി 10000 സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ പരിഭാഷ നിർമ്മിച്ചു അദ്ധ്യയനം റഷ്യൻ ഭാഷയിലാക്കി. അദ്ധ്യയനഭാഷ ഇംഗ്ലീഷല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ശാസ്ത്രരംഗത്തു് റഷ്യക്കു് യാതൊരു കുറവും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിലഭ്യസനം നടത്തിയാലേ ശാസ്ത്രരംഗത്തു് വിജയം കൈവരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന ആദ്യത്തെവാദം ശുഷ്കമാണു്.

അടുത്തതായി അവർ ഉന്നയിക്കുന്ന വാദം അദ്ധ്യയനഭാഷാപരിവർത്തനംകൊണ്ടു് അദ്ധ്യാപകർക്കുണ്ടായേക്കാവുന്ന അസൗകര്യങ്ങളാണു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രം പഠിപ്പിച്ചു പരിചയിച്ച അദ്ധ്യാപകർക്കു് പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന ഈ പരിവർത്തനം ചില വിഷമതകളൊക്കെ വരുത്തിവെക്കുമെന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണു്. വിഷമതകളുടെ മദ്ധ്യേക്കൂടിയാണെങ്കിലും തന്റെ മലയാളത്തിലുള്ള പഠിപ്പിക്കൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് വിശദമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിക്കുമെങ്കിൽ സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരു അദ്ധ്യാപകനു് അതു് ഏററം സന്തോഷകരമായിരിക്കും. കാലക്രമേണ പരിചയംമൂലം അദ്ധ്യാപകർ മലയാളത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രാപ്തരാകയും മലയാള

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ത്തിൽ പഠിച്ച് പാസായ പുതിയ ആളുകൾ സുലഭമാകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കുറവും പരിഹരിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇനിയുമുണ്ട് അവർക്കു ന്യായങ്ങൾ. ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനും ഉദ്യോഗത്തിനും മറുമായി മറുനാട്ടിൽ ജീവിക്കേണ്ടി വരുന്നവർക്ക് മലയാളഭാഷയിലുള്ള അഭ്യസനം ഉപദ്രവകരമായിരിക്കും. അഥവാ മലയാളഭാഷയിലുള്ള അഭ്യസനം വിദേശത്തു പോകാൻ സഹായിക്കയില്ല എന്നുള്ളതാണ് മൂന്നാമത്തെ വാദം. കേരളത്തെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങനെ മറുനാടുകളെ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവർ തുലോം വിരളമാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കുറേ ആളുകളുടെ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടി കേരളത്തിൽ വളർന്നു മരിക്കാൻ സന്നദ്ധരായി നിലകൊള്ളുന്ന കേരളത്തിൻെറ ഓമൽസന്താനങ്ങളെ കൈവെടിയാൻ കൈരളി അനുവദിക്കുമോ? അതു പോരെങ്കിൽ മലയാളം അദ്ധ്യയനഭാഷയാക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇംഗ്ലീഷ് ഐച്ഛികഭാഷയായംഗീകരിച്ചാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ കുറവ് നിഷ്പ്രയാസം നികത്താവുന്നതാണ്.

അവസാനമായി ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപ്രേമികളുന്നയിക്കുന്ന ഒരു വാദം ഇംഗ്ലീഷ് ലോകമെങ്ങും പ്രചാരമുള്ള ഒരു ഭാഷയായതുകൊണ്ട് അതിൻെറ വളർച്ചയെ തടയുന്നതു നല്ലതല്ലെന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ലോകമെങ്ങും പ്രചാരമുള്ള ഒരു ഭാഷയാണെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയല്ലേ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രഭാഷയായി ഹിന്ദിയെ രാഷ്ട്രപിതാവ് നിർദ്ദേശിച്ചത്. "ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ചിന്താശീലത്തെ നശിപ്പിക്കുമെന്നു" അർദ്ധനഗ്നനായ ആ ഫക്കീർ ഭാരതസന്താനങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചിട്ടില്ലേ? ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യയനഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചു അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാര്യങ്ങളൊന്നും മനസ്സിലാകാതെ പരീക്ഷയിൽ വിജയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രം കാണാതെ പഠിക്കുവാൻ കുട്ടികൾ തയ്യാറാകുമെന്നുള്ളതു് ഒരു പൂർണ്ണസത്യമല്ലേ? ഈ പ്രസ്താവിച്ചതെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷ് അദ്ധ്യയനഭാഷയായി തുടരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ ഉന്നയിക്കുന്ന ന്യായങ്ങളും അതിനുള്ള മറുപടികളുമാണ്.

മാതൃഭാഷാപ്രേമികളെന്തു പറയുന്നുവെന്നുനോക്കാം. അവരുടെ പരമപ്രധാനമായ ആദ്യത്തെ വാദം പത്തുവർഷം ഇംഗ്ലീഷല്ലാത്തതെല്ലാം മലയാളത്തിൽ പഠിച്ചു പരിചയിച്ച വിദ്യാർത്ഥികൾ പൊടുന്നനവേ മലയാളമല്ലാത്തതെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷിൽ പഠിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നതു് വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ബുദ്ധിയെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുമെന്നുള്ളതാണ്. അതു ശരിയല്ലേ? പഠിപ്പിക്കുന്നതൊന്നും മനസ്സിലാകാതെ ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതുപോലെ പരീക്ഷയിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും വിജയിക്കുവാൻവേണ്ടി കാണുന്നതെല്ലാം കാണാതെ പഠിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ നിർബന്ധിതരാകും. ഈ ശ്രമത്തിൽ കഷ്ടിച്ചു് പകുതിയോളം പേർ വിജയിക്കും. പരീക്ഷക്കുശേഷം ഒരു വർഷം പഠിച്ചകാര്യങ്ങളെന്താണ് എന്നു് ഒരു ആത്മപരിശോധന നടത്തിയാൽ ആകെക്കൂടി ഒരു രണ്ടുപേജിൽ എഴുതി തീർക്കാവുന്നിടത്തോളം കാണും. ചിന്താശക്തിയെ മുളയിലെ നുള്ളുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം പാടേ മാററാതെ വിദ്യാഭ്യാസം നന്നാകാൻ പോകുന്നില്ല. തീർച്ച.

രണ്ടാമതായി അവർ പറയുന്നതു് മലയാളഭാഷ പരിപുഷ്ടമാകാൻ ഈ പരിവർത്തനം പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നുള്ളതാണ്. ഇന്നു മലയാളസാഹിത്യത്തിനുള്ള പ്രധാനമായ ഒരു പോരായ്മ ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ക്ഷാമമാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൻെറ വിജ്ഞാനപ്രദമായ ശാഖയെ പുറംതള്ളിക്കൊണ്ട് വിനോദപരമായ ശാഖ പുരോഗമിക്കുകയാണ്. എവിടെയും പ്രേമകഥകൾക്കും ഡിറെക്ടീവുകൾക്കും മേന്മ നൽകുമ്പോൾ "വിജ്ഞാനശകലങ്ങളും" "ശാസ്ത്രദീപികയും" സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളായി ആരും കണക്കാക്കുന്നില്ല. മലയാളസാഹിത്യമാകുന്ന,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

BASKETBALL TEAM (1959 – '60)
Winners of the Bartholomeo Trophy–the undefeated Champions in Trivandrum District League Tournaments.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

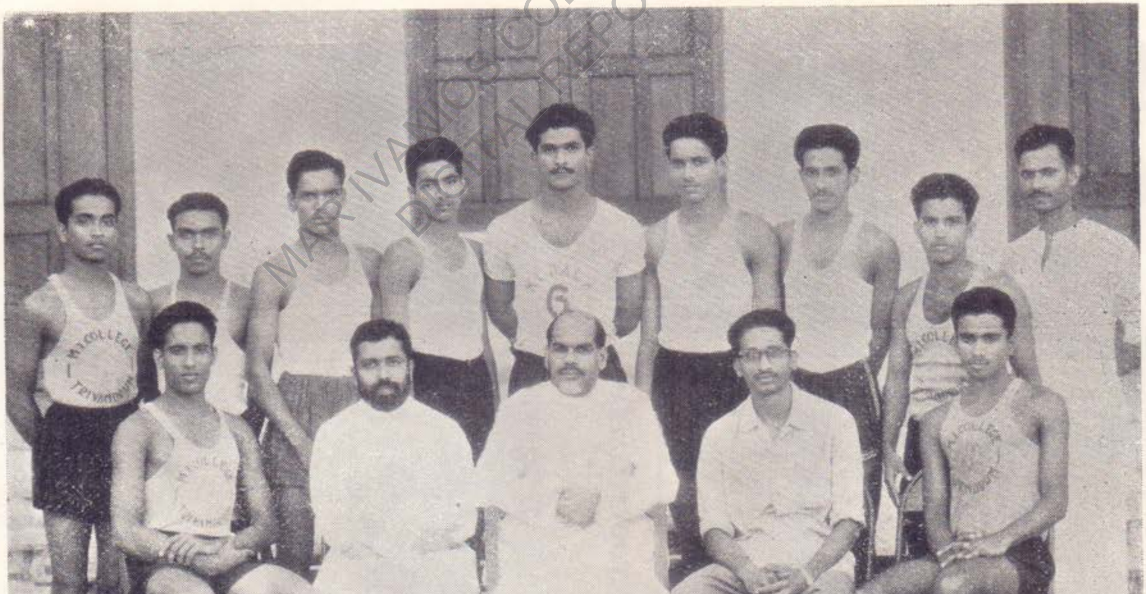

VOLLEY BALL TEAM (1959–'60)
The Kerala University Volleyball Champions & Winners of The Bartholomeo Trophy.

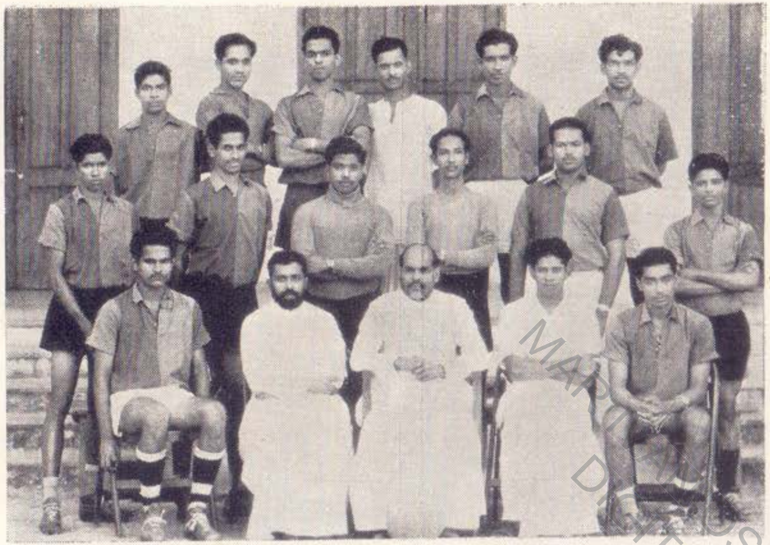

FOOTBALL TEAM (1959-'60)

HOCKEY TEAM (1959-'60)

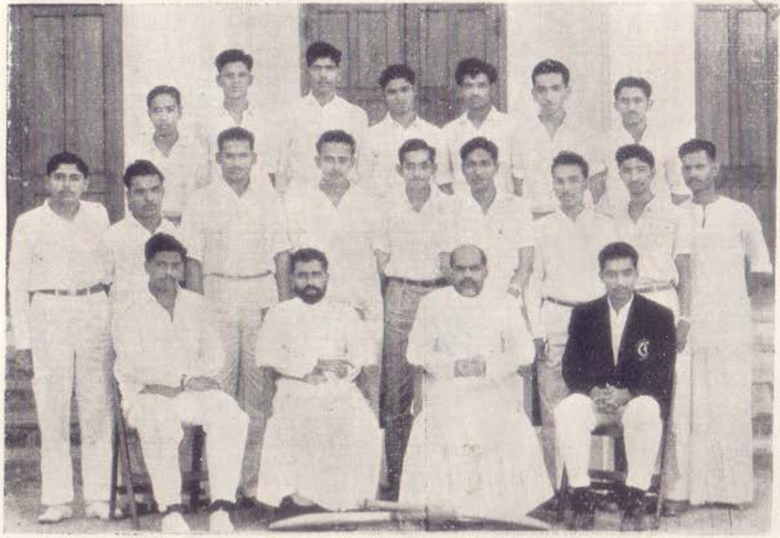

CRICKET TEAM (1959-'60)

ATHLET IC C

സ്ത്രീയുടെ മുഖമാകുന്ന വിജ്ഞാനപ്രദമായ ശാഖവികൃതവും ഉടലാകുന്ന വിനോദപരമായ ശാഖ സൗന്ദര്യമുള്ളതും ആണെങ്കിൽ മലയാളസാഹിത്യമാകുന്ന സ്ത്രീ സുന്ദരിയാണെന്ന് ഒരു മൂഢനും പറയുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള വിജ്ഞാനപ്രദമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാകുവാൻ ഈ വ്യതിയാനം സഹായിക്കയും തൻമൂലം മലയാള സാഹിത്യം തഴച്ചു വളരുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ അതു് എത്രയോ നല്ലതാണു്.

ഇങ്ങനെ എന്തുകൊണ്ടു നോക്കിയാലും മലയാളം അദ്ധ്യയന ഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചാൽ തെററില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. ഇനിയും ശ്രേഷ്ഠന്മാരായ ആളുകളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു നോക്കാം. മാതൃഭാഷയിലുള്ള വിദ്യാദാനം ആണു് നല്ലതെന്നു് മഹാത്മജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് സുവിദിതമാണു്. ഈ അടുത്തകാലത്തു് (1959-നവംബർ 2-ാംതീയതി) മുൻ പശ്ചിമബംഗാൾ മുഖ്യമന്ത്രിയും, ഇപ്പോൾ അവിടുത്തെ പി. എസ്സ്. പി. ചെയർമാനുമായ പി. സി. ഘോഷ് പ്രസ്താവിച്ച അഭിപ്രായം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"സ്വാതന്ത്ര്യഭാരതത്തിന്റെ പുനഃസംഘടനയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു് അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം വെള്ളക്കോളറണിഞ്ഞ മാന്യന്മാരെ സൃഷ്ടിക്കയല്ല. സ്വതന്ത്രചിന്തയുടെ വികാസത്തിനു മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള അദ്ധ്യയനം ആവശ്യമാണു്." ഇതിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലൂടെയുള്ള അദ്ധ്യയനം ചിന്താശക്തിയെ ഇല്ലാതാക്കുമെന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനിയും മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പറയുന്നതെന്താണെന്നു് നോക്കാം.

"ഏതൊരു വേദവുമേതൊരു ശാസ്ത്രവു-
മേതൊരു കാവ്യവുമേതൊരാൾക്കും
ഏത്തിൽ പതിയേണമെങ്കിൽ സ്വഭാഷതൻ
വക്ത്രത്തിൽനിന്നുതാൻ കേൾക്കവേണം."

ഇങ്ങനെ മഹത്തുക്കളെല്ലാം മാതൃഭാഷയിലൂടെയുള്ള അദ്ധ്യയനത്തെ മാനിക്കുന്നുണ്ടു്. വെള്ളക്കോക്കു് ക്ലാർക്കുകളെ ഉണ്ടാക്കാൻ കരുതിക്കൂട്ടി കരുപ്പിടിപ്പിച്ച ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം സമീപഭാവിയിൽത്തന്നെ ഉടച്ചു വാർത്തു് മഹാത്മജിയുടെ അടിസ്ഥാനവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽ വരുത്തുമെന്നും കോളേജുകളിലെ അദ്ധ്യയനഭാഷ മലയാളമാക്കുമെന്നും അതിനായി വിദ്യാർത്ഥികളും മററു ബന്ധപ്പെട്ടവരും പരമാവധി പരിശ്രമിക്കുമെന്നും ഉള്ള വിശ്വാസത്തോടു കൂടി ഈ എളിയ ലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഒരു ജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു

(കെ. സത്യദാസ് II Bsc)

വളരെ ക്ഷീണിച്ചാണ് ഞാൻ ആഫീസിൽ നിന്നു മടങ്ങുന്നതു്. 'ബീച്ചിൽ' പോയി കുറച്ചു കാററുകൊള്ളുകയോ വെടിപറഞ്ഞു രസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ഒരു വിനോദവൃത്തിയായി 'ലത' തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുകയാണു്. പക്ഷേ, അവിടെയും എൻെറ പെരുമാററം എത്രയോ വിചിത്രമായിരുന്നു! എത്രയെത്ര പ്രണയ നാടകങ്ങളാണു് അവിടെ നടക്കുന്നതു്. കാററുകൊള്ളാൻ വരുന്ന കാമിനീകാമുകന്മാർ കൈകോർത്തു ചാടിച്ചാടി നടക്കുന്നതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു് അവിടത്തെ വെള്ളിമണൽ ദൂരെ തെറിച്ചു വീഴുകയാണു്. ആ ഓരോ മണൽത്തരിയും എൻെറ ഹൃദയത്തെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോകും. ലത നിർബന്ധിച്ചിട്ടുപോലും അവളുമായി കൈകോർത്തുനടക്കാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എങ്കിലും എന്നെരസിപ്പിക്കാനായി അവൾ പലതും പറയും. ഞാൻ മിണ്ടാതിരുന്നു് അതെല്ലാം ശ്രവിക്കും. തിരമാല അടിച്ചുകയറുന്ന ആ വെളുത്ത പതയിൽ തെന്നിത്തെന്നി നടക്കാൻ അവൾക്കുമില്ലേ മോഹം? കഷ്ടം, എന്തൊരു ദാമ്പത്യജീവിതം! പക്ഷേ, നീറുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ അറേബ്യൻ കടലിൽ മുഴുവൻ കഴുകിയാൽ പോലും തണുക്കുകയില്ല.

എൻെറ സുഖത്തിനുവേണ്ടി അവൾ എന്തുമാത്രം കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കുന്നു! ഒരു ഭർത്താവിനു അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കടമകൾക്കപ്പുറം അവൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആഫീസിൽനിന്നു വരാൻ വൈകിയാൽ ഗേററിൽ കാത്തു നിൽക്കുകയായി. കുളിച്ചൊരുങ്ങി പൂവുംചൂടി കാത്തു നിൽക്കുന്ന അവൾ, തൻെറ ചെന്തൊണ്ടിനീർച്ചുണ്ടു് ഒന്നിളക്കിചോദിക്കും, "എന്താ താമസിച്ചതു്?" എന്നു്. ഒപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ആ നുണക്കുഴികൾ ഉത്തരംലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ തെളിയുകയില്ല. വസ്ത്രങ്ങൾ മാറുന്നതിനിടയിൽ കാപ്പി വന്നു കഴിയും. എന്നെ ആനന്ദിപ്പിക്കാനായി, അവൾ ബീച്ചിൽപോകാൻ നിർബന്ധിക്കും.... ....

* * * * *

മുകളിൽ പങ്കാ കറങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഉള്ളു് നീറുകയാണു്. രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു വന്ന ഒരുകത്തു പോസ്റ്റുമാൻ എന്നെ ഏൽപ്പിച്ചു. വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ ഞാനതു പൊട്ടിച്ചു. എഴുത്തല്ല; സർട്ടിഫിക്കററാണ്. എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ വേരൂന്നി, തഴച്ചു വളർന്നു്, കൊഴിഞ്ഞുപോയ ആ ജീവിതത്തിൻെറ അവശിഷ്ടമായിരുന്ന ആ സർട്ടിഫിക്കററു്. എൻെറ ശരീരം തളരുകയാണു്. ഹൃദയം പുകയുകയാണ്. ആ പുക കട്ടിക്കട്ടിയായി മുകളിലോട്ടുയർന്നു.....ഞാനെൻെറ ചുററുമൊന്നു കണ്ണോടിച്ചു. കൂട്ടുകാർ ചുററുമിരുന്നു പണിയെടുക്കുകയാണു്. എൻെറ ഈ അവസ്ഥ അവർ കണ്ടോയെന്നു് ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചു. ഇല്ല, ഞാൻ ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഫയൽ മടക്കി വച്ചു. ഒരു ലീവ് ലററർ എഴുതി. അടുത്തിരുന്ന രവിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് വീട്ടിലേക്കു് മടങ്ങി. ആ സർട്ടിഫിക്കററു് എൻെറ കൈയിലിരുന്നു ശ്വാസം മുട്ടുകയാണു്.

പതിവിനു് വിപരീതമായിട്ടാണു് ഞാനന്നു് വീട്ടിൽ വന്നതു്. ലത അടുത്തെത്തി; പ്രേമപൂർവം വിവരമാരാഞ്ഞു. എൻെറ മൂകതയെ ഭഞ്ജിച്ചുകൊണ്ടവൾ പലതും ചോദിച്ചു. എനിക്കു് ദേഷ്യം വന്നു. "എനിക്കു തോന്നീട്ടുവന്നു." അതൊരു ഇടിമുഴക്കമായിരുന്നു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

അവൾ കൂടുതൽ സമയം എന്റെയടുത്തു നിന്നില്ല. അവൾ പോകുമ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിൽ നിന്നു് ചുടുനീർക്കണങ്ങൾ എന്റെ കാലിൽ ഇററിററു വീണു. എന്റെ ഹൃദയം പിടഞ്ഞു. അവൾ എന്നെ എന്തുമാത്രം സ്നേഹിക്കുന്നു! എന്നിട്ടു്....? എന്നിട്ടു്....? എന്നിട്ടും ഞാനെന്തുകൊണ്ടവളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. അവൾക്കും വികാരങ്ങളും വികാരങ്ങളുമില്ലേ? വിവാഹം കഴിച്ചതിൽപിന്നെ ഒരു ദിവസംപോലും അവളോടു് ആത്മാർത്ഥമായി പെരുമാറിയിട്ടില്ല. ഒരു ഭാര്യയെന്നനിലയിൽ ഞാനവളെ ബഹുമാനിച്ചിട്ടില്ല. എത്രയെത്ര രാത്രിയിൽ എനിക്കുവേണ്ടി അവൾ കാത്തിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം പോലും അവളെ സിനിമാകാണാൻ കൊണ്ടുപോയിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും അവൾ കരഞ്ഞില്ല....!

"എനിക്കു തോന്നീട്ടു വന്നു." ഹോ! അതവളുടെ ശരീരത്തിൽ ഭയങ്കരമായ മുറിവേൽപ്പിച്ചു കാണും. അവൾ ഇതുവരെ ഒരിക്കലും സംശയാസ്പദമായി പെരുമാറിയിട്ടില്ല. പിന്നെന്തിനു് തോന്നിയപ്പോൾ ആഫീസിൽനിന്നു വന്നു് അവളതു് അറിയേണ്ടവളാണു്. അവളുടെ കഥ മുഴുവനും ആദ്യരാത്രിയിൽ തന്നെ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ ജീവിതത്തെപ്പററി ഒരക്ഷരംപോലും ഞാനവളോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ദാമ്പത്യജീവിതം ഏററവും സുന്ദരമാണെന്നു് പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നു് പഠിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ, യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അവളുടെ നിസ്സഹായത വ്യക്തമാക്കിയിട്ടു്, അവൾ പിണങ്ങി തിരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും അവൾ കരഞ്ഞിട്ടില്ല.... ഒരു സ്ത്രീക്കു് ഏററവും മനോവേദനയുണ്ടാക്കുന്നതു് അവളെ തെററിദ്ധരിക്കുകയാണു്. ദൈവതുല്യനായി ആരാധിക്കുന്ന ഭർത്താവു് അവളെ തെററിദ്ധരിക്കുന്നതാണവൾക്കു് ദുസ്സഹം. അതുകൊണ്ടാണവൾ കരഞ്ഞതു്. ആശ്വാസസൂചകമായ ഒരു വാക്കുപോലും ഞാനവൾക്കു് നൽകിയില്ല. കഷ്ടം....! ഇങ്ങനെ എത്രകാലം കഴിയും.... ....?

"മരണം വരെ...." ലത ആ വാതലിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടു നിൽക്കുകയാണു്. എന്റെ ഓർമ്മകൾ പുളകപ്പെട്ടു. ഒരു നിലാവുള്ള രാത്രിയിൽ എന്നെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞതാണു് ഈ ജീവിതം മരണംവരെ പോകുമെന്നു്. അതു വാസ്തവമായിരുന്നു. അങ്ങനെയല്ലേ സരളേ.... ....

....

സരള സ്കൂളിൽപോകാൻ വരുകയാണു്. ഞാനക്ഷമനായി കാത്തുനിന്നു.

"നാളെ മുതൽ ഒൻപതുമണിക്കു വന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോകും. എനിക്കു സാറിന്റെ തല്ലു കൊള്ളാൻ വയ്യ."

"സാറു തല്ലുമോ....?" സരള അൽഭുതപ്പെട്ടു.

"നിന്നെപ്പോലുള്ള പെമ്പിള്ളേരെ തല്ലുകില്ലരിക്കും." ഞാനവളെ കളിയാക്കി.

"എങ്കിൽ വേഗം പോകാം." അവൾ നിർദ്ദേശിച്ചു.

"പൗഡറിടണ്ടേ?"

"വേണ്ട."

അവൾ സ്കൂളിലേക്കു നടന്നു കഴിഞ്ഞു. വീട്ടിൽവന്നു് പൗഡറിട്ടാണു് അവൾ സാധാരണ സ്കൂളിൽ പോകുന്നതു്. അവളുടെ വീട്ടിൽ ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല. ഞാൻ പൗഡറിട്ടു് തല ചീകിവയ്ക്കുന്നതാണവൾക്കിഷ്ടം. "നിന്നെപ്പോലുള്ള പെമ്പിള്ളേരെ സാറു തല്ലുകേല്ലരിക്കും." അതവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറച്ചുകാണുമോ? ശരിയാണു്. കുട്ടിയെങ്കിലും അവളൊരു സുന്ദരിയായിരുന്നു. പുസ്തകവുമെടുത്തു് കുറച്ചു പൗഡറുമായി ഞാനവളുടെ പുറകെ ഓടി. തോടിന്റെ മാവിൽവച്ചു് ഞാനവളുടെ മുഖത്തു് അതു് ഇട്ടുകൊടുത്തു. സഹപാഠിയായ രാധ അതു കണ്ടു. അവൾ നാണിച്ചു പോയി.

* * * – *

ആ പഴഞ്ചൻ തോടിനും പുതുമയുണ്ടായി. ഇരുകരയും പരന്നു കിടക്കുന്ന നെൽപ്പാടങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി അണക്കെട്ടുകൾ അങ്ങി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ങ്ങായി ഉയർന്നു. കാലം മാറി.. ....

പക്ഷേ, ഞാനും സരളയുമായുള്ള അടുപ്പം അകലാൻ പോകുകയാണ്. എനിക്കാസ്കൂളിനോട് യാത്രപറയേണ്ട കാലമായി. അവൾക്ക് വീണ്ടും മൂന്നു വർഷംകൂടി പഠിച്ചേ മതിയാകൂ.

വസന്തകാലത്ത് വീട്ടിൽ വെള്ളം കോരാൻ വരുമ്പോഴാണ് പിന്നെ ഞാനവളെ കണ്ടത്. ഒരു വർഷത്തെ കാളേജ് ജീവിതത്തിന്റെ മധുരസ്മരണകൾ അയവിറക്കിക്കൊണ്ടാണ് ഞാനവളോടു സംസാരിച്ചത്. ഞാനവളെ കാപ്പികുടിക്കാൻ വിളിച്ചു. അവളതു നിരസിച്ചു. വെള്ളം കോരി നിറച്ചു വച്ചിരുന്ന ചെപ്പുകുടം രണ്ടുകൈകൊണ്ടും തൂക്കിയെടുത്ത് ഞാനവളുടെ തലയിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു കൈ വെള്ളംകോരി അവളുടെ മുഖത്ത് ഞാൻ ഒഴിച്ചു. പിണങ്ങിയപോലെ അവൾ നടന്നകലുകയാണ്. എന്തൊരു സൗന്ദര്യം! അമ്പിളിക്കലയെപ്പോലും വെല്ലുവിളിക്കുന്ന സൗന്ദര്യം.

മററത്തെ മുല്ലയിൽ വിടർന്നു വിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന പൂക്കൾ അവളുടെ ജീവനാണ്. ചില ദിവസങ്ങളിൽ അവൾക്കതു കിട്ടാറില്ല. മററുള്ള പുഷ്പപ്രേമികളായ കസ്തൂരിക്കുട്ടികൾ പകലേതന്നെ പറിച്ചുകൊണ്ടു പോകും. ഒരു ദിവസം അവൾ വന്നിട്ട് നിരാശതയോടെ മടങ്ങിപ്പോയി. അവൾക്ക് കൊടുക്കാനായി അന്നു രാത്രിയിൽത്തന്നെ ഞാൻ മുല്ലമൊട്ടുകൾ ശേഖരിച്ചു തുടങ്ങി. അവളതു സ്വീകരിച്ചില്ല. ഞാൻ പൗഡറിട്ടു വളർത്തിയ ആ മുഖം താണുപോയി. അവളുടെ കണ്ണിൽനിന്നും രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ, എന്റെ കൈയിലിരുന്ന പകുതിവിരിഞ്ഞ പൂക്കളിൽ അടർന്നു വീണു. അവ പൂർണ്ണമായി വികസിച്ചു. എന്നിട്ടു അവളതു സ്വീകരിച്ചില്ല....ഒരു വർഷത്തെ പരിവർത്തനങ്ങൾ. "നമുക്കിനി സ്വാതന്ത്ര്യമായി സംസാരിക്കാൻപോലും അവകാശമില്ല. ഈ ലോകം അത്ര ഭയങ്കരമാണ്." അവളുടെ ഹൃദയം എന്നോടു മന്ത്രിച്ചു. ഒരുകൈ പൂക്കളിൽ നിന്നു് ഒരു പൂവുമാത്രം എടുത്തുകൊണ്ടവൾ ഓടിപ്പോയി. അവൾ ആ രാത്രി മുഴുവനും കരഞ്ഞു കാണും. അവൾ വളർന്നതിൽ ഞാൻ സങ്കടപ്പെട്ടു. പിന്നെ അവൾ പൂവിറുക്കാൻ വന്നിട്ടില്ല. ചില ദിവസങ്ങളിൽ അവ ആർക്കും വേണ്ടാതെ കൊഴിഞ്ഞു കിടക്കും. ഞാൻ കൊടുത്ത മുല്ലവള്ളി അവളുടെ വീട്ടിലും പൂത്തു തുടങ്ങി. എന്റെ ഹൃദയം പിടയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഞാനവളെ സ്നേഹിച്ചു.

അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലാൻ എനിക്കു പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ രോഗിയായ അവളുടെ പിതാവ് എന്നെ വല്ലാതെ നോക്കും. എന്നെ കാണുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം നോവുകയാണ്. അതിന്റെ കാരണം വ്യക്തമാക്കാനുള്ള കരുത്ത് അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ഒരു പൊട്ടിത്തെറിക്കലിനുകൂടി കളമൊരുക്കാതെ അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

സരളയുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും അതോടെ അവസാനിക്കുമെന്നായി. എന്നാൽ എസ്സ്. എസ്സ്. എൽ. സി-യുടെ ഫലം പുറത്തു വന്നപ്പോൾ അവൾ ഒന്നാമതായി പാസ്സായി. അവളെ തുടന്നു പഠിപ്പിക്കുവാൻ വീട്ടുകാരെ ഞാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, അതിനവർക്ക് നിവൃത്തിയില്ലായിരുന്നു. അഞ്ചെട്ടു കുട്ടികളെ പോററാനുള്ള മററു പോംവഴികൾ അവർ ആരാഞ്ഞു. ഇൻറർമീഡിയററ് തോററ് പി. എസ്. സി. ടെസ്റ്റ് എഴുതി ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ഞാൻ അവളെ പഠിപ്പിക്കാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. അവളുടെ വലിയച്ഛൻ അതിനെ നിരോധിച്ചു. അവളുടെ അമ്മയുടെ പൂർണ്ണസമ്മതം ഞാൻ വാങ്ങി. ആ വലിയച്ഛൻ ആ വീട്ടിൽ പിന്നെ കാലുകുത്തിയിട്ടില്ല.

സരളയും അതിൽ പ്രതിഷേധം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തി. എനിക്കു സംശയമായി. എന്നെ അവൾ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ? ഇല്ലെങ്കിൽ എന്നെക്കാണുമ്പോൾ അവളുടെ ഹൃദയം നൊമ്പരപ്പെടുന്നതെന്തിന്? പറയുന്ന വാക്കുകൾ പതറുന്നതെ

ന്തിനു്? കരളിൽ കൊള്ളുന്ന വാക്കുകൾ പറയുമ്പോൾ അവൾ കരയാറില്ലേ? എനിക്കു പാട്ടു കേൾക്കണമെന്നു് പറയുമ്പോൾ അവൾ പാടിയിട്ടില്ലേ? പിന്നെന്തിനവൾ ആ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചു? ഞാനാലോചിച്ചു.

"സരളയെന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലേ?" ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ചോദിച്ചു.

"നാട്ടുകാരെന്തുപറയും?" അവൾ കരയുകയാണു്. ആ കണ്ണുനീർ ഞാൻതന്നെ തുടച്ചുമാററി.... അങ്ങനെ ഞാനവളെക്കൊണ്ടു സമ്മതിപ്പിച്ചു ... പിന്നീടുള്ള എൻെറ പരിശ്രമം മുഴുവനും സരളയുടെ പഠിത്തച്ചെലവിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. കാലം കാത്തുനിന്നില്ല.... അവൾ വളരുകയാണു്.... പൂർണ്ണയൗവനത്തിലേക്കു്....

"സരളേ, അടുത്തവർഷം നിന്നെ ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കും." ഒരു കാളേജ് കുമാരിയുടെ മുന്നിൽ എൻെറ ആഗ്രഹങ്ങൾ മറകൂടാതെ നിരത്തിവയ്ക്കുകയാണു്....

"ഇത്ര അത്യാവശ്യമോ?" അവളെന്നെ കളിയാക്കി.

"പിന്നെ ഇങ്ങനെ എത്രകാലം കഴിയും?...." ഞാൻ ഭാവിയെപ്പററി ചിന്തിച്ചു.

"മരണംവരെ.... ...." അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടാണതു് പറഞ്ഞതു്.

"വേണ്ട, ഒരു വർഷംകൂടി മതി...." ഞാനവളെ തിരുത്തി.... ....

അല്പം പരുപരുത്ത ശബ്ദത്തിലാണു് ആ വാചകം പുറത്തു വന്നതു്. എൻെറ കണ്ണുകൾ തുറന്നു. ലത കാപ്പിയുമായി മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നു. അവളിൽ എന്തോ ചില മാററങ്ങൾ. വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ അവൾ ആ കാപ്പി എൻെറ നേക്കു നീട്ടി. ആ കാപ്പി ഞാൻ സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവളുടെ ആത്മാവിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ അഗ്നിപർവതം പൊട്ടും. ലാവാ പ്രവഹിക്കും മനുഷ്യരാശി മുഴുവൻ വേദനിച്ചു നശിക്കും. ഒരു കൊച്ചു കുട്ടിയെപ്പോലെ ഞാനതനുസരിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൾ കരയുകയാണു്. ആ കരച്ചിലിനു് എന്തോ ഒരു പ്രത്യേകത. എൻെറമേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ കരച്ചിലിൽ ഞാനൊരു ഭർത്താവായി മാറി. അന്നാദ്യമായി അവളുടെ—ഒരു ഭാര്യയുടെ—കണ്ണുനീർ ഞാൻ തുടച്ചുമാററി. അത്രയുംകാലം അവളിൽ നിന്നു് മറച്ചു വച്ചിരുന്ന—ദഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന—ആ രഹസ്യം അവളെ ഞാനറിയിച്ചു....

"എന്തുകൊണ്ടവളെ വിവാഹം കഴിച്ചില്ല?" ലത ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങളുടെ വിവാഹം നടക്കുമെന്നായി. പക്ഷേ...."

"എന്തുപക്ഷേ...."

"നടന്നില്ല....," ഞാൻ തുടർന്നു; "അതിൻെറ രഹസ്യം അവളുടെ വലിയച്ഛനറിയാമായിരുന്നു. നീ ആ കഥ അറിയേണ്ട ലതേ ..." ഞാൻ നിറുത്തി.

അവൾ നിർബന്ധിച്ചു. പരസ്യമായ ആ രഹസ്യം എന്തായാലും ലത അറിയും. പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല ... തിങ്ങി നിറഞ്ഞ ചിറ പൊട്ടിയേ മതിയാകൂ. ചിന്നിച്ചിതറിയ രണ്ടു മൂന്നു വാക്കുകൾ ആ മൂകതയെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോയി.

"ഞങ്ങൾ.... ത.... മ്മി.... ൽ.... രക്ത.... ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു."

എനിക്കു പിന്നെ സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സരള പരീക്ഷ എഴുതിയിട്ടു് എനിക്കയച്ച ഒരു കത്തു് ഞാനവൾക്കു് കൊടുത്തു.

"പ്രിയപ്പെട്ട ... .,

ചേട്ടനുവേണ്ടി ഞാൻ ജീവിച്ചു; പരീക്ഷ എഴുതി സർട്ടിഫിക്കററു വാങ്ങിച്ചുകൊള്ളണം.... തിരുത്തിയാലും തീരാത്ത ഒരു തെററിനെ എനിക്കു് തിരുത്തണമെന്നാഗ്രഹമില്ല. അന്ത്യയാത്രക്കനുവാദം തരൂ ചേ.... ട്ടാ....! തെററുണ്ടെങ്കിൽ, ക്ഷമിക്കണേ.... .... സരള".

ആ സർട്ടിഫിക്കററു് കൈയിൽനിന്നു് നിലം പതിച്ചതു് ഞാനറിഞ്ഞില്ല. ലത അതെടുത്തു; ചില ഭാഗങ്ങൾ അവ്യക്തമായി വായിച്ചു.

".... Sarala .... Passed .... With a First Class."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സോളായും നാച്ചുറലിസവും

(എഫ്. അബിലിയൂസ് II D. C.)

വിശ്വസാഹിത്യോദ്യാനത്തിൽ മലരണിഞ്ഞും മധു ചൊരിഞ്ഞും ഹൃദയഹാരിയായി പരിലസിക്കുന്ന ഒരു സുമലതികയാണ് ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യം. ഈ സുമലതികയുടെ നറുമണം വിശ്വവ്യാപകമാക്കാൻ, ശേഷിയും ശേമുഷിയും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒട്ടനവധി പ്രതിഭാശാലികൾ ആത്മാർത്ഥമായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ ഡ്യൂമാസ്, വിക്റ്റർ ഹ്യൂഗോ, ബൽസാക്ക്, വെർലയിൽ, ഫ്ളാബർട്ട്, എമിലിസോള, മോപ്പസാങ്ങ് തുടങ്ങിയവർ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാം തന്നെ ലോകജനതയുടെ മുക്തകണ്ഠമായ അഭിനന്ദനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതരായവരാണ്. പദസൗകുമാര്യം തിങ്ങിത്തുളുമ്പി നിൽക്കുന്ന ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായ ഇവരെ ലോകം ഒരിക്കലും വിസ്മൃതി കോടിയിൽ തള്ളുകയില്ല.

ആദികാലങ്ങളിൽ മതം കലയിൽ സ്വാധീനതാശക്തി ചെലുത്തിയിരുന്നു. മതത്തിനു തത്വജ്ഞാനത്തോടു കൂടുതൽ സാദൃശ്യമുണ്ട്. തന്മൂലം തത്വജ്ഞാനം കലയിൽ സ്വാധീനതചെലുത്തി. കാലത്തിന്റെ പാഞ്ഞൊഴുക്കിൽ ശാസ്ത്രം കലയിൽ ആധിപത്യം സൃഷ്ടിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടു കൂടി കല ഒരു നവീനപഥം സ്വീകരിച്ചു. ഈ പന്ഥാവിനെ സുഗമമാക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചവരിൽ അദ്വിതീയനാണ് എമിലി സോളാ. അദ്ദേഹം ശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു. ഇതുമൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളും സൂക്ഷ്മ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വിധേയമാണ്. അദ്ദേഹം തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്, ശാസ്ത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ അവയുടെ വിശാലചക്രവാളങ്ങളേയും അവയുടെ പ്രഭാവമേറിയ ഉപാധികളേയും കരസ്ഥമാക്കും. ഞാൻ ശാസ്ത്രത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ

സ്നേഹിച്ച ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ അവശിഷ്ടം. ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി; അവളെ ഞാനിനിയും പഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു ..." എന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾ അതിരുകവിഞ്ഞു പായുകയാണ്. കണ്ണിൽനിന്നു് അടർന്നു വീണ രക്തക്കണ്ണീർ ലതയുടെ ഹൃദയത്തെ ഭേദിച്ചു കാണും.

"നമുക്കവളെ പഠിപ്പിക്കാം...." ലത ഉറപ്പു തന്നു.

"അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ...." എനിക്കതു നിശ്ചയമുണ്ട്.

"അല്ല, നമ്മുടെ കുഞ്ഞിനു് സരളയെന്നു് പേരിടാം. അവളെ നമുക്കു പഠിപ്പിക്കാം ...." ലത എന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു....

എന്നാൽ എന്റെ പുരുഷത്വത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന വാക്കുകളായിരുന്നു അവ. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ അന്നാദ്യമായി ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ പ്രശ്നം ഉദിക്കുകയാണ്....ഞാനവളെ അന്നാദ്യമായി ആത്മാർത്ഥമായി ആശ്ലേഷിച്ചു. എന്നാൽ ആ സർട്ടിഫിക്കേററ് ഞങ്ങളുടെ മാറുകൾക്കിടയിൽ കിടന്നു ഞെരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. തെററു പററിയ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ വിലയില്ലാത്ത ഡിഗ്രി ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അകററുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, തിരമാലകളുടെ ആലിംഗനമേററ് മദിച്ചുവന്ന ഒരിളങ്കാററ് ഞങ്ങളെ തലോടിക്കൊണ്ട് കടന്നുപോയി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കൃതികൾ സാമൂഹ്യമെന്നതിനെക്കാൾ ശാസ്ത്രീയമാകുന്നു''

1840 ഏപ്രിൽ രണ്ടാം തീയതി 'മദ്യത്തിന്റെയും മഹിളയുടേയും നാടാണെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന പാരീസിന്റെ ഒരു കോണിൽ വിശ്വവിഖ്യാതനായ 'എമിലി എഡ്വേർഡു' അന്റോനിസോളാ' ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ഇററലിക്കാരനും മാതാവു് ഫ്രഞ്ചുകാരിയുമാണു്. ശൈശവത്തിൽ തന്നെ പിതാവു് കാലഗതി പ്രാപിച്ചതു മൂലം സ്നേഹനിധിയായ മാതാവിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണു് സോളാ വളർന്നുവന്നതു്. പിതാവിന്റെ മരണത്തോടുകൂടി ഇദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. വളരെയധികം പ്രതീക്ഷകളോടും മധുരസ്മരണകളോടും കൂടിയാണു് വാത്സല്യനിധിയായ മാതാവു് തന്റെ മകനെ കലാലയ ജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചതു്. എന്നാൽ മകനെ ഒരു ബിരുദധാരിയായി കാണാനുള്ള ഭാഗ്യം ആ കാരുണ്യമൂർത്തിയായ മാതാവിനു ലഭിച്ചില്ല. കുറച്ചു നാളുകൾക്കു ശേഷം സോളാ ജീവിതവൃത്തിക്കു വേണ്ടി ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായി ജോലി നോക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ അവസരത്തിലാണു് സോളാ തന്റെ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിലേക്കു തിരിച്ചതു്. അദ്ദേഹം ധാരാളം ചെറുകഥകളും നോവലുകളും രചിക്കുകയുണ്ടായി. ഷെയിം, നാനാ, മനുഷ്യമൃഗം, മദ്യശാല മുതലായവ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധ കൃതികളാണു്. ഷെയിമിലെ മാദലിനും സൗന്ദര്യവതിയായ നാനായും വിശ്വസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജ്ഞിമാരായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ യോഗ്യതയുള്ളവരാണു്.

എമിലി സോളയുടെ രചനാരീതിയെക്കുറിച്ചു് പലർക്കും പല പരാതികളുണ്ടു്. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ഒന്നുമൊളിക്കാതെ നഗ്നമായി നമുക്കു കാട്ടിത്തരുകയാണു് സോളാ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജീവിതത്തെ തിരശ്ശീലയിട്ടു മൂടി അതിൽ കൂടി കാണാതെ, നേരിട്ടു കണ്ട മനുഷ്യരാശിയുടെ ആവേശങ്ങളും അഭിലാഷങ്ങളും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കിത്തരാനാണു് അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

സമ്പന്നയായ ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യത്തെ എമിലി സോള തന്റെ കഴിവുകൾ കൊണ്ടു് പരിപുഷ്ടിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യ അക്കാഡമിയിൽ അംഗമാകാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നുള്ള കാര്യം വളരെ നിരാശതാജനകമാണു്. ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യചക്രവർത്തിയായ ബൽസാക്കിനും ഇതേ അനുഭവമാണു് കൈ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നോർക്കുമ്പോൾ അത്ഭുതപ്പെടാതെ തരമില്ല. 1902 സെപ്തംബർ 29-ാം തീയതി രാത്രി പതിവുപോലെ സോള കിടക്കുവാൻ ഉറക്കറയിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രഭാതത്തിൽ ലോകം ദർശിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതശരീരത്തെയാണു്. അങ്ങനെ വിശ്വസാഹിത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രതിഭാശാലിയും ശാശ്വതസ്മരണീയനുമായ സോളാ, കുറച്ചധികം ജനങ്ങളെ നിരാശതയിൽ നിമഗ്നരാക്കിക്കൊണ്ടു കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു.

വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ നാച്ചുറലിസ്റ്റു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനാണു് എമിലി സോളാ. നാച്ചുറലിസത്തിന്റെ ഒരു മൗലികതത്ത്വം മനുഷ്യരുടെ ജീവചരിത്രം അവരുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ജീവിതമനുസരിച്ചിരിക്കുമെന്നുള്ള ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പാരമ്പര്യതത്ത്വമാണു്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന നല്ലതും ചീത്തയുമായ കാര്യങ്ങൾ, സാഹചര്യങ്ങളുടെ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു്, അവരുടെ സന്തതികളിൽ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുവിധത്തിൽ പ്രകടമാകാതിരിക്കയില്ല. ഭൂരിമനുഷ്യരുടെയും പൂർവ്വികന്മാർ അസാന്മാർഗ്ഗിക ജീവിതം നയിച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നാണു് നാച്ചുറലിസ്റ്റുകാരുടെ വാദം. ഈ തത്ത്വങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നിരീക്ഷണപൂർവ്വം എമിലി സോളാ നോവലുകളെഴുതീയിട്ടുണ്ടു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സോളാ നാച്ചുറലിസ്റ്റ് രീതിയിൽ എഴുതീട്ടുള്ളതാണ് പ്രസിദ്ധമായ 'റൂജൺ–മക്കാർട്ട്' ചരിതം. നീണ്ട ഇരുപത്തഞ്ചു കൊല്ലം കൊണ്ട ഗംഭീരങ്ങളായ ഇരുപതു നോവലുകൾ ഇതിനുവേണ്ടി എഴുതിത്തീർത്തു. വസ്തുക്കളുടെ സൂക്ഷ്മസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും യാഥാർത്ഥ്യം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ഇദ്ദേഹം വളരെയധികം സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയും ഒട്ടനവധി ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

റൂജൻ–മക്കാർട്ടുചരിതം അസ്ഥിരസ്വഭാവക്കാരിയായ ഒരു സ്ത്രീയിൽനിന്നുമാണാരംഭിക്കുന്നത്. സാധുവും പ്രയത്നശാലിയും സുമുഖനുമായ ഒരു കർഷകയുവാവായ റൂജൺ അനിയന്ത്രിത സ്വഭാവക്കാരിയായ ആഡിലേഡിന്റെ ഭർത്തൃപദം സ്വീകരിച്ചു. ഈ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിൽനിന്നു ഒരു ശിശു ഭൂജാതമായതോടുകൂടി ആ ബന്ധം ശിഥിലമാകുകയും, ദുർമാർഗ്ഗിയും മദ്യപനുമായ മക്കാർട്ട എന്ന കള്ളക്കടത്തുകാരന്റെ വെപ്പാട്ടിയായി ആഡിലേഡ് ഉയരുകയും ചെയ്തു. ഈ അധാർമ്മിക ബന്ധത്തിൽനിന്നും രണ്ടു കുട്ടികൾ ജനിക്കുന്നു. ധാർമ്മിക ബന്ധത്തിൽനിന്നുണ്ടായ റൂജൺശാഖ സമുദായത്തിലെ ഉന്നതവ്യക്തികളായി ഉയരുന്നു. എന്നാൽ അധാർമ്മികബന്ധത്തിൽനിന്നുണ്ടായ മക്കാർട്ടുശാഖ സമുദായത്തിലെ ജീർണ്ണവസ്തുക്കളായി അധ:പതിക്കുന്നു. കാലം കഴിഞ്ഞതോടെ ഈ രണ്ടു ശാഖകളും വിവാഹബന്ധം മൂലം ദൃഢപ്പെടുന്നതോടുകൂടി അവരുടെ സന്താനങ്ങൾ ഭയങ്കരന്മാരായിത്തീരുന്നു.

മക്കാർട്ടിന്റെ മകനായ അന്റേയിന്റെ മകളാണ് ഗെർവേസ്. സൗന്ദര്യവതിയായ ഗെർവേസ് തന്റെ പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ ലാൻറിയർ എന്ന സുമുഖനിൽനിന്നും ഗർഭം ധരിച്ചു. രണ്ടു പേരും നാടുവിട്ടോടി. സമുദായത്തിൽ മാന്യമായി കഴിഞ്ഞു കൂടുവാനാണ് ഗെർവേസ് ആഗ്രഹിച്ചത്. എന്നാൽ ലാൻറിയറാകട്ടെ അവൾക്കു മൂന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളെസമ്മാനിച്ചതിനുശേഷം അവളെ നിഷ്കരുണം ശോകപാതാളത്തിൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് എങ്ങോ ഓടി മറഞ്ഞു. അതോടുകൂടി അവൾ ഒരു അലക്കുകാരിയായി മാറുന്നു. ഗെർവേസിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമയങ്ങിയ 'കോപ്യൂ' അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. ഒരപകടത്തിൽപ്പെട്ട കാലൊടിഞ്ഞു കിടപ്പിലാകുന്ന കോപ്യൂ ഒരു തികഞ്ഞ മദ്യപനായി മാറുന്നു. അതോടേ സന്തോഷത്തിൽ കളിയാടിവന്ന കുടുംബം സന്താപത്തിലേക്കു വഴുതി വീഴുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ശോകമൂകമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നും സംജാതമായ വേദനയെ മാററുവാൻവേണ്ടി ഗെർവേസും തികഞ്ഞ ഒരു മദ്യാസക്തയായി മാറുന്നു. അതോടെ ആ കുടുംബം നശിക്കാൻ തുടങ്ങി. മദ്യത്തിന്റെ വിഷശക്തിമൂലം കോപ്യൂ മരണത്തിന്റെ കരാളദംഷ്ട്രയിൽ നിപതിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യം മൂലം വിശന്നു വിശന്ന് ഒരു വയ്ക്കോൽ കൂനയുടെ പുറത്തു കിടന്നു ഗെർവേസ് മരിക്കുന്നു. ഗെർവേസിന്റെ ശോകനിർഭരമായ കഥയാണ് എമിലി സോളാ 'മദ്യശാല'യിൽ (L'assomoir) വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഗെർവേസിനു ലാൻറിയറിൽനിന്നു ക്ലാഡ്, ജാക്വിസ്, എറിയൻ എന്നു മൂന്നു ആൺകുട്ടികളും കോപ്യൂവിൽ നിന്നു നാനാ എന്ന പെൺകുട്ടിയും ജനിക്കുന്നു. ഗെർവേസ് തന്റെ പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ പ്രസവിച്ച മകനാണ് ക്ലാഡ്. ക്ലാഡിനെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചതാണ് Loeuvre. ഒരു ചിത്രകാരനാകാനുള്ള ക്ലാഡിന്റെ മോഹം ഉന്മാദത്തോടടുത്ത തീക്ഷ്ണതയുള്ളതാണ്. കലാവാസനയുടെ ഉഗ്രത അയാളെ കാർന്നു തിന്നുന്നതായി നമുക്കതിൽ കാണാൻ കഴിയും.

രണ്ടാമത്തെ മകൻ ജാക്വിസിന്റെ കഥയാണ് മനുഷ്യമൃഗം (Human Beast). ഒരു യുവാവിന്റെ ഭീകരമായ പ്രേമാവേശമാണിതിന്റെ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പരിവർത്തനം

(ചന്ദ്രൻ II D. C.)

ഇത്രനാളുമെൻ ചേതനയേതോ
വ്യർത്ഥസ്വപ്നത്തിലാണ്ടുകിടന്നു
എത്രനേരമായെന്മിഴിക്കോണിൽ
നിദ്ര ശങ്കിച്ചു ശങ്കിച്ചു നിൽപ്പൂ
ഇന്നുമൊത്തിരി വൈകിയുന്നരാൻ;
പൊന്നുഷസ്സു ഞാൻ കണ്ടതേയില്ല.
നൃത്തലോലപുലരിതൻ കാൽച്ചില-
മ്പൊച്ചപോൽ കിളിപ്പാട്ടു കേട്ടില്ല.
അച്ചിലമ്പണിക്കാലടിയേൽക്കെ-
പ്പൊന്നശോകം കിഴക്കു പൂചൂടി
കാത്തു നിന്നൊരു താരകം മാഞ്ഞു,
കാട്ടുപിച്ചകപ്പൂവു പൊഴിഞ്ഞു;
കാററുചെന്നക്കഥകൾ പറഞ്ഞു;
കേട്ടു പുൽക്കൊടി കണ്ണീരു വാർത്തു.

കണ്ണുനീരൊപ്പിമാററുവാൻ ചെന്നു
മഞ്ഞപ്പട്ടുറുമാലുമായ് വെട്ടം
അപ്പൊഴൊക്കെയും ഞാനുറക്കത്തിൽ
വ്യർത്ഥസ്വപ്നത്തിലാണ്ടുകിടന്നു
അങ്കവാൽമഴവില്ലുകാരൻെറ
ശംഖനാദമുണർത്തിയില്ലെന്നെ
അങ്കണം തുത്ത കൈയിൽ കണ്ണാടി-
ക്കങ്കണം കളിയാക്കിച്ചിരിക്കെ,
എത്തിനോക്കിപ്പുലരൊളിയെന്നെ-
ത്തൊട്ടുണർത്താൻ ശ്രമിച്ചപോലോർമ്മ.
കണ്ണുചിമ്മി ഞാൻ കണ്ടുപലതും,
കണ്ടതല്ലവ പണ്ടൊരുനാളും
വ്യക്തമല്ലത്,യെങ്കിലും കേൾക്കാം
വിപ്ലവത്തിൻെറ കാൽപ്പെരുമാററം.

പ്രധാന കഥ. നിയന്ത്രണാതീതമായ ചില അന്തശ്ശക്തികളെപ്പററിയാണ് സോളാ ഈ കഥയിൽ പറയുന്നതു്. മൂന്നാമത്തെ മകനായ എററിയന്നെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയതാണ് 'Germinal'. കൽക്കരിഖനികളിൽ നിന്നുമുയരുന്ന ജീവസ്പന്ദങ്ങൾ നമുക്കിതിലൂടെ കാണാൻ കഴിയും.

കോപ്പൃവിൻെറ മകളാണ് നാനാ. ഇവളുടെ ജീവിതകഥയെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ് സുപ്രസിദ്ധ നോവലായ നാനാ. ഈ നോവൽ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു പ്രതികൾ വിററഴിയുകയുണ്ടായി. ഗെർവേസിൻെറ സംരക്ഷണയിൽ അനിയന്ത്രിതയായി വളരുന്ന നാനാ വിശ്വവിഖ്യാതയായ ഒരു വേശ്യയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു. കടലിൽനിന്നും പൊന്തിവരുന്ന വീനസിൻെറ ഭാഗമഭിനയിക്കുന്ന നാനാ പാരീസ്സുജനതയുടെ വികാരങ്ങളുടെ പിരി മുറുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേററത്തിലും സമാധാനപരമായി കുടുംബം നയിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ഒരു മാതാവിനെ നാം നാനായിൽ കാണുന്നു. സൗന്ദര്യറാണിയായ നാനായുടെ പേരുകേട്ടാൽ വികാരാവേശത്താൽ കോൾമയിർ കൊള്ളുന്ന പാരീസ്സ്, രോഗിയും വിരൂപിണിയുമായ നാനായുടെ മരണന്നിൽ പരാങ്മുഖയാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്!

ഇങ്ങനെ വേശ്യാലയങ്ങളേയും, മദ്യശാലകളേയും, തൊഴിലാളികളേയും പശ്ചാത്തലമാക്കി നോവൽ രചിക്കാനുള്ള കഴിവ് എമിലിസോളായിൽ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയൂ. ധാരാളം തലമുറകളെ നമുക്കു ഈ റൂജൺ–മക്കാർട്ടു ചരിത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. ഇരുപതു നോവലുകളാണ് അദ്ദേഹം ഇതിനുവേണ്ടി എഴുതീട്ടുള്ളതു്. ഇതിൽ നൂറു കണക്കിനു കഥാപാത്രങ്ങളുണ്ട്. ഓരോന്നും ഓരോ വിധത്തിലുള്ള സ്വഭാവക്കാർ. കാലത്തിൻെറ പാഞ്ഞൊഴുക്കിൽ മാതാപിതാക്കളുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ പിൻതലമുറയിൽ പ്രകടമാകുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തെ ഇദ്ദേഹം തൻെറ നോവലുകളിൽ സസൂക്ഷ്മം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മണ്ണിലൊരു മാലാഖ

(ആർ. മോഹൻദാസ്)

സരസുവിനെ നിങ്ങളാരും അറിയുകയില്ല. പത്തൊൻപതുവയസ്സുപ്രായം; കൊഴുത്ത ശരീരം; തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ; കറുപ്പുനിറം; വീട്ടുവേലകൾ ചെയ്യാൻ ബഹുമിടുക്കത്തിയാണ്. എല്ലാവരേയും അവൾക്കു ബഹുമാനമാണ്. എന്നാൽ അവളെ അക്കും അത്ര ഇഷ്ടമല്ല. അവൾ വേലക്കാരിയാണ്.

എനിക്കവളെ സ്നേഹമാണ്. അവൾക്കെന്നേയും; കൊച്ചനുജനെപ്പോലെ. അന്ന് എനിക്ക് പതിനാലു വയസ്സേയുള്ളു. എങ്കിലും സ്നേഹിക്കാനറിയാം. ഒരു ചേച്ചിയെ ഞാൻ സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ രൂപത്തിന് സരസുവുമായി വളരെയധികം സാദൃശ്യം സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അതിൽ ഞാൻ ഇപ്പോഴും അൽഭുതപ്പെടാറുണ്ട്.

ഹോസ്റ്റലിലെ ജാലകപ്പഴുതിലൂടെ വെള്ളിനിലാവ് ഇഴുകി ഇറങ്ങുന്നതും നോക്കി ഞാൻ മലർന്നുകിടന്നു. ശരീരഭാഗങ്ങളിൽ തണുപ്പ് ഊർന്നിറങ്ങുന്നു. എങ്കിലും എനിക്കു പുതയ്ക്കാൻ തോന്നിയില്ല. അങ്ങനെ കിടന്ന് മനോരാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കുക, എനിക്കൊരു സുഖമാണത്.

വീട്ടിലായിരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ശ്രദ്ധചെലുത്തുന്നത് സരസു മാത്രമാണ്. ഒരു സരസ്സ് പോലെ അവൾ വീട്ടിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും ഒഴുകി നടക്കും.

അവൾക്കു ജോലിതീരുമ്പോൾ രാത്രി മണി എട്ടാകും. പിന്നീട് എന്റെ പഠനമുറിയുടെ മൂലയിൽ എന്റെ വായിലേക്കുറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പാണ്. ഏതോ മതപ്രസംഗം കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭക്തയെപ്പോലെ അവൾ ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും.

അവൾ പഠിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും വായിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഗൗരവം പിടിച്ച് കണ്ണുംനട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ എനിക്കു ചിരിവരും. ഞാൻ ചിരിച്ചാൽ അവൾ നാണിച്ചുപോകും. അവളെ നാണിപ്പിക്കുന്നത് എനിക്കൊരു രസമാണ്.

എന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ എന്റെ മാതാപിതാക്കളെക്കാളേറെ സരസുവിനാണെന്ന് ഞാൻ ഇന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. സരസുവിന്റെ അറിവിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഉദ്യോഗം മന്ത്രിയാവുക എന്നതാണ്. പഠിച്ചു പാസ്സായി മന്ത്രിയാകുമെന്നാണ് അവളുടെ വിശ്വാസം. ആ വിശ്വാസം മാറ്റി വേറെന്തെങ്കിലുമാക്കി കിട്ടണമെന്ന് ഞാൻ താഴ്മയായി അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. രക്ഷയില്ല. അതിൽനിന്ന് അണുവിട വ്യതിചലിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറല്ല. ചിലപ്പോൾ അവളുടെ വിഡ്ഢിത്തം നിറഞ്ഞ ചോദ്യങ്ങൾ കൊണ്ടു പൊറുതിമുട്ടുമ്പോൾ ഞാൻ ദേഷ്യം പിടിച്ചു പറയും.

"പോ പെണ്ണേ. അടുക്കളയിൽ ചെന്നു മന്ത്രിയായിക്കോ".

പെട്ടെന്നവൾ നിശ്ശബ്ദയാകും. കൺപീലികൾ നനയും. ചുണ്ടു വിറയ്ക്കും.

അതു കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് വല്ലാതെ തോന്നും.

"സരസൂ, ഞാൻ പഠിച്ചു മന്ത്രിയാവാം. നീ കരയേണ്ട." ഞാൻ പറയും.

പെട്ടൊന്നൊരു വെളിച്ചം ആ കണ്ണുകളിൽ പ്ര

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കാശിക്കാറുണ്ട്. ആഹ്ലാദത്തിന്റെ പൂത്തിരി കൊളുത്തിയ ചുണ്ടുകളിൽ പുഞ്ചിരി വിടരാറുണ്ട്.

ഉടനെതന്നെ അവൾക്കൊരു സംശയം.

"പഠിച്ചു മന്ത്രിയായാൽ എന്നെ കുഞ്ഞുമോൻ മറക്കുമോ?"

"ഇല്ല."

"തീർച്ച?"

"തീർച്ച."

നിധികണ്ടെത്തിയ ആഹ്ലാദത്തോടെ അവൾ അവിടെ നിന്നു് പുറത്തേയ്ക്കോട്ടം. അതും നോക്കി കുറച്ചുനേരം ഞാൻ അങ്ങനെ നിന്നു പോകും.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി.

ഒരു ദിവസം അച്ഛൻ അമ്മയോട് പറഞ്ഞു.

'ഈ സരസുവിനെ പറഞ്ഞയക്കണമല്ലോ.'

അമ്മ അച്ഛനെ നോക്കി.

'പിന്നെ...'

ഒരു സിഗററിനു് തീ പിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ തുടർന്നു.

'ചന്തമുക്കിൽ മുറുക്കാൻകട ഇട്ടിരിക്കുന്ന ഗോപാലന്റെ അളിയൻ ഒരുത്തനുണ്ട്. അവൻ സരസുവിനെ കണ്ടു. അവനിഷ്ടപ്പെട്ടെന്ന് ഗോപാലൻ പറഞ്ഞു. അതങ്ങു നടത്തിയാലെന്തെന്നാലോചിക്കയാ...."

എനിക്കു മനസ്സിലായി. സരസുവിന്റെ വിവാഹത്തെപ്പററിയാണവർ ആലോചിക്കുന്നത്.

'എന്നാലവളോടൊന്നു ചോദിക്കണ്ടേ?"

"എന്തിനാ? കല്യാണം ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പെൺപിള്ളേരൊണ്ടോ?"

എന്നിട്ടദ്ദേഹമൊന്നു ചിരിച്ചു.

സരസുവിനു് അടുത്ത ബന്ധുക്കളാരുമില്ല. അച്ഛനോ, അമ്മയോ ഉണ്ടോയെന്ന് എനിക്കിന്നും തിട്ടമില്ല. കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കുതന്നെ വീട്ടിൽ സരസു ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാം. സരസു വീട്ടിൽനിന്നു് പോകുമെന്നോർത്തപ്പോൾ വല്ലാത്ത ഖേദമുണ്ടായി.

"എവിടെയാ ഗോപാലന്റെ അളിയൻ? ജോലിവല്ലതും...."

'അവനു് മുറുക്കാൻ കടയാ....'

ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഇടവഴിയിൽ ഒരു ലഹള നടക്കുകയാണ്, അയൽവീട്ടിലെ ജാനകിയും സരസുവും തമ്മിൽ. നാട്ടുകാര്യങ്ങളും വീട്ടുകാര്യങ്ങളും പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ സരസു ഞാൻ മന്ത്രിയാകയാവുന്നതിനുള്ള സാദ്ധ്യതകളെപ്പററി പ്രസംഗിച്ചു. ആ ഭാഗം ജാനകിയ്ക്കുത്ര പിടിച്ചില്ല.

"എടീ ഇങ്ങനെ പഠിച്ചാലക്കൊണ്ടൊന്നും മന്ത്രിയാവാൻ പററല്ല."

അവൾ പറഞ്ഞു.

സരസുവിനു് അരിശംകൊണ്ടു.

'അതു് പള്ളുംക്രൂസൻ ഗോവിന്ദേണ്ണൻ വിചാരിച്ചാലാ പററാത്ത. എന്റെ കുഞ്ഞുമോൻ....'

പറഞ്ഞു തീർന്നില്ല. അതിനുമുമ്പു് ജാനമ്മ സരസുവിന്റെ നെഞ്ചിലൊരിടി പാസ്സാക്കി. കാരണമില്ലാതില്ല. ഗോവിന്ദൻ അവളുടെ ഭർത്താവാണു്. ഭർത്താവിനെ പള്ളുംക്രൂസൻ എന്നു് വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ചാൽ പതിഭക്തിയുള്ള ഒരു ഭാര്യയ്ക്കുതു സഹിക്കാൻ കഴിയുമോ?

എനിക്കവിടെ നിൽക്കാൻ ലജ്ജതോന്നി. സരസുവിന്റെ മൂക്കിനു ഒരിടികൊടുക്കാൻ തക്ക ദ്വേഷ്യമുണ്ട്. എന്തൊരു നാശമാണ്! വീട്ടിൽ പറയുന്നതു് സഹിക്കാം. നാട്ടാരോടും ഞാൻ മന്ത്രിയാവുമെന്നും, അവരെല്ലാം എന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ച് നടന്നോളണമെന്നും പറഞ്ഞാൽ അവർ കേൾക്കുമോ?

ഞാൻ അവിടെ നിന്നു് ഓടിരക്ഷപ്പെട്ടു.

സുവനഭംഗികൾ കണ്ടു രസിക്കാൻ ഞാനും കൂട്ടുകാരും തീരുമാനമെടുത്തു. പിന്നെയധികം ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഒന്നുമില്ല. പിറേറന്നു കാലത്തു് പുലർന്നപ്പോൾ ഞങ്ങൾ നാലുമൈൽ അകലെയുള്ള കാട്ടിലേക്കു് യാത്രയായി. തെച്ചി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പ്പുഴവും, പേരക്കയും, കാരയ്ക്കയും, തിന്ന് ഞങ്ങൾ നടന്നു. ഉച്ചകഴിഞ്ഞു. ആർക്കും വിശപ്പില്ല. ആർക്കും വീട്ടിലേക്കു പോകണമെന്ന് ആശയുമില്ല. വൈകുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ കാട്ടിനുള്ളിൽ ചുററിത്തിരിഞ്ഞു. പറവകൾ പറന്നടുക്കുന്നതു് നോക്കിനിൽക്കാൻ വളരെ ഭംഗിയാണു്. വിശേഷിച്ച് സായന്തനവേളയിൽ സ്വർണ്ണ നിറമുള്ള മഞ്ഞവെയിൽ പറവകളുടെ പള്ളയിൽകൊള്ളുമ്പോൾ വെട്ടിത്തിളങ്ങും. കാടിന്റെ മീതെ ടാർച്ച് അടിച്ചുകൊണ്ട് ആ തിളക്കം കടന്നുപോകും. ചിലപ്പോൾ അവയൊന്നിച്ച് ചിലയ്ക്കാറുണ്ട്. കർണ്ണസാന്ദ്രമായ കളഗീതികൾ മനുഷ്യന്റെ ഹതവിധിയിൽ അനുശോചനം നടത്തുകയാണോ എന്ന് പലപ്പോഴും ഞാൻ സംശയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"വീടുകളിൽ പോകണ്ടേ?"

എല്ലാവരും അക്കാര്യം ഓർക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി. വീട്ടിൽ തികച്ചും കയ്പുള്ള അനുഭവമായിരിക്കും സ്വാഗതം ചെയ്യുക എന്നെനിക്കു തോന്നി. അതു തികച്ചും വാസ്തവമായിരുന്നു. എനിക്കുവേണ്ടി ഒരോലത്തുമ്പ് അരങ്ങി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നെപ്രതി കാത്തിരിക്കയാണെല്ലാവരും.

ഗേററിനടുത്തുചെന്ന് ഞാൻ അറച്ചുനിന്നു. അകത്തെ വിശേഷമറിയാൻ അതിയായ അഗ്രഹമുണ്ട്. എങ്ങനെ? സരസു ഒന്നു പുറത്തു വന്നെങ്കിൽ.

ഞാൻ തല സാവധാനം അകത്തേക്കുകടത്തി.

'ഇങ്ങോട്ടുവാടാ.'

അച്ഛൻ ഉറക്കെപ്പറഞ്ഞു. കണ്ണുകളിൽനിന്ന് കോപം തെറിക്കുന്നെന്ന് തോന്നി. ഞാൻ അകത്തു കടന്നു. വിറയ്ക്കുന്ന പാദങ്ങൾ തറയിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്താൻ ശക്തിപോരാ. എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അച്ഛൻ ഓലത്തുമ്പുമായി അടുക്കുകയാണ്.

"വേണ്ടച്ഛാ! ഇനി കുഞ്ഞുമോൻ പോവൂല. ഞാൻ വിടൂല...." സരസു അച്ഛനോട് അപേക്ഷിച്ചു. അവൾ എന്റെ അച്ഛനെ അച്ഛാ എന്നാണ് വിളിച്ചു ശീലിച്ചത്. അമ്മയും സരസുവിനെ പിൻതാങ്ങി. ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.

അച്ഛൻ സരസുവിനെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. എന്നിട്ട് ഒരുറിച്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

"നിന്നെ കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയാൽ പിന്നെങ്ങനെയാ?"

സരസു എന്തോ ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ തീർത്തു പറഞ്ഞു.

"എന്നെ ആരും കെട്ടിക്കൊണ്ടു പോവണ്ട. ഞാൻ പോവൂല്ല."

എല്ലാവരും ചിരിച്ചു.

വിവാഹനിശ്ചയവും വിവാഹവുമൊക്കെ വളരെവേഗത്തിലായിരുന്നു. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിച്ചപ്പോൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൾ എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

എനിക്കും കരയാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വിവാഹത്തിനവൾ തെല്ലും സമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. വിവാഹദിവസംപോലും ആ കൃത്യം എന്തോ പാപകർമ്മംചെയ്യുന്നതുപോലെ അവൾ വെറുത്തു.

അങ്ങനെ സരസു ആ വീട്ടിന് മറക്കാനാവാത്ത ഒരു സ്വപ്നമായി അവശേഷിച്ചു.

വൽസരങ്ങൾ എത്ര വേഗമാണ് മറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

സരസുവിനെപ്പററി പിന്നെ ഞാൻ ഒന്നുമറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വീട്ടിലും അതിനെപ്പററി പറയുന്നില്ല. ഞാൻ ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസുകൾ പിന്നിട്ട് കാളേജിലേക്കു യാത്രയായി.

ഹോസ്റ്റലിലെ ജീവിതവുമായി ഇഴുകിച്ചേരാൻ വളരെ കാലതാമസം വേണ്ടിവന്നില്ല. കൂട്ടുകാരുണ്ട്, നല്ലവരായ രക്ഷകന്മാരുണ്ട്, സൗകര്യപ്രദങ്ങളായ മുറിയും, ആഹാരവും; പിന്നെന്തുവേണം?

ഒരു ദിവസം!

അന്ന് ഞാൻ വീണ്ടും സരസുവിനെ കാണുക

യാണ്. ഞാൻ തെരുവീഥിയിൽക്കൂടി നടക്കുമ്പോൾ എന്നെ തൊട്ടുവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ചെറുക്കൻ പറഞ്ഞു.

"കുഞ്ഞമ്മ വിളിക്കുന്നു."

എനിക്കമ്പരപ്പു തോന്നി.

തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ കുപ്പച്ചുമട്ടുമായി ഒരു സ്ത്രീ എന്നെനോക്കി മന്ദഹസിക്കുന്നു. എനിക്കാളുമനസ്സിലായില്ല. അസ്ഥിപഞ്ജരംപോലെ ശോഷിച്ചു വിളറിയ ഒരു സ്ത്രീ!

"കുഞ്ഞുമോനു സുഖാണോ?"

സരസു!

ഞാനത്ഭുതപ്പെട്ടു.

"തന്നെ. സരസു ഇവിടാണോ?"

അവളൊന്നു മന്ദഹസിച്ചു. ആ ചിരിക്കുമാത്രമേ വ്യത്യാസമില്ലാതുള്ളു.

"കുഞ്ഞുമോൻ നല്ലോണം പഠിക്കണം."

"പഠിച്ചിട്ടു മന്ത്രിയാകാം."

ഉടൻതന്നെ ഞാൻ ഉത്തരം കൊടുത്തു. പെട്ടെന്നെനിക്കതു് ഓക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ അഭിമാനിച്ചു.

മററു കുപ്പച്ചുമട്ടുകാരികൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. സരസു ചിരിച്ചില്ല. ഇപ്പോഴും അവൾ എന്നെ മന്ത്രിയായി കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടാവും.

ഒരു രണ്ടണാ തുട്ടെടുത്ത് എന്റെനേരെ നീട്ടിക്കൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.

"കുഞ്ഞുമോൻ മുട്ടായി മേടിക്ക്."

എനിക്കു ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല ഞാൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അതു് കൈനീട്ടിവാങ്ങി. ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെതന്നെ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു വെളിച്ചം പരന്നു. ഞാൻ അതു് നിരസിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവൾ കരയുമായിരുന്നുവെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയുണ്ട്.

അവൾ യാത്രപറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു വേദന തോന്നി.

യാത്രയുടെ തുടക്കത്തിൽ പെട്ടെന്നവൾ ചുമച്ചു. ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ആ ചുമ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്. അതു് അവളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കണമെന്നു് തോന്നി. അപ്പോഴേക്കും അവൾ അകന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അകലെ നിന്നു്—സരസുവിന്റെ തൊണ്ടയിൽ നിന്നു്—ഞെരുങ്ങി പുറത്തുവന്ന ചുമ ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നുവെന്നു എനിക്കു തോന്നി.

അപ്പോഴാണ് അവളുടെ വീട്ടിനേയും ഭർത്താവിനേയുംപററി ചോദിക്കാൻ മറന്നുപോയതോർത്തതു്.

രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്നു് തോന്നുന്നു, സരസുവിനെപ്പററി ചിന്തിക്കാൻ ഞാൻ മറന്നിരുന്നു. ഒരു ഞായറാഴ്ച.

സരസുവിന്റെ ബന്ധക്കാരൻ ചെറുക്കൻ ഹോസ്റ്റലിൽ വന്നു. എങ്ങനെയാണെന്നറിഞ്ഞില്ല. അവൻ എന്നെ കണ്ടെത്തി.

"എന്താടാ?"

"ഉദാസീനതയോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു."

"കുഞ്ഞമ്മയ്ക്കു് മാമനെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞു."

അവൻ എന്റെനേരെ നോക്കിപ്പറഞ്ഞു. 'മാമൻ' എന്ന വാക്കുകൊണ്ട് അവൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്നെയാണ്.

"ഉം? സരസുവിനെന്താ?"

"ചൊമച്ചു് ചൊമച്ചു് ചാവാറായി."

പിന്നെ അധികതാമസമുണ്ടായില്ല. വാർഡനെക്കണ്ട് കാര്യമറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അനുവാദം നൽകി

സരസുവിന് എഴുന്നേൽക്കാനാവില്ല. ധാരാളം ചുമയ്ക്കുന്നു.

നാലു തൂണുകളെ തലോടുന്ന ഒരോലപ്പുരയുടെ അകത്താണവൾ. വല്ലാത്ത ദുർഗ്ഗന്ധം.

ഞാൻ അകത്തു കടന്നപ്പോൾ അവൾ കണ്ണുതുറന്നു. ചുററം കുറേ പെണ്ണുങ്ങളുണ്ട്. അവർ മാറിനിന്നു.

"കുഞ്ഞുമോനേ ....!"

അവൾ വിളിച്ചു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഞാൻ അവളെ നോക്കിനിന്നു.

"എന്നോടു് ദേഷ്യം തോന്നല്ലേ...."

അവൾ അപേക്ഷിച്ചു

"ആശുപത്രിയിൽ പോയോ?"

പെണ്ണുങ്ങൾക്കു് മറുപടി ഏറെ പറയാനുണ്ടു്. അതിനുമുമ്പു് ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"സരസുവിന്റെ ഭർത്താവെവിടെ?"

'അവനിവിടെയല്ല കുഞ്ഞേ. ഒരുകൊല്ലമായിട്ടു ഒരു പെണ്ണും അവനുമായിട്ടു് വേറെ താമസമാ."

'ഞാനിതാ വരുന്നു. ....'

ഞാൻ പുറത്തിറങ്ങി.

ടാക്സി ആശുപത്രിയിൽ എത്തി. സരസുവിനെ അഡ്മിററുചെയ്തപ്പോൾ ഞാൻ ദീർഘശ്വാസം വിട്ടു. അവളെ ആശ്വാസവചനങ്ങൾ കൊണ്ടു് തലോടിയശേഷം ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു പോയി.

പിറേറന്നു് ഉണർന്നപ്പോൾ ആരോ പറഞ്ഞു.

"വാർഡർ വിളിക്കുന്നു."

കാര്യമെന്തെന്നറിയാൻ ആഫീസിൽ ചെന്നു.

"ഹോസ്പിററലിൽ നിങ്ങളുടെ സിസ്റ്റർ കിടക്കുകയല്ലേ? ഉടനേതന്നെ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലു ..."

ഞാനോടി.

സരസു!

സരസുവിനു് എന്താണു്?

അവൾ മരിക്കുമോ?

ഉള്ളിലൊരു വേവലാതി.

സരസുവിനെ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ കിതയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"സരസൂ നിനക്കെന്താ?"

ചെന്നയുടനെ ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഒന്നുമില്ല കുഞ്ഞേ. ഇവിടിരിക്കൂ". ഞാൻ ഇരുന്നു.

തലേദിവസത്തേക്കാൾ അവൾക്കു് ആശ്വാസമുണ്ടെന്നു് എനിക്കു തോന്നി.

"കുഞ്ഞുമോൻ രാഷ്ട്രീയം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടോ?"

പൊടുന്നനെ അവൾ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ അമ്പരപ്പോടെ അവളെ നോക്കി. ചുററും ഡാക്ടറും നഴ്സും മററാരൊക്കെയോ നില്ക്കുന്നു.

'ഇല്ല, എന്തിനാ?"

രാഷ്ട്രീയം പഠിക്കാതിരുന്നാ മന്ത്രിയാവാൻ ചാൻസു കിട്ടുല്ലെന്നാ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു്."

എനിക്കു ചിരിവന്നു.

അവൾക്കീ ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കു് ഭർത്താവിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണെന്നു വ്യക്തമാണു്.

ഞാൻ ഡാക്ടരുടെ മുഖത്തു നോക്കി.

വ്യാകുലത നിറഞ്ഞ ആ കണ്ണുകൾ ആ സ്നേഹമയിയുടെ മരണം വിദൂരമല്ലെന്നു് പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ശുഭാപ്തിചിന്തകൻ ഓരോ അപകടത്തിലും അവസരങ്ങൾ കാണുന്നു. അശുഭാപ്തിചിന്തകൻ ഓരോ അവസരത്തിലും അപകടങ്ങൾ കാണുന്നു

—അജ്ഞാതനാമാ.

വേദന കൂടാതെ ഒന്നും ആരംഭിക്കുന്നില്ല, ഒന്നും അവസാനിക്കുന്നില്ല. മററുള്ളവരുടെ വേദനയിൽ നിന്നാണു നാം ജനിക്കുന്നതു്; നമ്മുടെ വേദനയിൽ മരിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

—ഫ്രാൻസിസ് തോംസൺ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരി

(കെ കൃഷ്ണമൂർത്തി. P. U. C.)

ചിത്രകലയും ശില്പകലയും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു കലാനിലയം തന്നെയാണ് മംഗലപ്പുഴസെമിനാരി. ഇതു ആലുവായിൽ, പെരിയാററിൻെറ തീരത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. ഈ ഉത്തുംഗസൗധം കാണുവാൻ എനിക്കു് ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു് 1958-ൽ ആണ്—അതായതു് C. M. S. ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിലെ XI-ാം സ്റ്റാൻഡാർഡിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഒരു വിനോദയാത്രയ്ക്കിടയിൽ.

ഒരു ദിവസം സായംസന്ധ്യാസമയത്താണ് ഞങ്ങൾക്കു് അവിടെ ചെന്നു ചേരാൻ സാധിച്ചതു്. ആലുവായിൽ ചെന്നതിൻെറ പ്രധാനോദ്ദേശം തന്നെ ഈ പ്രസിദ്ധമായ സെമിനാരിയും D. D. T. ഫാക്ടറിയും സന്ദർശിക്കണമെന്നതായിരുന്നു. ഏതായാലും ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും കൂടി ഏകദേശം 6 മണിക്കു് സെമിനാരിയിൽ ചെന്നു. പ്രകൃതിദേവിയുടെ കടാക്ഷം ഏററവും രോമാഞ്ചമണിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഒരു ഉയന്ന പ്രദേശത്താണ് അതിൻെറ സ്ഥാനം. ഒരു ഭാഗത്തുകൂടി മനോഹരമായ പെരിയാർനദി കുതിച്ചു പാഞ്ഞു് ഒഴുകുന്നു. മണൽപ്പരപ്പിൽ ആളുകൾ കൂട്ടംകൂടിയിരുന്നു വർത്തമാനം പറയുന്നു. തെങ്ങിൻതോപ്പും തേൻമാവുകളും നിറഞ്ഞ ആ ഭാഗം ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു നവജീവൻ നൽകി. യാത്രാക്ഷീണം മറഞ്ഞു! ശരീരത്തിനാകെ ഒരു ഉന്മേഷം. ആ പ്രദേശത്തിൻെറ ഭംഗി വർണ്ണിക്കാൻ ആയിരം തലയുള്ള അനന്തനുപോലും കഴിയുമോ എന്നതു് സംശയമാണ്.

സെമിനാരിക്കു് ചുററും പൂന്തോട്ടങ്ങളുണ്ടു്. അവിടത്തെ പൂക്കളും അവയിലെ സുഗന്ധം വഹിച്ചുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ഓടിയെത്തുന്ന മന്ദമാരുതനും മാത്രം മതി ജീവിതസുഖത്തിന്. ഈ പൂന്തോട്ടങ്ങളിൽ ചിലതു് വേദപുസ്തകത്തിലെ ചില പ്രധാന ഭാഗങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു വിശുദ്ധ തടാകവും ഒരു ആട്ടിൻക്കൂട്ടുകൂടിയ ചെറിയ ഒരു പുരയും പ്രത്യേകം സ്മരണീയമാണ്. അതെല്ലാം കണ്ടശേഷം ഞങ്ങൾ ദേവാലയത്തിനകത്തു് കയറി. മാർബിൾ കല്ലാൽ നിർമ്മിതമായ ആ ദേവാലയത്തിൻെറ ഉയരം എത്രയെന്നു് ഊഹിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഭിത്തിയിൽ ഓരോ ഭാഗത്തും പുണ്യവാന്മാരുടെ പ്രതിമകൾ കാണാം. എത്ര മനോഹരമായിട്ടാണ് അവ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നതു്! യേശുഭഗവാൻെറ സ്തുതിഗീതങ്ങൾ പാടി നടന്നിരുന്ന ആ പുണ്യവാളന്മാർ ഇന്നു് ദിവ്യോദയം ചെയ്തിരിക്കുകയാണോ എന്നു് തോന്നിപ്പോകും, അവ കണ്ടാൽ. അവയെല്ലാം തന്നെ ഇററലി, ഫ്രാൻസ് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നവയത്രേ. അവയും മാർബിൾ. ഇതിലും കൂടുതലായി എന്നെ ആകർഷിച്ചതു് പ്രധാനമണ്ഡപമായിരുന്നു. സ്വർണ്ണത്തിലുള്ള എത്ര കുരിശുകൾ! സത്യത്തിനും, ലോകനന്മക്കും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ആ കുരിശുകൾ ഞങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തരേയും ആകർഷിച്ചു. സ്വർണ്ണച്ചങ്ങലയാലും മററും അലംകൃതമായ ആ മണ്ഡപത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലായി ഒരു ചെറിയ മണ്ഡപം. നാലു ചെറിയ കാലുകൾ ആണ് അതിനുള്ളതു്. പച്ച നീലമാർബിൾകൊണ്ടു് നിർമ്മിതമായ അവയിൽ ഓരോന്നിനും അനേകായിരം രൂപാ വിലവരും എന്നു ഞങ്ങൾക്കു അവിടത്തെ അച്ചന്മാർ പറഞ്ഞു് മനസ്സിലാക്കിത്തന്നു. അതിനുള്ളിൽ സത്യത്തിനും, ലോകക്ഷേമത്തിനും വേണ്ടി എത്രയോ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു്

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വരണമാല്യം

(ജി. സോമൻ P. U. C.)

വിടരുകയാണിന്നാരാമത്തിൽ
വാടാമലരുകൾ നീളേ
ഓടിപ്പകരുകയല്ലേ, അതുകളിൽ
നീട്ടറവണ്ണരും കാവ്യം.
നീലച്ചാർത്തിണിചന്ദ്രികയിൽ ഭുവി
മാലററമരും നാകം
ശ്രീലവസന്തപ്പൊലിമയിലാശാ-
താലം നിറയും പൂരം.
ലോലസമീരൻ വനവനി ചുററി-
ത്താളം തുള്ളുകയല്ലേ?
അരുളിപ്പൂക്കൾ ചേർത്തുകൊരുത്തെൻ
കരളിൽ ചാർത്താനായി;
പുളകവുമേന്തിവരും തരുണീ, ഞാൻ
കളവുകളോതുകയില്ല.
പാടിനടക്കും മാമകജീവിത-
നാടകരംഗംതോറും;
കല്ലും, മുള്ളും, കാട്ടുകളും ചേ-
ർന്നല്ലലിനല്ലുകൾ തന്നെ.
നീയോ തരുണീ, മഴവില്ലെതിരൊളി-
കായം മാനസതാരം!
മർത്ത്യന്നു സുഖമാം യൗവനകാലം,
മുഗ്ദ്ധമനോഹരഗീതം.
ചിത്തം മോഹനസങ്കല്പങ്ങൾ
കൊത്തി വിടർത്തും കാലം
അരുളിപ്പൂവിൽ മാല്യവുമായെൻ
ചാരത്തെത്തും റാണീ!
എന്നിലുറഞ്ഞു നിറഞ്ഞു ഉള്ളമ്പും
സുന്ദരഗാനമതെന്ന്യേ;
ഒന്നും പുനരിങ്ങേകാനില്ലയി
നിന്നിഷ്ടം പോലാവാം!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഒടുവിൽ തന്റെ ജീവനെ ത്യാഗത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ ആഹുതി ചെയ്ത ആ പുണ്യാത്മാവായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനോഹരമായ ഒരു പ്രതിമയാണ് വച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ കണ്ണുകളിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കുന്ന തേജഃപ്രസരം! ഹാ! എന്തൊരു നിശ്ശബ്ദതയാണ് അവിടെ കളിയാടുന്നത്! ആ പ്രതിമയിൽത്തന്നെ നോക്കി നിന്ന ഞങ്ങൾ അപ്രകാരം തന്നെ കുറച്ചു സമയത്തേക്ക് അവിടെ നിന്നുപോയി. ആ പുണ്യസ്വരൂപന്റെ മുൻപിൽ അപരാധങ്ങൾ ഏററു പറഞ്ഞ് താണുവീണു നമസ്കരിക്കുവാൻ തന്നെ ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഞങ്ങൾ അവിടെവച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

അതു കഴിഞ്ഞ് ആ സൗധത്തിന്റെ മുകൾഭാഗത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ കയറി. അവിടെനിന്ന് പരിസരപ്രദേശങ്ങളെയെല്ലാം ദർശിച്ചു. സെമിനാരിയിലെ ഇലക്ട്രിക്ക് ഓർഗണും ഞങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു. അതിൽനിന്നും ഉയന്ന മധുരഗാനങ്ങൾ എത്ര ഇമ്പമേറിയതാണ്! എല്ലാ ഭാഗവും സന്ദർശിച്ചശേഷം അവിടെ പഠിക്കുന്ന അച്ചന്മാരുടെ ഹോസ്റ്റൽ സന്ദർശിച്ചു. എന്നെയും മററ് എല്ലാവരെയും സഹായിച്ച്, ആ ഭാഗങ്ങൾ കാണിച്ച് വേണ്ടവിധം മനസ്സിലാക്കിത്തന്ന ആ അച്ചന്മാരുടെ ഭൂതദയ എങ്ങനെ വർണ്ണിക്കേണ്ടു! എന്തൊരു സ്നേഹം! എത്ര സുസ്മേരമായ മുഖം! കളങ്കമില്ലാത്ത വാക്കുകൾ! എന്റെ ജീവിതത്തിൽ തീരാത്ത ഒരു മുദ്ര പതിച്ചതു ആ സെമിനാരിയാണ്. അവിടുത്തെ സ്തുതിഗീതങ്ങൾ ഇന്നും എന്റെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ അച്ചന്മാരുടെ ഭൂതദയയും സ്നേഹശീലവും എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

'മനോമോഹനമായ ടാജ്'

(റാഹേൽ വറുഗീസ്)

ഞങ്ങൾ 36 ഡി. എസ്. എസ്. വിദ്യാർത്ഥികളും 2 അദ്ധ്യാപകന്മാരും ചേർന്ന് ഒരു ഭാരതപര്യടനം നടത്തുകയുണ്ടായി. ഏതാണ്ട് 23 ദിവസങ്ങൾ അതിലേയ്ക്കു ചെലവഴിച്ചു. ഞങ്ങളുടെ പര്യടനോദ്ദേശങ്ങൾ പലതുംസഫലമായി. ഭാരതത്തിലെ സംസ്കാരകേന്ദ്രങ്ങളായ മദ്രാസ്, കൽക്കട്ട, ഡൽഹി, ബോംബെ എന്നീ വിവിധ പട്ടണങ്ങൾ ആവോളം കണ്ടു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ പര്യടനത്തെപ്പററി ഒന്നു വിചിന്തനം ചെയ്തു നോക്കിയതിൽ എനിക്ക് അയവിറക്കുവാനുള്ളതു് മററൊന്നുമല്ല.... ....ആഗ്രായിൽ ഷാജഹാനാൽ നിർമ്മിതമായ സുശോഭനമായ 'ടാജ് മഹൽ'– അതേ, വെറും മാർബിൾകൊണ്ടുമാത്രം പണിതീർത്തിട്ടുള്ള ശുഭ്രസൗധം.

ടാജ്മഹലിനെപ്പററി ചെറുപ്പത്തിലേ എനിക്ക് ഗ്രഹിക്കുവാനിടയായിട്ടുണ്ട്; ഷാജഹാൻ തന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ സ്മരണയ്ക്കായി ലക്ഷോപലക്ഷം രൂപ ചെലവഴിച്ച് നിർമ്മിച്ചതാണ്, അതു് ലോകത്തിലെ അൽഭുതങ്ങളിലൊന്നാണ് എന്നും മററും....മററും. എന്റെ ഉള്ളിൽ അന്നു തുടങ്ങിയതാണ് ഒരു മോഹം, ആ പ്രസിദ്ധ ശവകുടീരം ഒരു നോക്കു കാണണമെന്ന്.... ....

ഡിസംബർ 28, 1959—അതൊരു സുദിനമായിത്തന്നെ ഞങ്ങൾ കരുതി—ഡൽഹിയിലെ ഒരു ഹോട്ടലിൽനിന്ന് ഉച്ചഭക്ഷണവുംകഴിഞ്ഞ് പ്രത്യേകംസജ്ജമാക്കിയിരുന്ന ബസ്സിൽ ഞങ്ങൾ കയറി ഇരിപ്പായി—എവിടേക്കു? ആഗ്രായിലേക്ക് ഒരു ഉല്ലാസയാത്ര—യാത്ര സുഖകരംതന്നെ. പക്ഷേ, മണലരണ്യത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന ഒരു പ്രതീതി. ഒട്ടകങ്ങൾ, മയിലുകൾ, കുരങ്ങന്മാർ, കാററിക്കാഴ്ചകൾ, കരടി, (നാട്ടുകരടിയാണേ!) ഗോപുരങ്ങൾ അങ്ങനെ പലതും യാത്രയിൽ സന്ദർശിക്കുവാനിടയായി. സമയം വൈകിത്തുടങ്ങി—എങ്ങും അന്ധകാരം വ്യാപിച്ചു. ഹാവൂ! മണി ഒൻപതുമായി–ഡ്രൈവർ ടാജ് മഹലിന്റെ വാതില്ക്കൽ ബസ്സ് നിറുത്തി.

ടാജ്മഹലിന്റെ പരിസരമെല്ലാം അനന്യസാധാരണമായ ഒരു പ്രശാന്തത—സർവ്വത്ര കൂരിരുട്ട്—എന്തുചെയ്യാം! അതിനകത്തേക്ക് കാലുകുത്തുവാൻ പോലും ഭയംതോന്നി. ആ കാളരാത്രി ബസ്സിലിരുന്നുതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി—എന്തിനു? മററൊന്നിനുമല്ല—ഉദയസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിരുകളേററ് പ്രശോഭിക്കുന്ന ടാജ്മഹലിനെ ഒരു നോക്കു കാണുന്നതിന്.

സൂര്യൻ ഉദിച്ചയുടൻതന്നെ ഞങ്ങൾ രണ്ടു കാവൽക്കാരാൽ അനുഗതരായി ടാജിന്റെ കവാടത്തിനകത്തേക്കു പ്രവേശിച്ചു. അപ്പോൾ ഹരിതനിറത്തിലുള്ള വൃക്ഷലതാദികളുടെ വെൺമയേറിയ ആ സൗധം മുന്നിൽ കാണപ്പെട്ടു. സൗധത്തിന്റെ നടുവിലുള്ള വിസ്തൃതമായ മകുടത്തിന്റെ മാററുകൂട്ടാനെന്നവണ്ണം ഈരണ്ടു ചെറിയ മകുടങ്ങൾകൂടി ഇരുവശങ്ങളിലായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശവകുടീരത്തിന്റെ മുന്നിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന വെള്ളത്തിൽ കാണുന്ന അതിന്റെ യഥാർത്ഥ പ്രതിബിംബം മനുഷ്യരെ മനംകുളിർപ്പിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്. സൗധത്തിലേക്കുള്ള പാതയുടെ ഇരുവശങ്ങളിൽ നിൽക്കുന്ന സ്തൂപികാഗ്രവൃക്ഷങ്ങൾ ശവകുടീരത്തിന്റെ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വിടരേണ്ട ഒരു പുഷ്പം

(ബി. ഗിൽബർട്ട്)

'ശേഖർ പിക്ചറിന് വരുന്നുണ്ടോ?'

ആ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിച്ചത് ശേഖറിന്റെ ഉത്തമ സ്നേഹിതനായ മധുവാണ്. കുനിഞ്ഞിരുന്ന് കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ശേഖർ ഒന്നു ഞെട്ടി. കണ്ണുനീർക്കണങ്ങളാൽ ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ട ആ മുഖം ഒന്നുയർന്നു. ക്രമാധികമായ മനഃക്ലേശം അവന്റെ സുന്ദരമായ മുഖകമലത്തിൽ കാർമേഘപടലങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. അവൻ കൃത്രിമപ്പുഞ്ചിരിയാൽ മുഖം പ്രകാശമാനമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ പുഞ്ചിരി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ മുഖം ഇപ്പോൾ വികസിക്കേണ്ടതല്ല. വിടരാൻ വൈകിയ താമരമൊട്ടിന്റെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? പ്രസന്നവദനനായിരുന്ന ശേഖർ ഭാവിയുടെ വിചാരശരത്താൽ നിലം പതിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഏതായാലും ഒരു പിഞ്ചുഹൃദയത്തെ വേദനിപ്പിച്ചത് കഠിനമായിപ്പോയി. ഒരു മനുഷ്യനാണ് ആവിധം കാട്ടിയതെങ്കിൽ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആശ്വാസം നേടാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രകൃതിയോട് മനുഷ്യൻ എന്താണു ചെയ്യുക?

തന്റെ പിക്ചർ! ഞാൻ മനോവേദനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നു. ചോദ്യം കേട്ടില്ലേ, പിക്ചറിന് പോകുന്നില്ലേയെന്ന്? ശേഖർ അത് പറഞ്ഞില്ല. അവൻ അത് മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചതേയുള്ളു.

"ഞാൻ വരുന്നില്ല. താൻ പോക്കൂ."

ആ ചുണ്ടുകൾ എങ്ങിനേയോ ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീർത്തു.

"എന്താ, കുനിഞ്ഞിരുന്ന് കരയുകയാണല്ലോ. ഹേയ്, എന്താ സംഗതി?

മധു ദ്രുതഗതിയിലാണ് ചോദിച്ചത്. ആ ചോദ്യത്തിൽ അല്പംപോലും മാർദ്ദവമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സഹതാപമുള്ള ഹൃദയത്തിൽ നിന്നാണ് അതു വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ............!

നീറുന്ന ഹൃദയമുണ്ടോ അതിനു മറുപടി നല്കുന്നു?

മധുവിന് അന്ന് സിനിമാകാണാൻ പോയേ തീരൂ. അവൻ ചില കൂട്ടുകാരെയൊക്കെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരെല്ലാം ആ ക്ഷണം നിരസിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിനും

ശവകുടീരത്തിനകത്തു പ്രവേശിച്ചാൽ വഴുതി വീഴുമോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭിത്തികളിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ചിത്രവേലകൾ അതിവിചിത്രം തന്നെ! ഞങ്ങളെ അനുഗമിച്ചിരുന്ന കാവൽക്കാർ, കുടീരത്തിനുള്ളിൽവച്ച് ഒരു ഗാനം ആലപിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി 15 മിനിട്ടുനേരം നീണ്ടുനിന്നു.

ടാജ്മഹലിനെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ പരാജയമടഞ്ഞോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഞാൻ അതിനെ ചുററിനടന്ന് കണ്ടതിനു ശേഷം ഒരു ഫോട്ടോയും എടുത്തിട്ട് മടങ്ങി.

ആഗ്രായിലുള്ള ഈ ഹൃദ്യഹർമ്മ്യം അഥവാ കലയുടെ സമാഹാരമായ ടാജ്മഹൽ ചെന്ന് കാണുന്നതിന് മററുള്ളവർക്ക് പ്രചോദനം നൽകിക്കൊണ്ട് എന്റെ ഈ എളിയ ലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കാരണമുണ്ട്. പരീക്ഷ അടുക്കാറായി. ഇനിയെങ്കിലും നന്നായി പഠിക്കണം എന്ന് അവക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.

ലോഡ്ജിൻെറ ഗേററ് കടന്നപ്പോഴാണ് മധു ശേഖറിനെ കണ്ടത്. അവൻ പുസ്തകവുമായി മാവിൻചുവട്ടിൽ കുനിഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒററനോട്ടത്തിൽ മധുവിനു തോന്നിയത് ശേഖർ പഠിക്കുന്നെന്നാണ്. ഏതായാലും ശേഖറിനെ ഒന്നു വിളിച്ചു നോക്കാം. അവൻ പാവമല്ലേ, ചിലപ്പോൾ വന്നേക്കും. ഈ വിധമുള്ള വിചാരങ്ങളോടെയാണ് അയാൾ ശേഖറിനെ സമീപിച്ചത്.

"പോക്കു. പി—ന്നെ പറയാം."

വിക്കുകൾ നിറഞ്ഞ വാക്കുകളാണ് ശേഖറിൻെറ നാവിൽനിന്ന് പുറത്തേക്കു വന്നത്.

മധു ദ്രുതഗതിയിൽ നടന്നകന്നു. ദരിദ്രനായ ഒരു സ്നേഹിതൻെറ ദുഃഖത്തിൽ സഹതപിക്കുവാൻ ധനികനായ മധുവിന് എങ്ങനെ കഴിയും? അവൻ ഇതിനകം തിയേററിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ ടിക്കററിന് ബദ്ധപ്പെടുകയാണ്. ഒരുവൻ ദുഃഖിക്കുന്നു; ദുഃഖത്താൽ പരവശനാകുന്നു. മറെറാരുവൻ അതേസമയം സന്തോഷിക്കുന്നു. അവൻ സുഖപ്രദമായ രംഗങ്ങൾ ആരായുകയാണ്.

ശേഖറിൻെറ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തേക്ക് കുത്തിയിറക്കപ്പെട്ടത്, വിചാരവികാരങ്ങളാൽ പണിതെടുത്ത ഒരു ക്രൂരമ്പാണ്. അവൻ സന്ധ്യവരെ ആ മാവിൻ ചുവട്ടിലിരുന്ന് കണ്ണുനീർ വാർത്തു. അതിനുശേഷം സ്വബോധമററവനെപ്പോലെ ലോഡ്ജിലേക്ക് തിരിച്ചു. പിന്നീട്ട് അന്നത്തെ ഊണുപോലും ഉപേക്ഷിച്ച് ശയ്യയെ ശരണം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവൻ പലതും ആലോചിക്കുകയാണ്. എല്ലാം ഭാവിയെക്കുറിച്ചും, സ്നേഹനിധിയായ അമ്മയേയും അമ്മാവനെയും കുറിച്ചും മാത്രമായിരുന്നു. അവൻെറ മുറിയിലെ ഓരോ സാധനങ്ങളും വളരെവേഗം കറങ്ങുന്നതുപോലെ അവനു തോന്നി. ശേഖർ രണ്ടുകണ്ണും കൈകൾകൊണ്ടു മൂടി, കമിഴ്ന്നു കിടന്നു. ജന്നലിൽക്കൂടി കടന്നുവന്ന അന്തിക്കാററ് അവനെ തലോടി. പക്ഷികളെല്ലാം തങ്ങളുടെ കൂടുകളെ അഭയം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പ്രകൃതി മൂകത അവലംബിച്ചു. വിചാരതരംഗങ്ങൾ ആ ഹൃദയത്തെ കുത്തിത്തകർക്കുകയാണ്. അവന് ഇനി ലോകത്ത് ആശ്രിതനായി ആരാണുള്ളത്? സർവേശ്വരനൊഴികെ ആരുമില്ല. ജീവിതം നരകതുല്യമായി അവന് അനുഭവപ്പെടുകയാണ്. അവൻ വേദനയാൽ ഉഴറുകയാണ്.

* * * * *

രാമചന്ദ്രക്കുറുപ്പ് ഒരു വലിയ ധനികനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് കണക്കിലധികം സ്വത്തുക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. മക്കളില്ലാതിരുന്ന ആ ദമ്പതികൾക്ക് ദൈവത്തോടുകൂടുതൽ അടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ അവർ ധനത്തെയല്ല, ദൈവത്തെയാണ് സ്നേഹിച്ചത്. പ്രാർത്ഥനകളുടെയും വഴിപാടുകളുടെയും ഫലമെന്നവണ്ണം അവർക്ക് ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. അതാണ് വേണു. വേണുവിനെ അങ്ങേയററംവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹം ആ മാതാപിതാക്കളിൽ ഉദയംചെയ്തു. അതനുസരിച്ച് വേണുവിന് പത്തു വയസ്സായപ്പോൾത്തന്നെ മാതാപിതാക്കളെപ്പിരിഞ്ഞു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ആ വേർപെട്ട ജീവിതം അവനെ ആദ്യം വ്യസനാധീനനാക്കി തീർത്തെങ്കിലും മാതാപിതാക്കളുടെ ആജ്ഞക്ക് അവൻ കീഴ്പ്പെടേണ്ടിവന്നു.

ക്രമേണ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വൻമാളികകൾ അവൻെറ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചു. അങ്ങനെ അവിടത്തെ ജീവിതം അവന് സുഖപ്രദമായി തോന്നിത്തുടങ്ങി. വർഷത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ വേണു മാതാപിതാക്കളെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു സ്വദേശത്തേക്കു വരുമായിരുന്നുള്ളു.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം ചീറിയടുത്തു. ക്ഷാമം പല ഭാഗങ്ങളിലും ബാധിച്ചു. അതു ലോക

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ത്തിൽ പല മാററങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതമായി. അനേകലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ ജീവഹാനിക്കും രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം ഇടയാക്കിത്തീർത്തു. രാമചന്ദ്രക്കുറുപ്പിൻെറ സ്വത്തുക്കളിൽ ഭൂരിഭാഗവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൻ മാളികയും തകർന്നുപോയി. അദ്ദേഹവും പത്നിയും ഒരു കുടിലിലേക്ക് താമസം മാററുകയും ചെയ്തു.

"മാളികമുകളേറിയ മന്നൻെറ
തോളിൽ മാറാപ്പു കേററുന്നതും ഭവാൻ."

വേണുവിന് വിദ്യാർത്ഥിജീവിതം വെറുപ്പായി തോന്നി. മാത്രമല്ല, യുദ്ധം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ വിനകൾ കാണുവാൻ അവൻ വെമ്പൽകൊള്ളുകയാണ്. അവൻ അച്ഛനെഴുതി. "ഞാൻ നാട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു" എന്ന്. രാമചന്ദ്രക്കുറുപ്പ് അന്ധാളിച്ചുപോയി. ഇനി എങ്ങനെയാണ് ഓമനപ്പുത്രനെ സ്വീകരിക്കുക? അച്ഛൻെറ മറുപടിക്കുപോലും കാത്തു നിൽക്കാതെ വേണു നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. കണ്ട മാത്രയിൽ ഇരുവരും ആലിംഗനബദ്ധരായിക്കഴിഞ്ഞു. കുറുപ്പ് ഓരോ സംഗതിയും വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു. വിവാഹിതനാകണമെന്ന മാതാപിതാക്കളുടെ ആഗ്രഹത്തിന് വേണു കീഴടങ്ങി.

അന്യാധീനപ്പെട്ടതിൽ ചില വസ്തുക്കൾ വേണുവിൻെറ സ്ഥിരപ്രയത്നംകൊണ്ട് തിരികെ കിട്ടി. രാവിലെ കിഴക്കുദിക്കുന്ന സൂര്യൻ വൈകുന്നേരം പടിഞ്ഞാറ് അസ്തമിക്കാൻ മറന്നതേയില്ല. ദിവസങ്ങൾ മാസങ്ങളായും മാസങ്ങൾ വർഷങ്ങളായും മാറിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. എങ്കിലും പ്രകൃതിക്ക് യാതൊരു മാററവും സംഭവിച്ചില്ല. ഇതിനിടയിൽ പത്നീസമേതം കുറുപ്പ് യമപുരിയെ പ്രാപിച്ചു. വേണുവിനു് ഒരു ഓമനപ്പുത്രനും ജനിച്ചു. ആ ഓമനപ്പുത്രനാണ് ശേഖർ.

പുത്രൻെറ ഭാവിയെ നുകർന്ന് ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടാണ് ആ പിതാവ് ജീവിതചക്രത്തിൻെറ ഓരോ പഴുതും ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുന്നതു്. പുത്രൻ തന്നെക്കാൾ വലിയൊരാൾ ആകുമെന്നും, അന്ന് അവൻെറ മുമ്പിൽ അനേകം ഉദ്യോഗാർത്ഥികൾ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും അയാൾ മനോരാജ്യം കെട്ടിപ്പൊക്കുകയാണ്. ശേഖറിനെ പഠിപ്പിക്കണം—അവനെ കാളേജിൽ പഠിപ്പിക്കണം. അങ്ങനെ ഒരു ഉയർന്ന പദവിയിലേക്ക് അവനെ നയിക്കണം.

"രാവിപ്പോൾ ക്ഷണമങ്ങൊടുങ്ങിടു-
മുഷസ്സെങ്ങും പ്രകാശിച്ചിടും,
ദേവൻ സൂര്യനുദിക്കുമിക്കമലവും
കാലേ വിടർന്നീടുമേ
ഏവം മൊട്ടിനകത്തിരുന്നളി മനോ-
രാജ്യം തുടങ്ങീടവേ,
ദൈവത്തിൻ മനമാരു കണ്ടു? പിഴുതാൻ
ദന്തീന്ദ്രനപ്പത്മിനീം."

പുരയിടത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം ഈടുവച്ചാണ് ശേഖറിനെ കോളേജിൽ ചേർത്തതു്. അതോടൊന്നിച്ച് ആ മനക്കോട്ടകൾ തകരുന്നതായി അയാൾക്ക് തോന്നി. പുത്രൻെറ സൗഭാഗ്യത്തിൽ സന്തോഷിക്കാൻ ആ പിതാവിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം സർവ്വവുമുപേക്ഷിച്ച് പരലോകം പൂകി. മനുഷ്യൻെറ ആഗ്രഹങ്ങൾ പലതാണെങ്കിലും ദൈവംകൂടെ അനുവദിക്കേണ്ടേ?

ശേഖറിൻെറ അമ്മാവൻ ഒരു ധനികനാണ്. അദ്ദേഹം ശേഖറിനുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യാൻ തയ്യാറാണ്. പക്ഷേ, ജാനകി–അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയരാജ്ഞി, ഒരു പണപ്പിശാച്– അതിനു വഴങ്ങുകയില്ല. അയാൾ എല്ലാത്തിനും അവളെ അനുസരിക്കേണ്ടതാണ്. അവൾക്കുവേണ്ടിയാണ് അയാൾ ജീവിക്കുന്നതു്, അവൾ പണത്തിനുവേണ്ടിയും. പണം! പണം!! അതാണ് അവളുടെ ജീവിതം.

ശേഖറിനോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ട് നാണുക്കുറുപ്പ് കൂടെക്കൂടെ ആവശ്യമുള്ള തുക ശേഖറിന് അയച്ചുകൊടുക്കുക പതിവാണ്. ജാനകി

അറിഞ്ഞാൽ........തീർന്നു. സർവ്വവും തീർന്നു. പിന്നെ നാണുക്കുറുപ്പ് വീട്ടിനുവെളിയിൽ. "കണ്ടവനെ വച്ചു പുലർത്താൻ നടക്കുന്നു!" എന്തൊരു റിമാർക്ക്!

ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഒരുപോലെ സുഖപ്രദങ്ങളോ ശോകനിർഭരങ്ങളോ ആയിരിക്കയില്ലല്ലോ. ചിലപ്പോൾ സന്തോഷമോ സങ്കടമോ കൂടിനിന്നെന്നും വരാം. ഏതായാലും സഹോദരിയുടെ ദാരിദ്ര്യം തീർക്കുവാൻ പരസ്യമായുറച്ച ഭർത്താവിനെ ജാനകി തടഞ്ഞു. അവൾക്ക് പണംവേണം. ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുന്നതുതന്നെ ധനത്തെ കാംക്ഷിച്ചു മാത്രമാണ്. പരസ്യമായി സഹായിക്കാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ രഹസ്യമായിത്തന്നെ സഹായിക്കുവാൻ അയാൾ മുതിർന്നു

നാണുക്കുറുപ്പ് പൊതുവേ നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ പുറമേ യാതൊരു രോഗവും ഉള്ളതായി തോന്നുകയില്ല. എങ്കിലും അകമേ ക്ഷയം കാർന്നു തിന്നുകയാണ്. ചികിത്സയ്ക്കു ധാരാളം ധനം വ്യയംചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം ഓരോ ചെറിയ തുക സഹോദരിക്കും ശേഖറിനും അയച്ചുകൊടുക്കുന്നുമുണ്ട്. ജാനകി എന്തെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ.... എന്നാൽ എല്ലാം അറിയുന്ന ഒരാളുണ്ട്. സച്ചിദാനന്ദനായ ഈശ്വരൻ. ലോകത്തിനു ഗുണംചെയ്യുന്നവനെ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു ക്ഷണിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെ നല്ലവരിൽ പലരെയും അദ്ദേഹം ക്ഷണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

ശേഖർ ഇപ്പോൾ B. Sc-യ്ക്ക് നാലാമത്തെ കൊല്ലം പഠിക്കുകയാണ്. ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കണം. പബ്ലിക്കു പരീക്ഷയാണ്. മകനേ, ഇവിടത്തെ കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കാതെ നന്നായി പഠിക്കണം എന്നൊക്കെ എഴുതാറുണ്ട്. എങ്കിലും എന്തെങ്കിലും വായിക്കാൻ പുസ്തകമെടുക്കുമ്പോൾ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ അണിനിരന്നുകഴിയും. അവന്റെ സ്നേഹം അമ്മ എന്ന വാക്കിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ദൈവം കഴിഞ്ഞാൽ അവന് ആശ്രയവും സ്നേഹവുമായിട്ടുള്ളത് അമ്മയും അമ്മാവനുമാണ്.

ശേഖർ ആഡംബരപ്രിയനല്ല; അവനിപ്പോൾ ഒരു ജോടി ഷർട്ടും മുണ്ടും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അത്യാവശ്യമായ പുസ്തകങ്ങൾതന്നെ എല്ലാംഇല്ല. ഫീസു കൊടുക്കണം, ജീവിതച്ചെലവു നടത്തണം. ഇവയൊക്കെ എങ്ങിനെ കഴിയും? വരവാണെങ്കിൽ വെറുമൊരു ചെറിയ തുകമാത്രം. അവൻ താഴ്ന്ന ജാതിയല്ല ഉയർന്ന ജാതിയാണ് എന്ന് അധികൃതർ പറയുന്നു. പക്ഷേ, എന്തുഫലം? പണമില്ലാത്തവനും പഠിക്കേണ്ടേ? അവൻ ഉത്സാഹിച്ചു പഠിക്കയാണ്.

അന്നും പതിവുപോലെ സൂര്യൻ കിഴക്കുദിച്ചു. പ്രകൃതിക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും ശേഖറിൽ എന്തോ ചില മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചു. മണി ഒൻപതായി. ലോഡ്ജിൽ വലിയൊരു കോലാഹലമാണ്. എല്ലാവരും ധൃതിപ്പെട്ട ദിനകൃത്യങ്ങൾ നടത്തുകയാണ്. കുളി കഴിഞ്ഞ് ഓടിവരുന്ന ചില വിദ്വാന്മാർ പൗഡർടിൻ അതോടെ ഷർട്ടിനകത്തേക്കു കമിഴ്ത്തുന്നുമുണ്ട്. തേച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള പാന്റും ഷർട്ടും യാതൊരു ഉടവും വരാതെ ധരിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ടൈം ടേബിൾ പോലും നോക്കാതെ ഒന്നോ രണ്ടോ ബുക്കുകളുമായി ഇറങ്ങിത്തിരിക്കുന്നവരും ധാരാളമുണ്ട്. എന്നാൽ ശേഖറിന് ഇതിലൊന്നും അത്ര ശ്രദ്ധയില്ല. പത്തടിക്കാൻ പത്തുമിനിട്ടുള്ളപ്പോഴാണ് അവൻ കുളിക്കാൻ പോയത്. കാപ്പി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മണി പത്തു കഴിഞ്ഞു.

ഒരു സംഘം വിദ്യാർത്ഥികൾ തമാശപറഞ്ഞും വഴിയേപോകുന്നവരെ 'കമന്റ'ടിച്ചും വാഹനങ്ങളുടെ വേഗത്തിന് ചെറിയ തടസ്സങ്ങളുണ്ടാക്കിയും കൊണ്ട് അല്പം മുൻപാണ് കടന്നുപോയത്. പക്ഷേ, ആ കൂട്ടത്തിൽ ശേഖർ ഇല്ലായി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"നായ്ക്കളെ സൂക്ഷിക്കുക"

കെ. ആർ. വാരിയർ

"കേട്ടോ സാറേ! മത്തായാപ്ലയ്ക്കാണേ കോഴികളു ഒരു പിടിയാ! എത്രയായാലും കോഴിയല്ല്യാ. അതു് അപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തുമൊക്കെ പോയെന്നിരിക്കും. ഒരു ദിവസം രാമന്നായരു് അയാളുടെ പട്ടിയെ വിട്ടു് മൂന്നു കോഴ്യേ കൊല്ലിച്ചു. അതീപ്പററി വീട്ടുകാരത്തികളു് ലഹള തുടങ്ങി. മത്തായ്യാപ്ല ഒരു മടലെടുത്തു് രാമന്നായരടെ തലയ്ക്കിട്ടു് ഒരു വീക്കു കൊടുത്തു. ഇതു കണ്ടു് രാമന്നായരടെ പെമ്പ്റന്നോരു് മത്തായ്യാപ്ലേ ചൂലുകൊണ്ടടിച്ചു. അതിപ്പിന്നെ ഒത്തിരി കേസും വഴക്കുമെല്ലാമുണ്ടായി. കൊല്ലം കൊറെ കഴിഞ്ഞല്ലോ." പഴമക്കാരൻ രാമന്നുണ്ണി ഒരു മൂച്ചിൽ എൻെറ മുഖത്തു നോക്കി തട്ടിവിട്ടിട്ടു് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

മത്തായിയും രാമൻനായരും അടുത്തടുത്ത പുരയിടക്കാരാണു്. ബദ്ധശത്രുക്കളുമാണു്. എനിക്കു് ആ കൊച്ചു ഗ്രാമത്തിലെ സാനിട്ടറിയാപ്പീസിലേക്കു് സ്ഥലം മാററം കിട്ടിയതു് ആയിടക്കാണു്. മത്തായിയുടെ അളിയൻ കര്യാക്കോയുടെ വക ഒരൊഴിഞ്ഞ കെട്ടിടത്തിലാണു് ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. ഞാനും എൻെറ 'കൈസറും' ഒരു അരിവയ്പുകാരനും മാത്രമേ, ആ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കിഴക്കുവശം മത്തായിയും വടക്കുവശം രാമൻനായരുമായിരുന്നു.

ഞായറാഴ്ച കാലത്തെ എഴുന്നേററു് പ്രഭാതകൃത്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് അന്നത്തെ 'കൗമുദി'യുമായി ഞാൻ ചാരുകസേരയിൽ പററിക്കൂടിയിരുന്നപ്പോഴേക്കും വടി, കടലാവണക്കിൻപത്തൽ, കുമ്പു്, കല്ലു്, എന്നീ മാരകായുധങ്ങളോടുകൂടി ഒരു ജനക്കൂട്ടം എൻെറ വീട്ടിലേക്കു വരുന്നതു് കണ്ടു. ഞാൻ ആദ്യം വിചാരിച്ചതു് വല്ല അതിരുതർക്കവും പറഞ്ഞൊതുക്കാനായിരിക്കുമെന്നാണു്. ഒരു ഗ്രാമപ്രദേശത്താണു് നിങ്ങൾക്കു ജോലിയെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊക്കെ ചിലപ്പോൾ വേണ്ടി വരും. ജനക്കൂട്ടത്തിൻെറ മുൻവരിയിൽ ഒരു മൺവെട്ടിയുമായി മത്തായിയുമുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്താ, കാലത്തെ എല്ലാരുംകൂടെ?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"സാറേ, സാറിൻെറ പട്ട്യേ കെട്ടിയിടണം. അതു വന്നു് കാലത്തെ എൻെറ ജപ്പാൻ കോഴി രണ്ടെണ്ണത്തിനെ തൊലച്ചു. ഇങ്ങനെ അവനെ വിട്ടിരുന്നാ മനുഷ്യേരേം തിന്നും. അവനെ ഓടിക്കാൻ ചെന്ന എന്നെ അവൻ കടിച്ചില്ലെന്നേയൊള്ളു" ഇത്രയും ഒരു മൂച്ചിലങ്ങു പറഞ്ഞിട്ടു് മത്തായി ദീർഘനിശ്വാസം ചെയ്തു.

"ഇന്നു ഞാൻ കെട്ടാൻ മറന്നുപോയി, ക്ഷമി

രുന്നു. അഥവാ അക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നുപോയാലും അവൻ ക്രമേണ പുറകേ തങ്ങി പതുക്കെയേ പോകയുള്ളു.

അന്നു് അല്പം താമസിച്ചാണു് ശേഖർ ക്ലാസ്സിൽ കയറിയതു്. അവനെ സ്വാഗതം ചെയ്തതു് ഒരു ടെലഗ്രാമാണു്.

"അമ്മ അയച്ചതാണു്. സാവധാനം വായിക്കൂ."

അദ്ധ്യാപകൻെറ നിർദ്ദേശമാണതു്.

ശേഖറിൻെറ ഇരു നയനങ്ങളും നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അവൻ ചൈതന്യമററവനെപ്പോലെയായി. "അവൻെറ അമ്മാവൻ മരിച്ചു." അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മർമ്മഭേദകമായ ഒന്നാണതു്. ശേഖർ നിരാശ്രിതനാകാൻ പോകുകയാണു്. ഇനി എങ്ങനെയാണു് അവൻ ജീവിക്കുക? അവൻ ഉരുവിടുകയാണു്. "എൻെറ അമ്മാവൻ മരിച്ചു" അവൻെറ ശരീരം ലോഡ്ജിലേക്കും, മനസ്സു് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കും പാഞ്ഞു. അല്പപ്രകാശത്തിൽ നിന്നു് അന്ധകാരത്തിലേക്കു് അവൻ നീങ്ങുകയാണു്. ജീവിതരണാങ്കണത്തിൽ അടരാടുവാൻ കച്ചകെട്ടി ഇറങ്ങിയ ആ യുവ വീരൻ വിജയിക്കുമോ? ആ കപ്പൽ കരയ്ക്കടുക്കുകില്ലേ? ആ ജീവിതം മുരടിക്കില്ലേ?

"ഉരുക്കിടുന്നു, മിഴിനീരിലിട്ടു,
മുക്കുന്നുമുററും ഭുവനൈകശില്പി
മനുഷ്യഹൃത്താം കനകത്തെ യേതോ
പണിത്തരത്തിന്നുപയുക്തമാക്കാൻ.

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കുമാരനാശാന്റെ വീണപൂവിലൂടെ

(സുക)

മഹാകവികളുടെ കൃതികൾ പാരായണം ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സ് അനശ്വരമായ ഒരു ഭാവനാരാമത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നില്ലേ? മാനസിക വികാരവിചാരങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരുപാധിയാണു ഭാഷയെങ്കിൽ, ഒരു കവിയുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമായിരിക്കും ആ കവിത. അതായത്, കവി പ്രകൃതിയുമായി ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നു എന്നു സാരം. അങ്ങനെ ഭാവനയുടെ നേരിയ ചരടിലൂടെ ഒരു കവിത രൂപം കൊള്ളുന്നു. ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ

ക്കണം കോഴിയുടെ വില വേണമെങ്കിൽ തരാം" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"ഏതായാലും പോയതു പോട്ടെ സാറേ, ഇനിം അവനെ കെട്ട്യാ മതി' മത്തായിമാപ്പിള തിരിഞ്ഞുനടക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ ടൈഗറിനെ വിളിച്ചു. അവൻ ഓടി വന്നു. മത്തായിമാപ്പിളയെ നോക്കി ഒന്നു മുരമുരത്തശേഷം അവൻ എന്നെ നോക്കി വാലാട്ടി. ഞാൻ അവനെ തുടലിട്ടു പൂട്ടി. അവരെല്ലാം സമാധാനചിത്തരായി പിരിഞ്ഞുപോയി.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ രാമൻനായരും മത്തായിമാപ്പിളയും തമ്മിൽ വഴക്കു നടക്കുകയായിരുന്നു. 'തന്നെപ്പോലെ തന്റെ അയൽക്കാരനും ചീത്ത പറഞ്ഞതു' മത്തായിമാപ്പിളയ്ക്കു പിടിച്ചില്ല. അയാൾ ഓടിച്ചെന്ന് രാമൻനായരുടെ കരണത്തു് ആഞ്ഞൊരടി പാസാക്കി. ഇതു കണ്ടു് ടൈഗർ ഒന്നു കുതിച്ചു് തുടലും പൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടു ഓടിച്ചെന്നു് അവരുടെ ഇടയ്ക്കു് കയറി. മത്തായിമാപ്പിളയും രാമൻനായരും പമ്പകടന്നു.

ഒരു ദിവസമെങ്കിലും വഴക്കു കൂടാതെ തുടങ്ങുന്നതു് മത്തായി മാപ്പിളയ്ക്കു് ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. രാമൻനായരും മത്തായിമാപ്പിളയും തമ്മിൽ ഒന്നു ഇഷ്ടമായി കാണാൻ ഞാനാഗ്രഹിച്ചു. എന്നാൽ ഒന്നു ചെവി കേട്ടു് ഇരിക്കാമായിരുന്നു. പതിവിനു മുടക്കമൊന്നും കൂടാതെ രണ്ടാഴ്ച കടന്നുപോയി. ഒരു ദിവസം എന്റെ പട്ടി മത്തായിമാപ്പിളയുടെ മകളുടെ പാവാട കടിച്ചുകീറിയത്രേ. ഇറയത്തു് നനച്ചുണങ്ങാൻ ഇട്ടിരുന്നതാണതു്. അതും ഒരു വിധത്തിലൊക്കെ പറഞ്ഞൊതുക്കി. എങ്കിലും പട്ടിയെ തല്ലിക്കൊല്ലുമെന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞേക്കാൻ മത്തായിമാപ്പിള അരിവയ്പുകാരനെ ചുമതലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ആഴ്ച വീണ്ടും ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം പഴയതുപോലെ കുറെപ്പേർ പടി കയറിവന്നു. രാമൻനായരും മത്തായിമാപ്പിളയും കൂടാതെ ഒട്ടനവധി ആളുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

"സാറേ, എന്തായിതു്! ഒരു നെറീം മൊറേമൊക്കെ വേണ്ടേ? പട്ടി എന്റെ കൊച്ചിനെ കടിച്ചല്ലോ. പോരാഞ്ഞിട്ട് രാമന്നായരേം കടിച്ചു" മത്തായിമാപ്പിള ഇത്തവണ അൽപം ഗൗരവത്തിലായിരുന്നു.

"ഒള്ളതാ സാറേ, എന്റെ കൈയ് അവൻ കരിമ്പുപോലെ ചവച്ചുതുപ്പിക്കളഞ്ഞു" രാമൻനായർ പറഞ്ഞു.

"മത്തായിമാപ്പിളയും രാമൻനായരും ക്ഷമിക്കണം. ഇപ്രാവശ്യത്തേക്കു കൂടി ക്ഷമിക്കണം. തുടൽ പൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നതാണ്. ഇന്നുതന്നെ നല്ല തുടൽ വാങ്ങി കെട്ടിയിടാം. വല്ല വൈദ്യന്മാരെയും ഞാൻ പോയി വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം." ഞാൻ തൊഴുതുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഞങ്ങൾ ആ നാണുപിള്ളവൈദ്യനെ കണ്ടേച്ചാ വരുന്നതു്, ഞങ്ങളെറങ്ങുവേണേ, സൂക്ഷിച്ചോണേ." ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് മത്തായിമാപ്പിള ഒരു ബീഡി എടുത്തു കത്തിച്ചു് ഒന്നു രാമൻനായർക്കും കൊടുത്തിട്ട് ഇറങ്ങിപ്പോയി. പട്ടിമൂലം പിണങ്ങിയ അവർ പട്ടിമൂലംതന്നെ ഇണങ്ങിയതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. പിറേറന്നു കാലത്തെ ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രശാന്തമായ അന്തരീക്ഷത്തെ മനസ്സിൽ കണ്ടു കൊണ്ടു് ഞാൻ ടൈഗറിനെ മനസാ അഭിനന്ദിച്ചു. അന്നുതന്നെ ഒരു പുതിയ തുടൽ വാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ശാന്തമായ ഒരന്തരീക്ഷം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കിടന്ന ഞാൻ ഉറക്കമെണീററതു് വലിയ വായിലെ ഉള്ള ഒരു ലഹള കേട്ടാണ്. മത്തായിമാപ്പിളയുടെ മുററത്തുകിടന്ന ഒരു ചിരട്ട രാമൻനായരുടെ കൊടിച്ചിപ്പട്ടി ചെന്നു കടിച്ചെടുത്തു. മത്തായിമാപ്പിള അതിനെ തല്ലിക്കൊന്നു; വഴക്കായി, ലഹളയായി. അങ്ങനെ ടൈഗർ ഉയർത്തിക്കെട്ടിയ മത്തായിമാപ്പിള–രാമൻനായർ സൗഹാർദ്ദക്കോട്ടകൾ പെട്ടെന്നു നിലംപരിശായി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഭാവനയാണ് ഇതിന്റെ എല്ലാററിന്റേറയും അസ്ഥിവാരം എന്നു തെളിയുന്നു. ഭാവനയിലൂടെ മാത്രമേ യഥാർത്ഥസുഖത്തെ പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കൂ എന്നു് ഒരു മഹാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു എത്രയോ വാസ്തവമാണ്. മഹാകവികൾ ഭാവനാസമ്പന്നന്മാരായതിനാൽ അവരുടെ കൃതികളും ഭാവനാസമ്പന്നങ്ങളായിരിക്കും. ഇത്തരം കൃതികളിൽ പരോക്ഷമായോ പ്രത്യക്ഷമായോ ഒരു തത്ത്വവും അന്തർലീനമായിരിക്കും.

മലയാളഭാഷയിൽ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു വ്യക്തിയാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ. മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ നഗ്നമായ ചില യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ പശ്ചാത്തലം. അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെയും അനാചാരത്തിന്റെയും മതിൽക്കെട്ടിനുള്ളിൽ കിടന്നു മരവിച്ചു മരിക്കാറായ മലയാളഭാഷ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലൂടെയാണ്. തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും ശേഷമുള്ള കാലചക്രത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷണം ചെയ്താൽ, മലയാളസാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ആദർശസമ്പന്നനാണു മഹാകവി കുമാരനാശാൻ. കേരളീയക്കു കാവ്യകലയെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ധാരണയിലും സാമൂഹ്യബോധത്തിലും ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ പരിവർത്തനം വരുത്തുകയുണ്ടായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ.

കുമാരനാശാന്റെ കൃതികളിൽ ഒട്ടും പിന്നിലല്ലാത്ത, ഒരുവേള മുൻപന്തിയിൽത്തന്നെ നില്ക്കുന്ന ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് "വീണപൂവ്" മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികളും ആരോഹണാവരോഹണങ്ങളും സുഖദുഃഖങ്ങളും ഒരു വാക്യത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാമെല്ലാം അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരുത്തമകൃതിയാണ് ആശാന്റെ "വീണപൂവ്." നശ്വരവും ക്ഷണഭംഗുരവുമായ ജീവിതത്തിൽ ശാശ്വതമായി യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നുള്ള മഹത്തായ ഒരു തത്ത്വം ഈ കൃതിയിൽ ഉടനീളം പ്രകാശിച്ചു കാണാം. ഇതു തന്നെയാണ് ഈ കൃതിക്കുള്ള മെച്ചവും. ശ്രീ അഥവാ ഐശ്വര്യം മനുഷ്യന്റെ ചിത്തഭ്രമമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അല്ലെന്നു് ഒരു വീണുകിടക്കുന്ന പൂവിനെ കണ്ടിട്ടു അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കുക.

"ശ്രീഭൂവിലസ്ഥിര–അസംശയം–ഇന്നു നിന്റെ
യാഭൂതിയെങ്ങു, പുനരെങ്ങു കിടപ്പിതോർത്താൽ

ഈ മായാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയെ അദ്ദേഹം പഴിക്കുകയാണോ എന്നു ചിലപ്പോൾ തോന്നിപ്പോകും. പരോപകാരികൾ അല്പായുസ്സുകളായിരിക്കുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ദുഃഖിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

"ചിന്തിപ്പതാരരിയസൃഷ്ടിരഹസ്യമാവ–
തെന്തുള്ളു?–ഹാ ഗുണികളൂഴിയിൽനീണ്ടുവാഴാ

പ്രകൃതിയിലെ അചേതന വസ്തുക്കളെപ്പോലും സമസൃഷ്ടങ്ങളായിട്ടാണു ആശാൻ ദർശിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ സാക്ഷാത്കാരമാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ. ഈ ലോകത്തിലെ സകല വസ്തുക്കൾക്കും രൂപം കൊടുത്തതു് ഈശ്വരനായതിനാൽ അവയിലെ വസ്തുക്കൾക്കു ഒന്നിനും ഭേദം കല്പിച്ചുകൂടെന്നും ആ തത്ത്വചിന്തകൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. നോക്കുക, മണ്ണടിയാൻ പോകുന്ന ഒരു പൂവിനെക്കാണുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹാനുഭൂതി തലപൊക്കുകയാണ്.

"ഒന്നല്ലി നാമയി സഹോദരരല്ലി പൂവേ!
ഒന്നല്ലി കൈയിഹ രചിപ്പതു നമ്മെയെല്ലാം?"

ഈ മായാപ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന സകല വസ്തുക്കളും ഒരു സമയത്തല്ലെങ്കിൽ പിന്നൊരിക്കൽ മൺ മറയേണ്ടതാണെന്നു ആശാൻ തന്റെ കൃതിയിലൂടെ വ്യക്തമാക്കുകയാണ്. നീണ്ടു പരന്നു കിടക്കുന്ന സമുദ്രത്തിനും ഉന്നതനായി തലപൊക്കിനിൽക്കുന്ന കുന്നിനും നാശമുണ്ടെന്നു ആശാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു നോക്കുക.

"ഒന്നിനുമില്ല നില–ഉന്നതമായ കുന്നു–
മെന്നല്ല, യാഴിയുമൊരിക്കൽ
നശിക്കുമോർത്താൽ.

ക്ഷണികമായ ഈ ലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളെ ദർശിക്കുന്നതായ കണ്ണുകളേ, നീ നിന്റെ പോളകളെ വേഗം അടയ്ക്കുക. ഐശ്വര്യത്തിന്റേയും സുഖവിലാസത്തിന്റേയും അത്യുച്ചകോടിയിൽ പരിലസിച്ചിരുന്നതായ ഈ പുഷ്പം അരനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ മണ്ണായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഇതു എന്നെന്നേക്കുമായി ഈലോകത്തിനോടു അന്ത്യയാത്രപറയും. ജീവിതത്തെ മുഴുവൻ ആശാൻ ഒററവാക്യത്തിൽ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയാണ്. "അവനിവാഴ്‌വു കിനാവു കഷ്ടം."

———

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ST. JOHN MARY VIANNEY

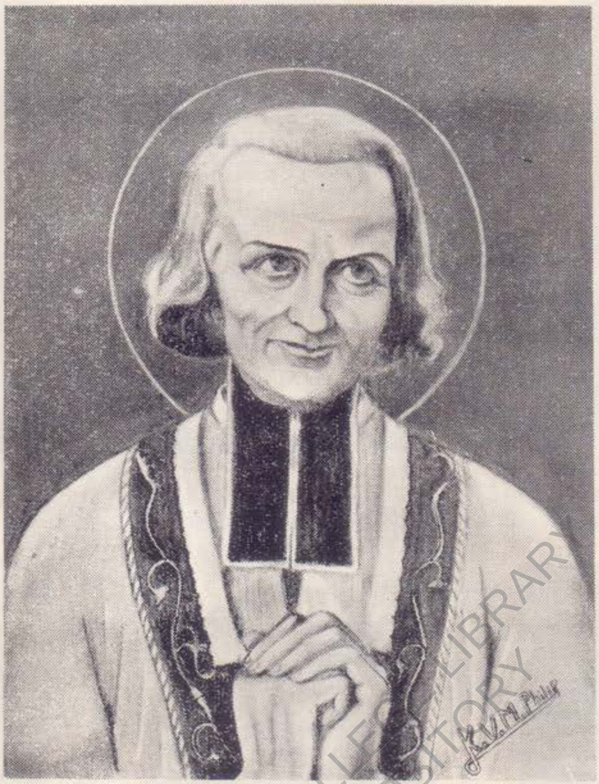

Frize-Winning Pencil-Sketch by K. V. M. Philip.

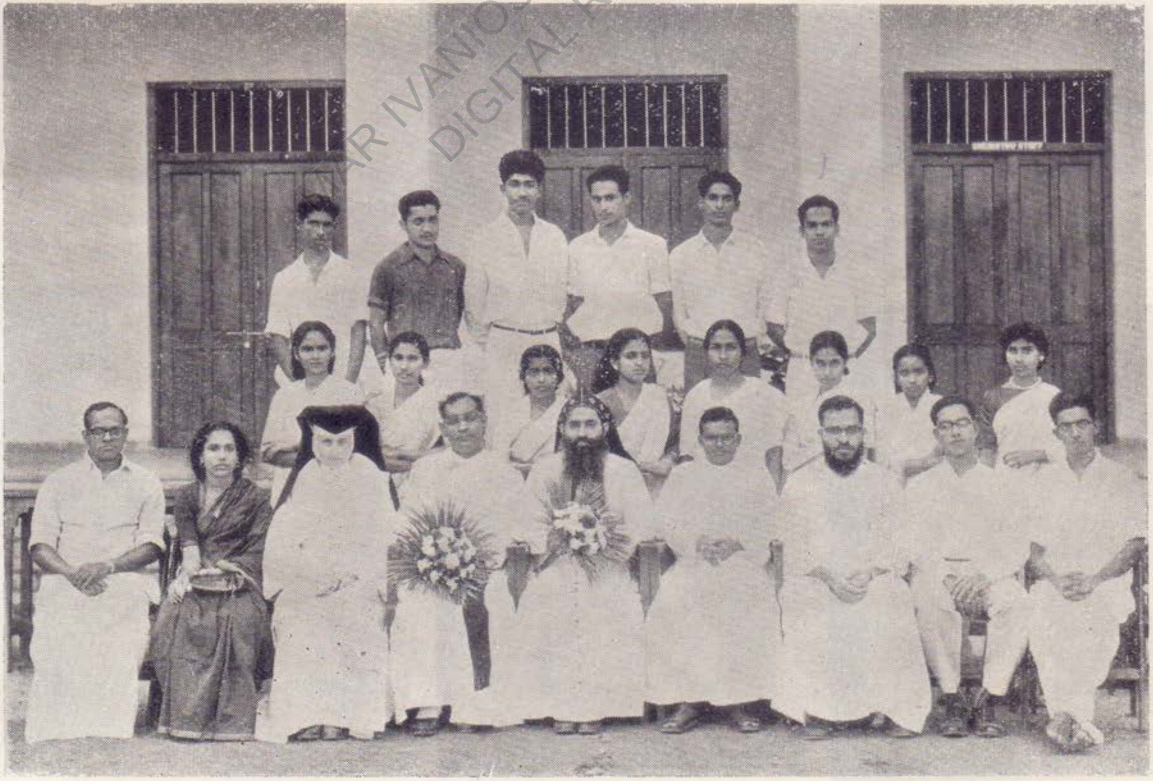

OFFICE BEARERS OF THE C. S. U. CITY COUNCIL (1959—'60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

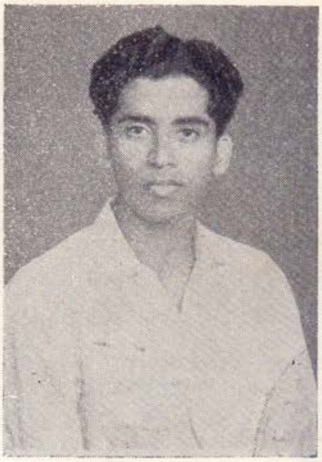

C. Bhaskaran
Secretary, Arts Association &
member of the Varsity Music Team

P. Sadasivan
Director of Varsity Dramatic troupe.

G. Madhavan Nair
Member of the Varsity Dramatic
Troupe.

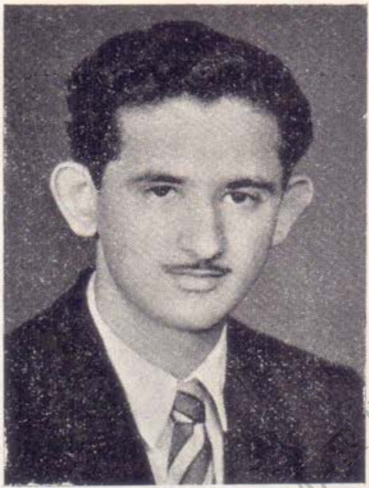

K. K. Ramakrishnan
Best Actor (1957–'60)

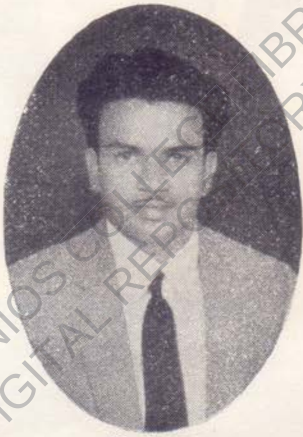

H. Rajoo
Attended the L. S. S. Camp,
Delhi.

N. Charles
College Champion.

Mathew M. Koshy and Raju Abraham

U/O T. K. P. Tampi

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

அவள் யார்

வி. அருணாசலம், II B. Com.

அவள் ஒரு விசித்திர மங்கை; அதிசய நங்கை; அவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை; அவளை அறிந்துகொள்ளவும் இயலவில்லை. அவளுடைய பிறப்பு, அவளுடைய வளர்ப்பு, அவள் வயது, குணம், போக்கு, நடக்கை ஆகிய எதைப்பற்றியும் 'இதுதான், இப்படித் தான், இவ்வளவு தான்' என்று வரையறுத்து உறுதியாகச் சொல்லமுடியவில்லை. ஒருநாள் சிரிக்கிறாள்; மற்றொருநாள் சீறிப் பாய்கிறாள்; அடுத்த நாள் அழுது கொண்டே நிற்கிறாள். வேளைக்கொரு நடையும், விநாடிக்கொரு உடையும் கொள்வது வழக்கமாகிவிட்டது.

ஆண்டுக்கு ஆறு விதமான பருவங்களைப் பெற்ற விந்தை வடிவமாய் விளங்குகிறாள். பச்சைப் பசிய குழந்தையென இரண்டு மாதம் இருக்கிறாள்; சிற்றாடை கட்டிய சிறுமி போல் இரண்டு மாதம் துள்ளித்திரிந்து ஓடி விளையாடுகிறாள்; பூப்படைந்த பெண்ணாக மாறி அடங்கி ஒடுங்கி இரண்டு மாதம் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறாள்; அப்புறம் இரண்டு மாதத்திற்கு இன்பச் சூடேறி வெறி கொண்டு வெந்தணல் பரப்பித் திரிகிறாள்; பின்னர் இரண்டு மாதம் நாடி தளர்ந்து, மேனி வெளுத்து நோயாளிபோல் கிடக்கிறாள்; அதன்பின் இரண்டு மாதம் தலை நரைத்து, உடல் சுருங்கி, நடக்கவும் சக்தியற்று வாடி. வதங்கி முதுமைக் கோலம் பூண்டு திரிகிறாள்.

ஆனால், என்ன ஆச்சரியம்! அவள் மீண்டும் குழவியாக மாறுகிறாள்; குமரியாக வளர்கிறாள்; கிழவியாக மூப்படைகிறாள். இளமை, வாலிபம், முதுமை!............மீண்டும் இளமை, வாலிபம், முதுமை!............மீண்டும் ....மீண்டும்............!

இவள் என்ன விசித்திரப் பெண்? இவளுக்கு இறப்பே இல்லையா?............பிறக்கிறாள், வளர்கிறாள், மூப்படைகிறாள்—இறப்பதில்லை—மீண்டும பிறந்து விடுகிறாள்! இவள் என்ன அதிசய ஆரணங்கு?.......... கல்யாணமே வேண்டாம் என்கிறாள்; பிறகு கள்ளக் காதல் புரிகிறாள்; கன்னித் தன்மை கெடாமல் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுக்கிறாள்; அப்புறம் அந்தப் பிள்ளைகளைத் தானே கொன்று தன்னுள் அடக்கிக் கொள்கிறாள்! இவள் என்ன, அன்னையா? அல்லது அரக்கியா?

'அடி, வித்தாரக் கள்ளியே! உன்
பெயரென்ன?'—

பார், பதில் சொல்லாமல் சிரிக்கிறாள்.

'அடி, சிங்காரச் சிறுக்கியே! உன்
ஊரென்ன?'—

பார், பதில் சொல்லாமல் அழுகிறாள்.

அடி, கட்டாணி முத்தே! உன் குலம்
கோத்திர வரலாறு என்ன?'—

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

முல்லை தரும் தொல்லை

இரா. அலோசியஸ், II பி. எஸ். சி.

வனப்பு மிகு வனக் காட்சிகள் நிறைந்த நிலம் முல்லை நிலம். முல்லையிலே மோதிவரும் தென்றல் அங்கே நறிய மணம் பரப்பிக் கிடக் கிடக்கும். அந் நிலத்து மக்கள மெல்லிய தென்றலில் மகிழ்ந்து திளைப்பர். இயற்கை அன்னை இனிய கோலம் கொண்டு விளங்கும் காலத்தில், மெல்லிய தென்றலைத் தேராகவும், இனிய கரும்பை வில்லாகவும், குயிலைத் தூதாகவும் கொண்டு மன்மதன் ஆட்சி புரிகின்றான் என்றால் அது இயற்கை தானே.

தலைமகன், தலைமகள் இருவரும் அன்பால் ஒத்தவர்கள். உளமொத்துக் கூடி இல்லறமாகிய நல்லறத்தை மேற்கொண்டு ஒழுகிவந்தார்கள். பெண் மென்மையுடையவள்; அடக்கமாக வீட்டிலிருந்து ஆக்கவேலையைக் கவனிக்கத் தகுந்தவள். ஆண் வன்மையுடையவன், அலைந்து பொருள் தேடத்தக்கவன். பொருள் சம்பாதித்தல் தன் ஆண்மைக்கு இன்றியமையாக் கடமைபாக அமைவதோடல்லாமல் தன் இல்லறம் இனிதே நடத்தற்கு ஏதுவாகவும் அமைந்துள்ளது என்பதைத் தலைமகன் அறியாமல் இல்லை. தொழில் பற்றித் தன் அன்புடை மனையாளைப் பிரிந்து செல்ல நேர்கின்றது. அவள் மட்டும் என்ன அதற்கு விதிவிலக்கா?

பார், பதில் சொல்லாமல் புன்சிரிக்கிறாள்.

‘அடி, உத்தமப் பெண்ணே! உன்னைப் படைத்தவன் யார்?’—

அதோ ஒரு குரல்—அஃது இறைவன் குரலல்லவா? ஆம்.

“அவள் பெபர் இயற்கை”—

இறைவன் சொல்லிவிட்டான், இறைவனே அவள் பெபரைச் சொல்லிவிட்டான்.

அவளுக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. அதோ ஓடுகிறாள்; ஆடுகிறாள், பாடுகிறாள்! மலையின் உச்சிக்கு ஏறுகிறாள்; மடுவின் மடியில் படுத்துப் புரள்கிறாள்; கடலின் அடியில் மூழ்கித் திளைக்கிறாள்; விசும்பிலே பறக்கிறாள்; காட்டில் திரிகிறாள்; கழனியில் களிநடனம் புரிகிறாள்; மேட்டில் மெத்தென உலவுகிறாள்; ஆற்றில் மிதந்து செல்கிறாள்!

அவள் இப்போது வாலைக்குமரி, வாலிபம் கொழிக்கும் வனிதை; மகிழ்விக்கும பருவப் புதுப் பெண்!........ஆம்! அவள் தான் இயற்கை.

———

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

தொழில் பற்றிப் புறப்படும் தலை மகன் தான் பிரிந்து செல்ல வேண்டியதன் இன்றி யமையாமையை எடுத்துக் கூறிப், "பெண்ணே! திரவியமே, பேரின்பப் பாட்டுடையாய், முல்லைக் கொடியாளே, மோகனப் புன்னகையாய் முதுவேனிற் காலத்து இறுதியாகிய கார் காலத் தொடக்கத்தே மீண்டும் வந்து விடுவேன், அது காறும் ஆற்றியிருப்பாயாக" என்று கூறித் தன் காதலியைப் பிரியாமற் பிரிந்து சென்றான்.

முது வேனிற் பருவத்து இறுதியாகிய கார்காலம் தலை நீட்டியது, பிடவஞ் செடிகள் பூத்துக் குலுங்கின. சூல் முற்றிய முகிற் கூட்டங்கள் வானிலே தோன்றின. மேகத்தைக்கண்ட மயிலினம் வண்ணத் தோகைகளை விரித்து ஆடின. முல்லை மலர்கள் மலர்ந்து நறிய மணத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டிருந்தன. இவைகள் எல்லாம் கார் காலம் பிறந்துவிட்டது என்பதற்குரிய அடையாளங்கள் என்பதனைத் தலை மகள் அறிந்தாள். அது காறும் பொறுமையோடு ஆற்றியிருந்த தலைமகளுக்கு இவ்வடையாளங்களைக் கண்டதும் பொறுமை எல்லை மீறியது

"பொருள் பொருள் என்று இப்படிப் பொருளாசை கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டாரே, எங்கிருக்கிறாரோ? என்ன செய்கிறாரோ? பொருளாசை இன்னும் அவரை விட்டபாடில்லை போலும். போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து என்பதை அவர் உணரவில்லையோ? இளமை இங்கே வீணாகிறதே. முது வேனிற் பருவத்து இறுதியாகிய கார்காலத் தொடக்கத்தே மீண்டும் வந்து விடுவேன். அது காறும் ஆற்றியிருப்பாயாக என்று கூறிச் சென்றாரே, இன்னும் அவர் வரவில்லையே. இது கார் காலம் தானோ அல்லது இல்லையோ. கார்காலத்து அடையாளங்களையும் கண்டேன் அன்றோ! நினைந்து நினைந்து என் உள்ளம் உருகுகிறதே இங்கே. ஏன் இன்னும் அவர் வரவில்லை. கார்காலம் தொடங்கியும் காதலன் இன்னும் வரவில்லையே. 'இன்னுமா உயிர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்' என்று கேட்டுக் கேலி செய்து நகைப்பது போல் முல்லையும் அரும்பிவிட்டதே!"

காதலின் வரவு நோக்கி வாடும் காரிகையின் உள்ளத்து எதிரொலி இது. அதனைக் கவிஞன் எவ்வளவு தெளிவாகவும் இனிமையாகவும் அமைத்து விட்டான்! இது தான் அந்தப் பாடல்:

"இளமை பாரார் வளம் நசை இச்சென்றோர் இவணும் வாரார், எவணரோ?" என பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத் தொகு முகை இலங்கு எயிறு ஆக நகுமே—தோழி! நறுந்தண் காரே."

செந்தமிழ்க் கருவூலங்களிலே குறுந்தொகையும் ஒன்று. சங்க காலத்துத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை எத்தகையது? எத்தகைய காதல் வாழ்க்கை—காதல் வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள் என்பதனைக் குறுந்தொகைமூலம் காணலாம். இஃது எட்டுத் தொகை நூற்களில் ஒன்று. இப் பாடலைப் பாடிய புலவர் ஒக்கூர் மாசாத்தியார். இவர் ஒரு பெண்பாற் புலவர்.

பெண்மை எங்கே?

D. யேசுதாஸ், III. D. C.

மனோகர் பாரதியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞானப் பிரிவு மாணவன். சிவந்த மேனியும் பரந்த நெற்றியும், கட்டமைந்த உடலும், அறிவு ஒளி வீசும் அழகுக் கண்களும் உடையவன். பெண்கள் என்றால் பத்தடி தூரம் ஒதுங்கிச் செல்வான். அதிலும் படித்த பெண்கள் என்றால் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பயப்படும் பண்பு உள்ளவன்.

பிரேமா, அதே கல்லூரியில் பொருளாதாரப் பிரிவு மாணவி. தென்றலில் துவளும் பூங்கொடிபோன்று பளிச்சென்ற அழகும் பகட்டான தேகக் கட்டும் வாய்ந்தவள்.

அன்றொரு நாள் மனோகர் கல்லூரிக்கு விடுமுறை போட்டு விட்டுப் பட்டணத்தில் பணிபுரியும் தன் பள்ளி நண்பனைப் பார்த்து வர பஸ்ஸில் புறப்பட்டான். அதே பஸ்ஸில் தானு பிரேமாவும் தலைவலி என்று கல்லூரிக்கு விடுமுறை போட்டுவிட்டு வந்து ஏறிக் கொள்ள வேண்டும்!

காஷ்மீர் பட்டுக்குள் மின்னிய அவள் மனோகர் முன் காலியாய் இருந்த இருக்கையில் வந்து உட்கார்ந்தாள். பஞ்சவர்ண நாடா வைத்துப் பின்னியிருந்த இரட்டைச் சடைகள் அவள் தோள்களில் புரண்டு மாாபில் ஊசலாடின. அவளது வேற்கண்கள் எதிராக இருந்த ஆணழகன் மீது பாய்ந்தன; பற்றுக்கொண்டன.

அன்று மனோகரை பஸ்ஸில் வைத்துப் பார்த்ததிலிருந்து பிரேமாவுக்கு மனோகரிடம் இனந்தெரியாத ஒரு பிடிப்பு. கல்லூரிக்கு வந்தால் அவன் செல்லுமிடமெல்லாம் செல்வாள். வாய்ப்பு ஏற்படும்போதெல்லாம் அவன் அருகில் வந்துநின்று இங்கிதமும் முறைத்து முறைத்துப் பருவத்தின் பொலிவைக்காட்சிப் பொருளாக்குவாள். ஆசை வேட்கையில் கண்களைச் செருக வெட்டுவாள்.

x x x x

பொங்கல் விடுமுறை வந்தது. மனோகர் காந்தி நகரிலிருக்கும் தன் அத்தை வீட்டிற்குப் போய்வரலாமென்ற நோக்கத்துடன் மோட்டார் நிலயத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான். பிரேமாவும் மணம் பிடித்து அங்கு வந்து சேர்ந்து விட்டாள். மனோகருக்கோ உடம்பு நடுங்க ஆரம்பித்தது. தங்கள் இருவரையும் ஒன்றாக யாரும் பார்த்து விடுவார்களோ என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டுக் கால் நடையாகவே காந்தி நகருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

விடுவாளா பிரேமா! மனோகருடன் பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர் பார்த்துக்

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

கொண்டிருந்த அவளும் அவனைத் தொடர்ந்தாள்.

காதில் 'டால்' வீசும் கம்மல், சிவந்த நெற்றியில் சின்னஞ்சிறு பொட்டு, வலது கையில் கடிகாரம், இடது கையில் தூங்குப் பை, புனுகு தடவிய புருவம், மை தீட்டிய கண்கள், சிவப்புச் சாயத்தால் மெழுகப்பட்ட உதடுகள் — இவ்வளவு அருகில் அவளைப் பார்த்தது இரண்டு வருடப் படிப்பில் இது தான் முதல் தடவை. ஆதவன் கார்மேகங்களுக்கிடைல் ஒளிந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

மனோகர் அவளுடன் நடக்க விரும்பாமல், "பிரேமா உன் வீட்டிற்கு இன்னும் அதிக தூரமா?" என்று தளதளத்த குரலில் கேட்டான்.

"இல்லை நான் வீட்டில் இருந்துதான் வருகிறேன். இன்று நகரில் உள்ள கல்லூரி ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் மேல் நாட்டார் ஒருவர் 'ராக்-யென்-ரோல்' படிப்பிக்க வருகிறார்."

"நீ அங்குத் தான் போகிறாயா?"

பளிச்சென்று ஓர் மின்னல் மின்னி மறைந்தது. இடியும் பலமாக இடித்தது.

"ஆமாம்."

"இதே ஆடையிலேயா?"

"ஆமாம். இதற்கென்ன? இதுதான் இன்றைய நாகரீகம்!"

மனோகர் நெஞ்சத்திலும் பலமான ஓர் இடி இடித்தது. பிரேமாவுடன் ஒன்றும் பேசப் பிடிக்காதவனாய் அவன் தன் அத்தை வீட்டை நோக்கிப் படபடவென்று நடந்து கொண்டிருந்தான்.

x x x x

பெண் உலகத்தையே சபித்தவனாய் அத்தை வீட்டை நெருங்கினான். என்றுமில்லாதபடி அங்கு ஒரு பெண் நின்றுகொண்டிருந்தாள். பெண் என்றால் நடமாடும் பேய் என்று எண்ணிக்கொண்டு வந்த அவனுக்கு அங்குக் கண்ட பெண்ணைப் பொறுத்த வரையில் அது தப்பு என்று தென்பட்டது.

அவள் அழகி அல்ல. மாநிற மேனி. சதைப்பற்று அதிகமில்லாத மெல்லிய உடல். ஒரே பின்னல். கைகளில் கண்ணாடி வளையல்கள். பின்னலையும் மார்பையும் மூடிக் கொண்டிருக்கும் புடவைத் தலைப்பு. களங்கமில்லாத பால்வடியும் குழந்தை முகம். நாணமும், வள்ளுவரின் பெண்மையும் பொலியும் உடல். மனோகர் இவ்வளவு அடக்கமான பெண்ணைக் கண்டது, அவனது வாழ்நாளில் அன்றுதான் முதல் தடவை.

அவன் அப் பெண்ணைப் பற்றி முதன் முதலில் கேட்டது தன் அத்தைமூலம்தான். பொங்கல் பலகாரங்களை அவன் கையில் அளித்த அவனது அத்தை, "இவள் என் தங்கை மகள் முத்தழகி. நீயும் இவளும் ஒரே ஊரில் பிறந்தவர்கள். ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். ஒன்றாக மணல் வீடு கட்டி விளையாடியவர்கள். காலம் உங்களை நெடு நாள் பழகச் சம்மதிக்கவில்லை."

"இவள் தந்தை இலங்கையிலே உத்தியோகம பார்த்ததால் இளமைப் பருவம் கழிந்ததும் இவளும் தந்தையிடம் போய்விட்டாள். பிறக்கும்போதே தாயை இழந்த இவள் அது வரை உங்கள் வீட்டிலதான் நின்றாள். இலங்கையிலே ஏற்பட்ட அரசியல் புகைச்சல் இவர்களை வெறுங்கையோடு இந்தியாவிற்கு விரட்டியது"

"இலங்கையிலே ஆலைக் கரும்புபோல் அல்லற்பட்ட இவள் தந்தையால் நெடுநாள்

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

மறதியா மமதையா?

T. மகாராஜபிள்ளை, P. U. C.

ஏழு வருடத்திற்கு முன்பு வாழ்க்கையே நரகமென்றெண்ணிச் சங்கரும் அவனுடைய ஒரே அண்ணன் மூர்த்தியும் அவர்களுடைய தாயாரும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். மூர்த்திக்கு வயது பதினேழு. சங்கருக்கு வயது பன்னிரண்டு. கூலிவேலை செய்து கிடைத்த பணத்தைக்கொண்டு தன் தம்பியைக் கல்வி கற்பித்து வந்தான் மூர்த்தி. அவர்களுடைய தாயாரும் வீடுகளில் சமையல் வேலை செய்து குழந்தைகளைக் கப்பாற்றி வந்தாள். சங்கர் பள்ளியிறுதித் தேர்வு தேறினவுடன் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து விட்டான். முதன் முதலாக அவன் கல்கத்தாவிற்குப் போகவேண்டியிருந்தது. அதனால் தன் தமையனிடமும் தாயாரிடமும் தான் கல்கத்தாவிற்குச் செல்வதாகவும் தனக்குப் பட்டாளத்தில் வேலை கிடைத்துவிட்டதாகவும் கூறிவிட்டுப் பயணமானான். ஏறத்தாழ ஐந்து ஆண்டுகள் ராணுவத்தில் பணியாற்றிவிட்டு இரண்டுமாத விடுமுறையில் சென்னைக்கு வந்து ஒரு விடுதியில் தங்கினான். அந்த ஐந்தாண்டுகளும் சங்கர் தன் தாயாரையும் சகோதரனையும் மறந்திருந்தான்.

X X X X

சங்கரின் தாயார் மிக வறுமைக்குள் ஆனாள். அவர்கள் இருந்த சிறிய குடிசையும் இப்பொழுது இல்லை. அவள் சைனா பஜார்

வறுமையைத் தாங்கமுடியவில்லை. அவர் காலமாகிவிட்டார். எனவே பிள்ளைப் பேறு இல்லாத என்னை நோக்கி இவள் வந்திருக்கிறாள்'' என்று சோகத்துடன் கூறினாள்.

X X X X

மனோகர் சிந்தித்தான. வழியிலே கண்ட பிரேமாவும், வந்த இடத்திலே கண்ட முத்தழகியும் அவன் சிந்தனைக்கு வேலை கொடுத்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அன்பும், பண்பும், எளிமையும், பெண்மையும், நிறைந்த முத்தழகி அவன் இதயத்தில் இடம் பெற்றாள். பின்னர்..........?

முத்தழகியும் மனோகரும் காதலர்களாகக் கடற்கரை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தனர். தூரத்திலே வானொலி,

''வெய்யிற்கேற்ற நிழலுண்டு
வீசும் தென்றற் காற்றுண்டு
கையில் கம்பன் கவியுண்டு
கலசம் நிறைய மதுவுண்டு''— என்று

ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

வீதியில் வாழைப் பழங்கள் விற்று வருவாள். மூர்த்தி சுமை தூக்கி வருவான். கிடைப்பதைக்கொண்டு உண்டபின் தெருத் திண்ணைகளிலே படுத்து உறங்கிக் காலம் தள்ளிவந்தனர் இருவரும்.

x x x x

இரண்டுமாத விடுமுறையில் சென்னைக்கு வந்தான் சங்கர். ஆனால் ஒரு உயர்தர விடுதியில் தங்கினான். ஒருநாள் பொழுது போக்கிற்காகச் சைனாப் பஜாருக்கு வந்தான். அப்பொழுது வாழைப் பழங்கள் விற்றுக் கொண்டிருந்த தன் தாயாரைக் கண்டான். மறதி குடிகொண்டிருந்த அவன் மனம இளகிற்று, தன் செயலுக்காக வருந்தினான். அவளிடம் போய் அம்மா .... உங்களுடைய மகன்....... சங்கர் .... நான் .... தான் என்று கதறிக்கொண்டு கூறினான். அவளுக்கும் சங்கரைத் தெரிந்துவிட்டது. மகனே!....... என்று அழுதாள். பின்னர்ச் சங்கர் தன்னுடைய அண்ணன் மூர்த்தியைப் பற்றி விசாரித்தான்.

தாயார் மிகுந்த துயரத்துடன் சங்கரைப் பார்த்து, "மகனே! உன் அண்ணன் ரயில்வே நிலையத்தில் போர்ட்டராகக் கூலி வேலை செய்கிறான்" என்றாள். உடனே சங்கர் மோட்டார் என்றும் சைக்கிள் என்றும் பாராமல் வெறிபிடித்தவன் போல் ரயில்வே நிலையத்தை நோக்கி ஓடினான். "பிளாட்பாரம் டிக்கட்டு" எடுத்துக்கொண்டு அவன் நிலையத்துள் சென்று தன் அண்ணனைத் தேடினான்.

அப்பொழுது மூர்த்தி அவனிடம்வந்து "ஸார்! கூலி எதுவும் வேண்டுமா?" என்று கேட்டான். உடனே சங்கர், "உங்களுக்கு மூர்த்தியைத் தெரியுமா?" என்று வினவினான். நான் தான் மூர்த்தி என்று அவன் பதிலிறுக்கவே, "அண்ணா! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான்தான் உங்கள் தம்பி சங்கர், உங்கள் கடினமான உழைப்பினால்தான் நான் இந்நிலைக்கு வந்திருக்கின்றேன், என்னை மன்னியுங்கள்" என்று கூறிவிட்டுத் தன் அண்ணனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான் சங்கர்.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"कालेज का पहला दिन"

K. RAMAKRISHNAN NAIR, P U. C. No: 77

आठ बजने की आवाज़ सुनकर मैं जाग उठा। खिडकी से बाहर मैंने देखा कि आँगन में नौकरानी झाड़ू के साथ खडी है। मैं बहुत नाराज़ हुआ। क्योंकि हाइस्कूल के बाद कालेज में शामिल होने का वह पहला दिन था। मेरे मन में सूझा कि उस स्त्री को बाहर करूँ। जल्दी हाथ मुँह धोने गया। मैंने फोण किया कि कालेज 'वान' है कि नहीं। एक विद्यार्थी ने जवाब दिया कि 'वान' नहीं है। मैंने निश्चय किया कि अगर 'वान' नहीं है तो 'बस' में जाना ही उचित है। कालेज में जाने का यह मेरा पहला दिन था; इसलिए मैंने साफ सुथरा कपडा पहन लिया। आकाश में काले काले बादल आ जाने के कारण एक छतरी लेकर मैं निकला। जब मैं "आयुर्वेद कालेज" के सामने पहुँचा तब एक आदमी ने कहा कि 'कालेजवान' अभी जा चुका है। क्रान्ति के कारण 'बस' की संख्या भी कम थी। बहुत तेज़ी से 'स्टाट्यू' की ओर चलने लगा। बरसात और हवा दोनों के कारण मेरी गति धीमी हो गयी। छतरी होने पर भी मैं भीग गया। 'स्टाट्यू' में जाकर फिर फोण किया कि सेकन्ड ट्रिप है कि नहीं। मुझे जवाब मिला कि वान पौने दस बजे 'पालयम' से रवाना होता है। तब नौ बजकर चालीस मिनट हो गये थे। वान के निकलने के पहले पालयम पहुँचने के लिये एक मोटार किराये पर लेकर गया। पालयम पहुँचने पर मैंने वान की प्रतीक्षा की। दस बजे वान आया। वह सीधे स्टाट्यू की ओर चला। मोटार के लिए दिया हुआ रुपया नष्ट हो गया। पाँच मिनट के बाद वान लौट आया। ज्योंही मैं वान में चढा त्योंही किवाड के पास उभरी हुई एक कील मेरे हाथ में चुभ गयी। एक घडी में मेरा होश उड गया। कील से हाथ लेते समय कुर्ता फट गया।

वान कालेज की ओर चला। घण्टी बजते ही कालेज पहुँचा। भीगा हुआ कपडा वान के बैठक के नीले रङ्ग से भर चुका था। सब कुछ बरदाश्त करते करते मेरे नाक में दम आ गया। जल्दी क्लास में गया। कील लगने के कारण जो दर्द पैदा हुआ था उससे और ठण्ड से मैं क्लास में ध्यान न दे सका। प्रत्येक घडी मेरे लिये एक युग मालूम हुआ। तीसरे घण्टे में क्लास ऊपर चलने लगा। एक बजे छुट्टी मिली। सबेरे की थकावट दूर करने केलिए 'कान्टीन' की ओर दौडा। बरसात के कारण सीढियाँ कीचड और पानी से भरी हुई थीं। जब मैं सीढी से उतरा सब पैर फिसलकर गिर गया। कपडा कीचड से भर गया। वहाँ से उठकर 'कान्टीन' में गया। तब 'कान्टीन' में बैठने की कोई जगह नहीं थी। आधे घण्टे के बाद जगह मिली। अंदर जाकर बैठा। एक आदमी ने कहा कि सब कुछ खतम हो गया। भूख और थकावट के कारण मुझे प्रतीत हुआ कि वहीं गिर पड़ूँगा। दोपहर के बाद मैं क्लास

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

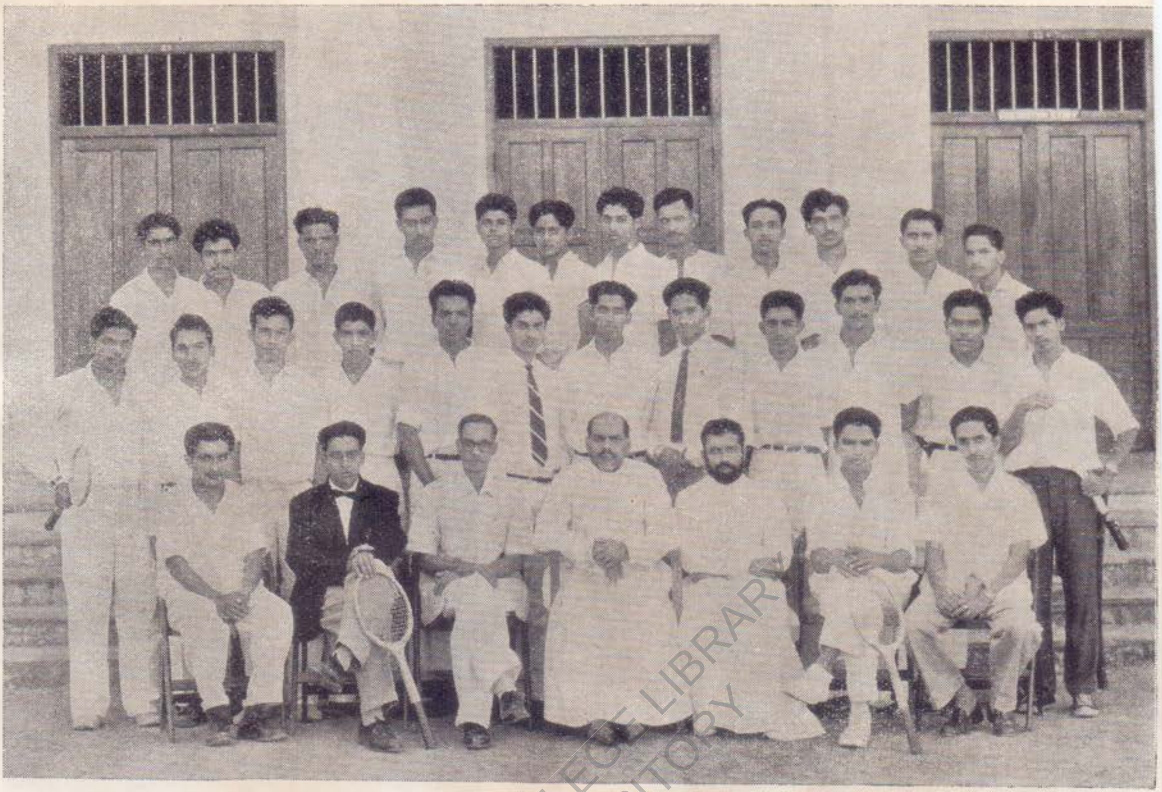

TENNIS CLUB (1959–'60)

Members of the College Music Club and
Prize Winners in the A. I. R. Music Competition.

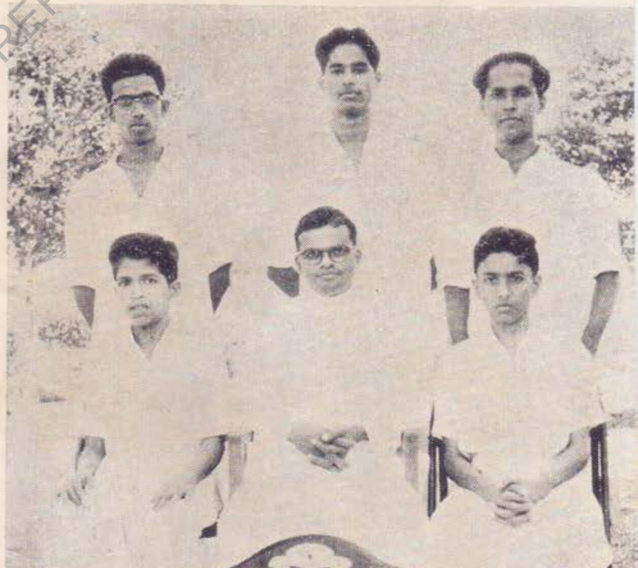

Winners of the Thariathu Kunjithomman
Memorial Shield for Elocution (1959-'60.)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

OUR N. C. C. UNIT (1959 – '60)

SOCIAL SERVICE LEAGUE (1959 – '60)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

एक रात

★ T. D. YOHANNAN
I. D. C. (Zoology Main)

रात का समय था। पक्षियों को कलरव करते अपने घोंसलों में और किसानों को थके माँदे अपने घर लौटे बहुत देर हो चुकी थी। उस गाँव के एक कोने में फटी पुरानी अपनी झोंपडी के अंदर बाबू अपनी बूढी माँ के पास बैठा बातें कर रहा था। उनके सामने मिट्टी के तेल का जो दीपक था वह तेल की कमी के कारण टिमटिमाता हुआ अपना धुँधला प्रकाश फैला रहा था। बूढी माँ किसी असह्य वेदना से रो रही थी। जवान बेटा उसे शाँत करने की कोशिश कर रहा था। वह बोला—माँ, रोना मत। ईश्वर कोई न कोई मार्ग दिखायेंगे ही। माँ बोली - ईश्वर मार्ग दिखायेंगे! मैं भूखों मर रही हूँ और तू इधर ईश्वर पर आशा लगाए बैठा है।

बाबूः – क्या करूँ माँ? चाहे जो भी हो, मैं सपने में भी कारगुज़ारी करने की बात सोच नहीं सकता हूँ। इन्टर पास हुआ और जाकर कारगुज़ारी करूँ छिः! यह मुझसे असंभव है। आखिर दुनिया क्या कहेगी?

बेचारी माँ ने कुछ नहीं कहा। वह लेटी लेटी सो गयी, शायद किसी सुवर्णस्वप्न की आशा से।

बाबू बैठा सोचता रहा। बहुत देर तक सोचता रहा। आखिर बारह बज गये। अपने मन में कुछ निश्चय करके वह उठा और अपने बिस्तर के नीचे से एक कठार निकाल कर अपने कपडे में छिपा लिया। वह थोडी देर खडा खडा अपनी माता की उस क्षीण मूर्ति को देखता रहा। फिर धीरे से झोंपडी में से खिसक गया और अंधकार में विलीन हो गया।

थोडी दूर पर एक धनी का भव्य भवन खडा था। वही बाबू का लक्ष्य था। मालिक घर पर नहीं था। बाबू सावधानी से कदम बढाये उस मकान के पास पहुँचा। उसके मन में तरह तरह के विचार उठ रहे थे। आखिर मैं क्या करने जा रहा हूँ? शिक्षित व्यक्ति और चोरी? इसके बारे में दुनिया क्या कहेगी? पर मैं तो दोषी नहीं हूँ। दोषी है समाज जो एक शिक्षित व्यक्ति को ऐसा करने बाध्य करता है.......वह दीवार के ऊपर से कूद पडा। पश्चिम ओर के कमरे का दर्वाज़ा धकेल कर खोल दिया और अंदर प्रवेश किया। उसके पैर काँपते थे। पर हाथ में कठार थाम लिया था। थोडी देर खडा रहकर

में बैठ न सका। इसलिए घर जाने का निश्चय किया। मैं नहीं जानता था कि तब बस है कि नहीं।

मैंने आधे घण्डे तक 'बस' की प्रतीक्षा की। लेकिन एक भी नहीं आया। वहाँ ठहरना उचित न समझकर मैं "केशवदास पुरम" चला। भाग्य से वहां अधिक देर तक ठहरना नहीं पडा। एक बस धीरे-धीरे आया। उसमें चढा। बस आगे बढा। कुछ दूर पहुँचने पर अचानक रुक गया। ड्राइवर ने बडी कोशिश की और सब आगे बढा। बेरो-कटोक घर जाने केलिए मैंने ईश्वर से प्रार्थना की। मेरी प्रर्थना सफल हुई। साढे तीन बजे मैं घर पहुँचा।

वह दिन मैं कभी नहीं भूल सकता।

——

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

उसने चारों ओर दृष्टि दौडायी। पास के कमरे में बत्ती जल रही थी। उसका प्रकाश जो छनकर इस कमरे में आ रहा था उसमें बाबू ने देखा कि पलङ्ग पर एक युवति एक छोटे बच्चे के साथ सुखसुषुप्ति में डूबी हुई है। देखते ही बाबू ने उनको पहचान लिया, मालिक की बडी बेटी और छोटा लडका हैं। पलङ्ग के पास शीशे की अलमारी खडी थी। बाबू ने अलमारी खोली और अंदर टटोलकर एक छोटी सी पेटी खींच ली। थोडी सी आवाज़ जो हुई, युवति की नींद टूट गयी। वह झट उठ बैठी। सिरहाने बिजली का जो बट्टण था उसे दबाकर उसने बत्ती जलायी। बाबू ने इस आकस्मिकप्रकाश की प्रतीक्षा नहीं की थी। हाथ में जेवर की पेटी लिये वह अवाक् खडा रह गया मानों सपना देख रहा हो। युवति के मुख पर भय से बढकर एक प्रकार की उत्सुकता ही जागी थी। उसकी आँखें इस विना बुलाये मेहमान के सुन्दर चेहरे पर लगी थीं। पर परिस्थिति समझ लेने में उसे अधिक देर न लगी। उसकी मुखमुद्रा बदल गयी। चिल्लाने का समारम्भ था। बाबू भी सम्भल गया। तुरन्त कठार ऊपर उठाकर वह दबी ज़बान से बोला — "चूँतक किया तो यह कठार तुम्हारे कलेजे के पार हो गया। सौन्दर्य पर कुठाराधात करना मुझे पसन्द नहीं।"

बाबू ने जान बूझकर ऐसा न कहा था। यों ही कह दिया, जो मुँह में आया। पर उसकी बातों ने जादू का काम किया। उस भीषण धमकी में भी प्रशंसा का जो पुट था उसका प्रभाव प्रकट हो गया। नारी का हृदय पुलकित हुआ। उस युवती के अधरों पर हल्की मुस्कुराहट की रेखा विकसित हुई। वह बोली– " सौन्दर्य के उपासक को चोरी नहीं भाती।"

बाबू दुविधा में पड गया। यह छल तो नहीं है? मुझे बातों में उलझाकर फँसाने का उपाय तो नहीं; चाहे जो हो उस नयन मोहक रूपने और श्रवण मधुर शब्द ने उसे विवश कर दिया। उसके युवहृदय ने उसके पैरों में मानों बेडियाँ डाल दीं। ज़रा संकोच के साथ उसने कहा—"क्या करूँ देवी, पेट माने, तब न?" युवती ने कहा – "तो क्यों खडे हो? हाथ आयी चीज़ लेकर क्यों नहीं भागते?" कोई आये तो सौंदर्य के उपासक की पूजा की जायगी।"

बाबू बिलकुल बेबस हो गया। उसने वह पेटी पलंग पर छोड दी और मुडकर दर्वाज़े की ओर चला। तुरन्त युवति उसके सामने आ गयी। बोली— "मेहमान, खाली हाथ न जाओ। उस पेटी में कुछ भी नहीं है। यह लो, यह भी लेते जाओ।" उसबे अपने गले का हार उतार कर बाबू के हाथ में रख दिया और उसके सामने से हट गयी। बाबू ने यन्त्र वत् उसे ले लिया और दर्वाजे के बाहर हो गया। थका माँदा जब वह अपनी झोंपडी पहुँचा तो पूर्व के आकाश में पौ फटी थी। माँ अब भी बेसुध पडी सो रही थी। बाबू अपने बिस्तर पर मुँह के बल लेट गया और फूट-फूटकर रोने लगा।

दूसरे दिन सबेरे बूढी माँ जाग उठी तो क्या देखती हैकि बाबू कहीं जाने की तैयारी में है। माँने पूछा— कहाँ जा रहा है बेटा"

वह बोला—"मज़दूरी करने जा रहा हूँ माँ। आज रात को तुमको भूखे पेट से न सोना पडेगा"। बूढी माँ इन बातों को समझभी न पायी थी कि बाबू घर से चला गया था।

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

कुछ दिन बाद उक्त युवति को एक पत्र मिला जिस में लिखा था —

मेरी देवता,

मैं माला लेकर आऊँगा। क्या अपने गले में पहनाने दोगी ?

तुम्हारा,

अंधेरी में आया मेहमान।

युवती ने पत्र को बार बार पढा। बिजली के प्रकाश में जो सुन्दर मुख उसने देखा था वह उसकी आँखों के सामने उभर आया। पत्र को छाती से लगाकर वह बहुत देर तक बैठी रही।

कई साल बीत गये। बाबू अपने गाँव से अपनी बूढी माँ को लेकर कलकत्ते आये। वहाँ एक मित्र की सहायता से उसको एक कम्पनी में नौकरी मिली। अब वह उस कम्पनी का मैनेजर है। एक बार उस कम्पनी के किसी काम केलिए उसे अपने पुराने गांव के पास आना पडा। कुतूहलवश वह उस घर की ओर चला जहाँ वह पाँच साल पहले चोरी करने गया था।

नौकर उसे बडे आदर से अन्दर ले गया और बैठक में बिठा दिया। थोडी देर बाद मालिक बाहर आया। बाबू ने स्वयं अपना परिचय कराया। कहा – मैं पांच साल पहले इसी गांव में रहता था। अब कलकत्ते में रहता हूं अपनी माँ के साथ। कार्यवश इधर से निकला तो यहाँ से होकर जाने की इच्छा हुई।

इतने में वह युवति बैठक में आ गयी। आगन्तुक को देखकर वह ठिठककर खडी रही। बाबू भी उठ खडा हुआ। दोनों एक दूसरे की ओर देखकर खडे रहे। युवती के पिता ने संसार का काफी अनुभव प्राप्त किया था। उन्होंने दोनों की ओर देखकर पूछा—"ओ, तुम परिचित हो ? अच्छा, बैठकर बातें करो, मैं अभी आया।

बूढे महाशय चलेगये। उसके जाते ही युवति ने कहा—"अन्धेरी में आये मेहमान, क्या माला लाये हो ?"

बाबू को कुछ जवाब न सूझा। युवति खिलखिलाकर हँस पडी और अपने चिरप्रतीक्षित मेहमान के दोनों हाथ अपने हाथ में ले लिये।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

* अपने पर विश्वास रखो *

[के. शिवरामन नायर, क्लास IIIrd. N. 100]

यदि किसी में पर्वतों तक को हिला देने की शक्ति है तो, वह केवल आत्मविश्वास में ही है। दुनिया में सब प्रकार की शक्तियाँ केवल आत्मविश्वास से ही उत्पन्न होती हैं। वास्तव में हम पर जिस सीमा तक आत्म-विश्वास होता है उस सीमा तक हम काम कर सकते हैं। जिस में आत्मविश्वास की मात्रा नहीं के बराबर है, वह कोई काम कर न सकता। यदि हम अपनी शक्तियों पर पूरा भरोसा करके किसी काम में लग जायें और उस समय कोई व्यक्ति आकर — वह जितना ही बडा क्यों न हो—हम से कहें "तुम इस काम में व्यर्थ लगे हो, तुम से यह कदापि न होकर" तो हमें उस व्यक्ति को अपना पूरा शत्रु ही समझना चाहिए। ऐसे आदमियों से हमें सदा दूर रहना चाहिए; क्योंकि ऐसा आदमी हमारी उन्नति को रोकता है और हमें अवनति की ओर ढकेलता है।

हम देख सकते हैं कि आज मानव-समाज की जो इतनी अधिक उन्नति होती है, वह केवल आत्मविश्वासी महानुभावों के द्वारा ही है। हमारे राष्ट्रपिता महात्मा-गाँधीजी में आत्मविश्वास की मात्रा असीम और अमर्यादित थी। जिस समय सारा संसार—अपने राष्ट्र की प्रजा ही—उनकी हँसी उडाता था, उन्हें कोई बडा काम करने अयोग्य, समझता था, और उनके साहस को दुस्साहस समझता था, उनकी निन्दा करता था, तब उन्हें उन बातों की कुछ भी परवाह न रही और अपनी आत्मशक्ति पर पूरा पूरा विश्वस रखते अपनी इच्छा को मूर्तस्वरूप देने में वे पूर्णरूप से सफल हुए। अगर संसार के बडे बडे लोग अपने पर विश्वास रख कर काम न करते जाते तो, अब भी संसार उसी आरम्भिक अवस्था में उसी जङ्गलीपन में दिखाई देता।

हर एक आदमी में जितनी मानसिक और शारीरिक शक्तियाँ है, उन सब का आधार आत्मविश्वास ही है। आत्मविश्वास मनुष्य की शक्तियों में दुगुना और तिगुना बल पहुँचाता है। जब आत्मविश्वास अपना पूरा काम करने लगता है, तब बिलकुल दबी हुई शक्तियाँ भी उठ खडी होती हैं और हमें आप से-आप ले चल कर सफलता तथा विजय तक पहुँचा देती हैं। जब आत्म-विश्वास के कारण हम में साहस उत्पन्न होता है, तब हमारी कोई शक्ति ऐसी नहीं रह जाती जो अपना पूरा पूरा काम न कर पाती। आदमी तो खैर आदमी ही है, घुडदौड का घोडा भी तब तक दौड में नहीं जीत सकता, जब तक उस में पूरा आत्मविश्वास न पैदा किया जाय।

सभी लोग किसी न किसी तरह का काम करते रहते हैं। पर उनमें से सफल मानोरथ होनेवाले बहुत कम है। इसका कारण यही है कि उनमें आत्मविश्वास, अपनी योग्यता का पूरा भरोसा और सफलता का विश्वास नहीं है। विद्यार्थी लोग पाठ पढते हैं, तो उन में प्रायः पासमार्क पाने की ही इच्छा है। प्रथम श्रेणी में विजयी होने की या अच्छीतरह बातें समझने की इच्छा उनमें अकसर नहीं होती। उनका अपनी शक्तिपर भरोसा दृढ नहीं होता। वह न जानता है कि मुझ में जैसा चाहूँ वैसा

बनने की शक्ति उपस्थित है। अगर वह अपनी शक्ति पर विश्वास रख कर काम करे तो वह ज़रूर विजयी होता है। जीसस क्रीस्तु भी २००० वर्ष पहले कह गये हैं कि तुम अपने पर विश्वास रखो तो सुखी होंगे। जो लोग किसी काम में पूरी पूरी सफलता प्राप्त करना चाहते हैं उन्हें सब से पहले अपने विचार और भावों में दृढता पैदा करना चाहिए। शङ्का, झिझक, डर, अनिश्चय, अविश्वास आदि बाधाओं को बिलकुल निकाल देना चाहिए। पराजय हो या विजय, सफलता हो या विफलता, इसको लगातार अपने लक्ष्य तक पहुँचने को यत्न करते रहना चाहिये। अवश्य चाहिए। पराजय विजय का रास्ता है और निष्फलता सफलता का मार्गदीप।

हम सब लोग समझते हैं कि राष्ट्र-पिता बापू एक दुबला-पतला आदमी थे। सांसारिक दृष्टि से उनका कुछ भी बल न था। लोग उनके नये तरीके को एक पागल का तरीका समझ कर उनकी हंसी उडाते थे। लेकिन उन अशक्त बूढे ने सर्वशक्तिशाली यूरोपियन सेना पर अपनी विजय पायी। हमको स्वतन्त्रता की शुद्ध हवा उन्होंने ही प्रदान की। इसका कारण क्या है? उनकी मानसिक प्रवृत्ति दृढ, उद्देश्य या लक्ष्य साफ और मार्ग स्थिर था। उनमें डर या आशङ्का अणुमात्र न थी। वे महात्मा सत्य और अहिंसा के मन्त्र को साथ लेकर आगे बढे। पराजय तथा अविश्वास उनके आत्मविश्वस और स्थिर-चित्तता के सामने कोई चीज़ न थी। लोगोंने उन्हें पागल कहा तो इसकी परवाह किए बिना वे काम कर रहे थे। अब वे लोग-जो पहले उन्हें पागल कह रहे थे, उनकी पूजा कर रहे हैं।

मानवजीवन में जो घटनाएँ हुई हैं जितने बडे बडे कार्य हैं, उन सब का आरम्भ हमारे मन में से है। हम जिस बात की कामना करते हैं और जिसके लिए प्रयत्न करते वही काम हमसे होता है। हम किसी व्यक्ति को किसी क्षेत्र में बहुत अधिक सफलता प्राप्त करते हुए देखें तो हमें समझ लेना चाहिए कि उसने उसी सफलता का विचार किया है, उसी केलिए अपने आप को योग्य समझा है और स्वयं अपने को समर्थ बनाया है। मानव ने बडे बडे पहाड काट कर फेंक दिये हैं, विस्तृत नदियों पर पुल बाँधे है समुद्र के नीचे सुरङ्ग बनाए और अभी शून्याकाश की यात्रा केलिये भी तैयार हुआ है। यह सब मानव के आत्मविश्वास का फल और उदाहरण है। इन सबसे हम समझ सकते हैं कि हम जो चाहे, जैसे चाहें वैसे बनने की शक्ति हम में ही उपस्थित है। अपने भाग्य या निर्भाग्य के विधाता और निर्माता हमीं हैं।

इसी प्रकार हम देख सकते हैं कि सारे महात्माओं ने अपने लक्ष्य तक पहुँचने में कई बाधाएँ पार की हैं—अपने विश्वास में अटल रहने से—! विश्वास कभी धोखा नहीं देता। सुख, समृद्धि, सुनाम, आदि सब का किवाड वह खोल देता है। इसलिए तुम भी आपने पर अधिक विश्वास रखकर किसी भी बाधा की परवाह किए बिना विजय तक पहुँचने आगे बढो। तुम ज़रूर विजयी होगे।

(विचारों के लिए
श्री. रामचन्द्र वर्मा जी का कृतज्ञ लेखक)

पुस्तकालयों से लाभ ★

G. MOHANAN NAIR
II B. Com. No: 261

अध्ययन का समुचित स्थान पुस्तकालय है। पुस्तकालय से ज्ञान की आँखें खुल जाती हैं और साहित्य और सभ्यता की भी उन्नति हो जाती है। पुस्तकालयों में बैठकर अखबार या पुस्तकें पढने से लोगों के मन खुश हो जाते हैं।

पुस्तकालय से जो ज्ञान मिलता है, वह कई शिक्षकों से भी नहीं मिल सकता। वास्तव में शिक्षक ज्ञान का मार्ग दिखाता है और पुस्तकालय ही हमें ज्ञान तक पहुँचाता है। पुस्तकालय से विभिन्न विषयों का पूर्णज्ञान गरीब से गरीब आदमी भी प्राप्त कर सकता है। ज्ञान के साथ साथ आनन्द भी मिलता है।

पुस्तकालय आत्मसंस्कार का भी अच्छा मार्ग है। जब हम उत्कृष्ट, उपदेशी और नीतिमय पुस्तकें पढते हैं तब हमारा मन खुद सुधरेगा और हमारे हृदय में अच्छी अच्छी भावनायें पैदा होंगी। पुस्तकालय के संपर्क में रहने से हम कुवासनाओं और प्रलोभनों से बचकर शिक्षित और सभ्य बन जाते हैं।

पुस्तकालय से व्यक्ति और समाज की उन्नति भी होती है। इससे सामाजिक व्यवस्था का पता चलता है। सामाजिक कुरीतियाँ दूर की जा सकती है, अशिक्षित लोगों को शिक्षित बनाकर चारों ओर जागृति पैदा की जा सकती है, समाज में समानता का व्यवहार होने लगता है और जनता में देशप्रेम भी पैदा हो सकता है।

मनुष्य सामाजिक जीव है। वह कभी अकेला रहना नहीं चाहता। पुस्तकालय द्वारा हम अच्छे साथियों से मिल सकते हैं और संसार के बडे बडे कवियों, शास्त्रज्ञों आदि महान लोगों के भी परिचित हो सकते हैं। अर्थात् उन लोगों की कृतियों और आविष्कारों के बारे में हम अच्छा ज्ञान प्राप्त कर सकते हैं। इससे हम बहुत फ़ायदा भी उठा सकते हैं।

अब हमारे देश में पुस्तकालयों की बडी कमी है। इसलिए ही यहां अशिक्षित और अनजान लोगों की संख्या बढती जा रही हैं। आशा है कि हमारे देश में भी जल्दी पुस्तकालयों का ठीक प्रबन्ध हो जायगा जिससे जानता और देश की उन्नति हो जायगी।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Grams 'RADIUM' **Phone 2225.**

LABORATORY SUPPLIES Co.

(Recognized by the Government of Travancore—Cochin)

Post Box No. 27.

MAIN ROAD-TRIVANDRUM.

Formost Concern in South India for Laboratory Equipment of every description-Instruments and Apparatus for every Branch of Science, of Unfailing Reliability.

* * *

Special in the Equipment of School & College **Laboratories,** Research, Clinical & Industrial Institutions, etc.

COMPLETE SATISFACTION GUARANTEED IN EVERY RESPECT.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

R. K. V. MOTORS & TIMBERS (P) Ltd.

OFFER

Comfortable Conveyance for

Marriage & Excursion Parties

Phone No. 2304.
Grams "Motors"

Post Box No. 80.
TRIVANDRUM-1.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

METRO STUDIO
TRIVANDRUM.

THE ONLY RELIABLE HOUSE FOR
BEST PHOTOGRAPHIC WORKS

Our portraits, our groups, our enlargements,
our developing & printing,
&
Our Repairing services—
Each a speciality

A Small trial will prompt you to place with us more orders.

AUTHORIZED KODAK DEALERS

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

VARGHESEN MOTORS

AUTOMOBILE ENGINEERS, DEALERS & COMMISSION AGENTS.

Experts in:-

Repairing and Reconditioning of Cars, Trucks and Diesel Engines, Body-Building, Spray-painting, Upholstry, Welding, Turning, Milling, Cylinder Reboring, Fitting Sleeves, Turning Crankshaft and Remetalling of Bearings, etc.

CANTONMENT, TRIVANDRUM-1.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ബനാറീസ്, ബാംഗ്ളൂർ, കാഞ്ചീപുരം സാരികൾ, ഇംഗ്ലീഷ് ഷീട്ടി, വോയിലുകൾ, സിൽക്ക് ബ്ളൗസിംഗ്, പ്രിൻറഡ് സാരികൾ, പാവാട ഷീട്ടികൾ, മൽ, കോറ, ഷർട്ടിംഗ്, പോപ്ലീൻ, ബുഷ്കോട്ടിംഗ്, ലിനൻ മുതലായവയും, ബനിയൻ, കൈലികൾ, തോർത്തികൾ, ടൗവ്വൽസ് മുതലായവയും, മിതമായവിലയ്ക്ക് ഇവിടെ കിട്ടുന്നതാണ്.

ELENJICKAL TEXTILES

Chalai Bazaar, Trivandrum-1.

Phone No. 3394.

MATHER STORES

Manufacturers of Agricultural Implements
General Hardware & Iron Materials

H. O. ERNAKULAM

Branches at: COCHIN & ERNAKULAM
Main Factories at: CHOWWARA, ERNAKULAM & ULLOOR

Stock-holders for: **Iron & Steel, Pipes and Pipe Fittings.**
Distributors for: **Sankar Brand Portland Cement.**
Stockists for: **"Everest" Asbestos Cement Sheets, Pipes & Pipe fittings.**

			Phone No.
Trivandrum:	Office	Pulimood	2775
,,	Factory	Ulloor	3176
,,	Godown	Chalai	3151
,,	Residence	Pattom	2282

Phones
Ernakulam 112 & 112 A

Phone
Cochin 679

SANTHA BAKERY & STORES

MAIN ROAD TRIVANDRUM-1.

Phone: 3213.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Statement about ownership and other particulars about newspaper THE MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL to be published in the first issue every year after the last day of February.

FORM IV

(SEE RULE B)

1. Place of Publication:	Trivandrum-4, Kerala State.
2. Periodicity of its publication:	Yearly.
3. Printer's Name:	Rev. Fr. Geevarghese Panicker.
Nationality:	Indian.
Address:	Mar Ivanios College, Bethany Hills, Trivandrum 4.
4. Publisher's Name:	Rev. Fr. Geevarghese Panicker.
Nationality:	Indian.
Address:	Mar Ivanios College, Bethany Hills, Trivandrum 4.
5. Editor's Name:	Mr. E. J. Carri.
Nationality:	Indian.
Address:	Mar Ivanios College, Bethany Hills, Trivandrum 4.
6. Names and addresses of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one per cent of the total capital:	Mar Ivanios College, Bethany Hills, Trivandrum 4.

I, Rev. Fr. Geevarghese Panicker, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) **Rev. Fr. Geevarghese Panicker,**
Signature of the Publisher.

Dated 23rd March, 1960.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY